

RICHARD CRHA

NEVYŘEŠENÉ VĚCI

Carmen

NEVYŘEŠENÉ VĚCI

RICHARD CRHA

1. Bílý pes

□ Každou noc se probouzím v 01.40 □ Nevím, proč tomu tak je □ Mohu jít spát v 19.37 nebo ve 23.41 a stejně se probudím v 01.40 □ Sním buchtu a dívám se z okna □

□ Někdy si říkám, že se probouzím proto, abych si v klidu vyřešil nějaké věci □ Ale pak zjistím, že jsem se probudil kvůli tomu, abych snědl buchtu a díval se z okna □ Dívám se z okna a pozoruji Bílého psa, jak kráčí Poznaňskou ulicí až k ulici Vratislavské □ Tam se na pár vteřin zastaví, rozhlédne se do tmy a když zjistí, že se nic neděje, zabočí do Lodžské □ Každou noc v 01.47 □ Je dochvilný a patrně má stejně jako já některé nevyřešené věci □

□ Z noci na dnešek jsem si natáhl budík na 01.30, snědl buchtu a šel jsem na roh Lodžské, kam Bílý pes zabočuje □ Přišel přesně □ V 01.48 zahrnul do Lodžské, v poklidném tempu ji proběhl, pak zabočil do Štětínské a v 01.49 mi zmizel □ Zítra se půjdu postavit tam □ Musím to ale ještě domyslet □ Mohl bych za ním utíkat, ale když za někým utíkáte, pes i člověk se vylekají a mění potom trasy □ A já nepotřebuji vědět, kam utíká Bílý pes, když ho někdo honí □

□ Nemohu dospat □

□ Je to logické □ Noce jsou teplé a Bílý pes má stále otevřený konec □ Nijak nespíchám □ Nechci se věci dozvědět za každou cenu □ V 01.49 stojím na rohu Štětínské a hodně kouřím □ Jsem silně nervózní □ Psa není vidět □ Snad nemá zpoždění? □

□ V 01.50 však Bílý pes neomylně stříhne zatáčku z Lodžské, proběhne kolem mé cigarety, aniž dá najevo překvapení, že mě vidí pokaždé jinde □ Ještě tutéž minutu zmizí ze Štětínské do ulice Gdaňské □

□ Všechny ulice v našem okrsku jsou polské □ Má to jednu výhodu □ Pokaždé zabloudíte □ Jen naivní člověk, který prvně navštíví náš okrsek, si myslí: „Katovická, to si budu dobře pamatovat, Polsko” □ Jenže přijde podruhé a motá se Mazurskou, Glowackého a Pomořanskou, jen to fikne □ To byl dobrý nápad takhle rozlišit ulice □ Určitě to bylo hlavou vymyšleno □

□ Buchtou mám vždy čerstvou □ Když dojdám tu starou, žena mi vždycky řekne: „Udělám ti novou” □ Abych alespoň něco odpověděl, pokaždé říkám: „To je dobrý nápad” □ Jako s těmi ulicemi □ Vážně nevím, co bych si o celé záležitosti myslel □

□ Když v 01.30 zazvoní budík, žena se otočí na druhý bok a ze spaní se ptá: „Zase jdeš na toho psa?” □ Myslí si, že chodím na psa jako do biografu □ Vůbec nic nechápe □ Jednou jsem jí o tom vyprávěl, ale tematika ji nijak nezaujala □ Pamatovala si jen toho psa a nutkání □

❑ Sním kus čerstvé buchtý a spěchám do Gdaňské ulice, kde Bílý pes včera svou trasu ukončil ❑ V 01.51 se střetáváme jako staří známí ❑ Bílý pes však má jiné starosti a tak v 01.52 zamíří z Gdaňské do Sopotské ❑ Tam mi zmizí z očí ❑

❑ Domů se vracím sám ❑ Před naším oknem se dávám do běhu a zkouším si jako on dosud známou trasu proběhnout, jestli na ní není něco zajímavého samo o sobě ❑

❑ Běžím Poznaňskou, uhýbám do Vratislavské, odtud do Lodžské a Štětínské, pak to ostře ohnu do Gdaňské a Sopotské ❑ Jednak nevím, kam dál a jednak mě běh pěkně zřídil ❑ Marlboro jsou dobré cigarety, ale s tím během to nesmím přehánět ❑

❑ Zjišťuji, že trasa sama o sobě není nikterak zajímavá ❑ Doma si uvařím čaj a když nešetně odstavím konvici, žena se na chvíli probere a zeptá se, jestli jsem ho chytil ❑ Má pocit, že se honím v našem okrsku s Bílým psem ❑ Nic nechápe ❑ Je to poměrně Zdařilá žena, s některými pozitivními vlastnostmi, ale nic nechápe ❑ Myslí si, že s Bílým psem od 01.47 do 01.52 pořádám závody ❑

❑ Druhý den jsem se probudil bez budíku v 01.40 a měl jsem co dělat, abych to i s buchtou do Sopotské stihnul ❑ Beru to zkratkou, aniž vychutnám kontinuitu celé trati ❑ Bílý pes přibíhá přesně ❑ Nemýlí se, nezaspí ❑

❑ Psi mají zvláštní vlastnost, že běhají všude včas ❑ V 01.52 z ulice Sopotské zatáčí do Bydhošťské ❑ Což se dalo čekat, ale nechci předbíhat událostem ❑ Jednou jsem totiž předbíhal událostem a nebylo to moc dobré ❑ Když si zvolíte určitý postupový klíč, události mají jít jedna za druhou ❑ Na ženinu otázku, kdo dneska vyhrál, nereaguji ❑ Trápím se něčím jiným ❑ Kam poběží zítra, když Bydhošťská ústí zpátky do Štětínské? ❑

❑ Další den v 01.54 vše vyřešil ❑ Bílý pes vzal Štětínskou ulici z druhé strany domu, takže se nevrátil na svou původní trasu ❑ Zadem to stříhnul do Vratislavské ❑ Tu, společně s Poznaňskou, již mohu sledovat z okna ❑ Máme pěkný výhled ❑ Díváme se sousedům do oken ❑

❑ Dnes jsem tedy nikam nešel a celou věc se psem sleduji z nadhledu našeho desátého patra ❑ V 01.47 jsem snědl tři dny čerstvou buchtu a došel k závratnému zjištění ❑

❑ Ten Bílý pes chodí pořád dokola ❑

❑ Neuvěřitelné ❑

❑ A buchtu byla tři dny čerstvě tvrdá ❑

❑ Bílý pes mě vyvedl z rovnováhy, kterou jsem již stejně dlouho neměl ❑ Jeho nevyřešené věci se mi však zdály být mnohem zřejmější ❑ Pořád dokola ❑ Takový okruh ❑ Už je mi to jasné ❑

❑ V nevyřešených věcech máme s Bílým psem styčný bod ❑ Chodíme pořád dokola ❑ Ne vpřed, jak nás učili, ale dokola, jak nám život vtlačil do hlavy ❑

❑ Možná vás napadne, proč ten Bílý pes dělá svou pravidelnou okružní

trasu □ Také mě to napadlo, ale je to pramálo důležité □ Kdyby se na nás, na lidi, někdo díval celý den z výšky jako já na Bílého psa a chtěl by zmapovat, kudy se celý den pohybujeme, došel by ke stejnému názoru □ Zjistil by, že i naše okružní trasy jsou stále dokola □ Je to taková propagační trasa, kterou pak naučíme naše děti, abychom jim alespoň něco předali □ Z domova do práce, z práce po obchodech, z obchodů domů, pak se džbánkem anebo do čistírny □

□ Nenacházím jiného vysvětlení, než že jako psi máme své tajné poslání chodit pořád dokola □ S nikým o tom nemluvit, nepokládat si dráždivé otázky tohoto typu a v 01.40 se raději neprobouzet □

□ Jedině snad, kdyby celá záležitost byla ohraničená konzumací buchty □ Pak tedy sníst ji a znovu spát □ Pokud se však nasycení začnete ještě dívat z okna a přemýšlet o tom, proč můry poletují kolem veřejného osvětlení, celou věc ještě nevzdávejte předem □ I když si ji zatroleně komplikujete □

□ Také mě trápí, proč se můry stahují zrovna za světlem □ Kdyby se stahovaly do tmy, měly by to mnohem jednodušší a praktičtější □ Takhle se plácají kolem světla, až se uplácají □ Mají spoustu nevyřešených věcí a jednoduše se uplácají □

□ „Co máš zase s těma můrama?“ ptá se žena, kterou světlo také přitahuje a proto nemůže spát □ Myslíš si, chudinka, že mám něco s můrama □

□ Nic nechápe □ Je v devátém měsíci těhotenství a o tom, že všechny ulice jsou polské, soudí, že je to praktické □ Přitom již sama několikrát zabloudila v jiném okrsku, kde byly samé bulharské ulice □ Řekla, že je to zcela jiná situace □

□ Marně jsem se jí snažil vysvětlit, že s bulharskými ulicemi je to stejné a možná ještě horší □ Minimálně pro člověka, který bydlí v okrsku s ulicemi rumunskými, je to úplná katastrofa □ Soukromě jsem to označil za malé balkánské utrpení □

□ Do buchty dává hodně vajec □ Ale s těmi ulicemi má v hlavě zmatek □ Nevyřešené věci háže za hlavu □ Podle mého názoru jich musí mít za sebou slušnou haldu □ Na druhé straně dobře ví, že na to, aby byla vejce co nejžlutější, je dobré slepicím obohatit stravu kopřivami □ To jsem například nevěděl □

□ Bílý pes dávno proběhl, stopkami mu nyní měřím čas na jedno kolo □ Každý den je o nějakou tu vteřinku horší □ Třeba je to tím, že i my jsme ze dne na den pomalejší □ Ale je to nelogické □ Ve věcech, které děláme často a stejně, bychom se měli cvikem zlepšovat □ Nicméně pes to může chápat zcela jinak □ Snad je to jeho životní trasa a na té to s námi jde vždycky z kopce □

□ S mou ženou to jde také z kopce □ Každý den by měla porodit, ale místo toho přenáší, jako by chtěla dítěti co nejdéle utajit, že bude musit dýchat, křičet, blinkat a později blinkat i jásat najednou □

□ Čekáme, až jí praskne plodová voda □ Tak jako praská občas potrubí □ Jenže tady nebudeme musit volat instalatéra, ale hezky sami pošupačíme do porodnice □ Zdravotníci často říkají, že je málo sanitek □ Stejně jako taxikáři říkají, že je málo taxíků □ Lidské blbosti je zaplat'pánbů pořád ještě dost □ Na

tu člověk naráží jako na blízkého známého □ Ti se vám taky pořád pletou pod nohy □

□ „Dneska v noci bys neměl závodit s tím psem,” řekla žena a dodala, že to asi dneska praskne □ Řekl jsem jí, že s ním nezávodím □ Že je to jen průzkum dílčích okolností, za kterých by mohla vzniknout filozofická nahodilost, zárodek názoru, že všichni máme za sebou i před sebou určenou trasu dokola □ Ale že bych byl rád, aby to nezjednodušovala na závodění s Bílým psem □

□ „Tak proč držíš ty stopky v ruce?” ranila mě, když šla dělat tři nebo čtyři bábovky do foroty □ Pár dní tady nebude a tak mi chtěla udělat v bábovkách zásobu □ Nedá se tomu přesně říci náskok □ Zásoba je mnohem příhodnější □

□ „Měřím mu, jak se stále zhoršuje,” vysvětluji □ Žena tomu nasadila čepec, když řekla: „Asi není ve formě” □ Pro Bílého psa to myslím vůbec nebyla otázka formy □ Prostě byl stále horší a horší □

□ Představoval jsem si, jak by mu to asi šlo v bulharských nebo rumunských ulicích □ Došel jsem k závěru, že nevím □ Žena se přiklonila k variantě, že v bulharských ulicích by byl lepší □ Ta je vám se vším taky hned hotová □ Kdyby bylo možné Bílého psa přemístit do zmíněných dvou okrsků, mám pocit, že by měl z bulharských a rumunských ulic těžkou hlavu □ Ale to mám jen pocit, nic určitějšího bych nerad říkal □ Nemám rád lidi, kteří vám od boku vystřelí, že je to tutové a přitom to evidentně plave zcela na vodě □

□ „Mám pocit, že praskla,” řekla žena a držela se za břicho □ Poslední dobou je samý pocit □ Samozřejmě že nic neprasklo □ Jako prvníčka měla představu, že všechno bude jako vodotrysk □ Že jí praskne plodová voda a my budeme během několika vteřin všichni po kolena ve vodě □ Prvníčky mívají ten pocit, že všechno je velké a neopakovatelné □

□ Všechny tři bábovky se vydařily □ Jenom ta čtvrtá, kterou v troubě zapomněla, se příliš nevydařila □ Po celém bytě bylo cítit, že se čtvrtá bábovka holt trochu nepovedla □

□ „Za chvíli poběží, pojd’ se podívat,” řekl jsem v 01.47 □ Když se Bílý pes mihl na konci Poznaňské, zmáčkl jsem stopky □ Už mezičas ve Vratislavské měl horší □ Jestli to s ním takhle půjde dál, mám o Bílého psa vážné obavy □

□ Žena byla fascinována: „Můžeš mi vysvětlit, jak je to možné, že vybíhá vždy přesně v 01.47?” □ Nemohl jsem jí to vysvětlit, protože jsem to nevěděl □ Abych však její zvědavost alespoň částečně ukojil, opáčil jsem stejnou otázkou: „Můžeš mi vysvětlit, proč se každou noc budím v 01.40?” □

□ Protože mi to nemohla nijak vysvětlit, řekla, že mám v sobě žracího budíka na buchtu □ Prostě něco plácla a měla to vyřešené □

□ Když jsem však o tom přemýšlel, něco na tom bylo □ Co když jen buchtou zastírám nárůst nevyřešených věcí, pro které je noční hodina mnohem příhodnější než za bílého dne, kdy máme všechno za hotovou věc? □ Den už je takový a pro odpověď si nechodí nikam daleko □ Na všechno má nějakou

odpověď □

□ Den je moje žena □ Já jsem víceméně noc □ Všechno mám zahaleno v pochybnostech, i když občas svítám □

□ „Dejme tomu, že ti v nejbližší půlhodince voda nepraskne,” řekl jsem ženě v 02.17 a vyběhl z domu □ Nešlo mi o Bílého psa, ale chtěl jsem si zaběhnout jeho trasu □ Se stopkami v ruce jsem to udělal o 22 vteřin rychleji než Bílý pes □

□ Když se měříme s někým slabším, to jsme hnedka machři □ Ale když jsem byl další noc o čtyři vteřiny pomalejší a třetí noc dokonce o jedenáct vteřin, bylo mi jasné, že to se mnou jde z kopce jako s tím psem □ Cítil jsem se přitom fyzicky výborně □ Na každém rohu jsem kašlal, píchalo mě u srdce a v boku, nedostávalo se mi dechu a zbytek okruhu jsem prakticky odkulhal □ Lepší kondičku už jsem dlouho neměl □

□ Žena, které stále nepraskla voda, kategoricky udeřila: „Tak vidíš, že závodíš s Bílým psem!” □ Neměla pravdu □ Závodit s Bílým psem de facto znamenalo závodit se smrtí □

□ Dobře, běhal jsem jeho trať, ale nechtěl jsem být lepší či horší než on □ Prostě jsem si poměřoval, jestli to se mnou jde z kopce dolů jako s ním □ Ale moje žena, nejspíše stále pod dojmem neprasklé vody, chápala Bílého psa podrážděně □ Stejně jako noční můry, kterými jsem se ovšem trápil z jiného důvodu □

□ Vábilo mě, proč můry přitahuje světlo □ Kdyby to byly můry japonského charakteru, řekl bych, že jde o harakiri □ Ale i ta československá můra, přitahována československým světelným zářením, provádí suicidalní úmysl □ Otázky smrti jsou internacionální povahy □ Kdyby uměla můra mluvit, třeba by mě překvapila větou: „Odříkávaného největší krajíc” □

□ Stejně jako Bílý pes má možná na jazyku větu: „Tento okruh už mi pěkně vadí, ale doběhnu ho, když už jsem jednou začal” □ Psi, stejně jako lidé a můry, nevědí, že kruh je uzavřená záležitost □ Ne tak moje žena □ Pořád si myslí, že až jí praskne voda, budeme se v tom všichni topit po kolena □

□ Že plodová voda vytryskne jako spodní pramen □ Vůbec netuší, že také může jen pomalu ukapávat, jako když nedotáhnete kohoutek v koupelně a do rána vám nakape celé to nesmyslné umyvadlo □

□ Již jsme asi deset dní přenášeli a Bílý pes měl stále horší mezičasy □ I se mnou to šlo z kopce □ Koncem měsíce jsem byl pomalejší o 26 vteřin □ Volal jsem několikrát do gynekologické poradny, jestli je to možné takhle přenášet □ Řekli mi, že dneska je všechno možné □

□ Aspoň někdo vám řekne pravdu □ Naše společné dítě už to směle táhlo na desátý měsíc svého neživota □ Chvilími jsem měl pocit, že hned po porodu přihlásíme naše dítě do školy □ I můry na tom byly stejně □ Nepřestávaly nalétávat na československý světelný zdroj, několik desítek minut mihotaly kolem veřejného československého osvětlení a pak upadaly □ Od té doby upekla moje

Zdařilá žena dalších šest bábovek, protože ty do foroty anebo v náskoku jsme zlikvidovali ještě v době, kdy měl Bílý pes mezičas 1.17 a celý okruh za 5.46 □ Pohoršoval se úměrně se mnou □

□ „Co když to není dítě?“ zeptala se Zdařilá jednu noc a v zoufalosti obejmula svůj bubínek □ Nedokázal jsem odpovědět □ Ženy obvykle rodí děti, tak proč bychom měli být zrovna my jako první, co porodíme bednu okurek □ I když, jak mi řekli v poradně, všechno je dneska možné □ Žena se poprvé zasmála a pak rozbřečela □ Pocit, že porodí bedýnku nakládaček, ji deprimoval □

□ Byl to smích i pláč jako po zaručeně humorných televizních pořadech □ Člověk nevěděl, jestli se má smát, anebo brečet □ Obojí se hodilo □ V následné detektivce pak kapitán Exner vyšetřoval dvanáct let starý případ loupeže sójové omáčky v samoobsluze v Nuslích □ Měli jsme oči plné slz □ V ten okamžik plodová voda doopravdy praskla □

□ Až se mi chvílemi zdálo, že je to skutečně vodotrysk □ Zavolal jsem na příslušné zdravotnické zařízení, kde mi sdělili, že sanitka právě vyjela, ale docela jinam □ K nějakému srdíčku □ Že je málo sanitek □ Zavolal jsem na příslušnou taxislužbu, kde mi sdělili, že taxíků je jinak dost, až na to, že teď je jich zrovna málo □ Nezbylo než přes balkón zavolat na souseda □ Soused měl trabanta a řekl, že trabantů je sice málo, ale že za chvíli můžeme vyjet □

□ Dvoutaktní trabant je dobrý vůz pro porodní záležitosti □ Odvážně skáče, takže o nějaké plynulé jízdě nemůže být příliš řeč □ Jestliže před cestou nebyla Zdařilá žena ještě zdaleka připravena k porodu, po jízdě s dvoutaktním trabantem přes Prahu byla za necelých dvacet minut maximálně připravena k porodu □

□ Vůbec se divím, že jsme neporodili na rohu Dělnické a Argentinské □ Soused se sympaticky přiznal, že to má mírně rozhašené □ Zdařilá žena zaúpěla a řekla, že to má také mírně rozhašené □ Byl jsem ve voze prakticky jediný, který to neměl momentálně rozhašené □ Auto řvalo, žena řvala a soused, aby zvuky nebyly monotónní, řval nejnovější hit: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu“ □ Nemohl si vybrat příhodnější píseň □ Laura a její tygři prý □ Když se nadechoval ke druhé sloce, kterou písnička vůbec neměla, zeptal jsem se ho, jestli jeho vůz má klimatizační zařízení □ Nevěděl, co to je □

□ Moje Zdařilá žena se strachovala, že udělala málo bábovek □ „Určitě nebudou stačit,” svěřila se □ Před porodnicí soused zatroubil □ Vida, houkačku to mělo □ Ze dveří se vypotácela ospalá sestřička, zívla a řekla: „Přijel nějaký trabant” □ A znovu zmizela □ Zdařilou ženu jsem raději vynesl v náruči až na porodní sál □ Kdybych to jen trochu uměl a neměl tak špinavé ruce od toho, jak jsem sousedovi pomáhal během cesty s opravou auta, provedl bych akt zrození nejraději sám □ Stále jsem si totiž nebyl jist, zda se nacházíme v porodnici □ Po dvaceti minutách přišel nějaký člověk na způsob lékaře □ Sestřička mu oznámila: „To jsou ti, co přijeli trabantem, jak vás vzbudil” □ Zdařilá žena se rozplakala □ Vzpomněla si na okurky a také na to, že určitě udělala málo bábovek

do foroty □

□ Pak se za mnou zavřely dveře a zbyl mi jen soused se svou písničkou:
„Dokud tady budu, nechci poznat nudu” □ Velmi zdařilý text □ Určitě jej složil
někdo, kdo bydlí v okrsku s rumunskými ulicemi □

□ Takový nějaký zatrolený, nenapravitelný optimista □

2. Žlutá vosa

□ Nad ránem jsme se sousedem dorazili domů □ Byl to dobrý soused □ Opravoval v Krči, v Michli, na Starém Městě, v Holešovicích a v Tróji □ Jeho vůz Trabant S Combi 601 zahraniční výroby byl tím pádem v Bohnicích na konečné ve výborném stavu □ Vždyť během cesty prodělal tři generální a dvě střední opravy □ „Tak vám tedy pěkně děkuju,” řekl jsem mu po čtyřech hodinách jízdy □

□ Rychlostní průměr jsme měli 4,7 km/hod □ Během té doby stačili pekaři rozvozit všechen chléb a rohlíky, v ČSSR se narodilo několik desítek dětí a popeláři do svých Bobrů nacupovali několik stovek popelnic □ Během té doby stačila porodit rovněž i moje Zdařilá □ Koupil jsem si gumové rohlíky, které se mi hodem po bytě vracely jako bumerangy □

□ Do porodnice jsem volal dvakrát □ Jednou mě přepojili na neurologii, kde se tu noc žádné dítě neurodilo □ Podruhé se telefonistka na ústředně poměrně trefila □ Sluchátko vzala tatáž ospalá sestra, která o nás v noci prohlásila, že jsme přijeli trabantem □ Do telefonu nejdříve několikrát mohutně zívla a pak do sluchátka řekla, že mám kluka 3,17 a 51 □

□ Nevěděl jsem, jestli mám být šťastný □ Když vám někdo řekne do telefonu čísla 3,17 a 51, je to jako by vám řekli, že ve sportce vyšla čísla 9, 12, 19, 25, 33 a 41 □ O těch číslech si taky nevím co myslet, když je ani jednou nevytáhli □ Mého kluka však vytáhli a řekli mi o něm, že 3,17 a 51 □ Je to něco tak abstraktně konkrétního, že vážně nevím, co si o tom mám myslet □ Kdyby mi řekli 2,88 a 49, patrně bych si myslel to samé □ Nic □

□ Na čísla ve sportce se druhý den ještě pro jistotu podívám do novin □ Pro tutéž jistotu jsem zavolal za dvě hodiny do porodnice ještě jednou □ Nevím proč, ale mám pocit, že ve všem je takový bordel, že všechno je možné □ V porodnici již nastoupila nová četa čerstvých, neospalých sestřiček □ Jedna z nich mi slavnostně oznámila, že mám dceru 3,17 a 51 □ Pro sestřičku to byla běžná rutina □ Takové zprávy oznamují stovkám novopečených otců denně □ Ale když je to pokaždé jinak jako v mém případě, jsou to stále ohromující novinky □

□ Položil jsem sluchátko do vidlice a myslel jsem si, že mám holku nebo kluka □ Váhy a míry se až neskutečně shodovaly □ Nehrála v tom jen jedna maličkost □

□ Moje babička, kdyby byla na světě, by jistojistě řekla: „Hlavně, že je to zdravé” □ Pro takové babičky se vám klidně mohou narodit dvě bedýnky okurek, ale hlavně že jsou zdravé a schopné zavařování □ V něčem by měla pravdu □

Hlavně, že je to po převozu Trabantem S Combi 601 zdravé □

□ Soused už asi spí □ Byly to velké a namáhavé opravy, u kterých vykouril 27 cigaret □ Stejně bych se mu neměl čím pochlubit □

□ Soused říká, že je dobré mít při ruce nějakého šikovného pomocníka, který podle oka rozezná klíč č. 10 od klíče č. 21 □ Ten je asi třikrát nebo pětkrát větší □ Se sousedem jsem prakticky mluvil jen v číslech □ Řekl 17 nebo 14 a já mu podal 13 nebo 19 □ Při opravách, kdy jsme zůstávali viset za každým rohem, hlasitě zpíval svůj oblíbený hit: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu” □ Při technickém stavu svého vozidla zahraniční výroby nemusel mít strach, že by kdy poznal něco takového □ Myslím si, ale nerad bych to, kromě v této knížce, nějak hromadně rozšiřoval, že soused měl o zábavu postaráno, aniž hnul prstem □ Stejně jako sestřičky v porodnici □ Jestli každému říkají, že má kluka a potom že má holku, rovněž asi mají svrchovaně zábavný život □ Ale třeba je tam takový bordel, jako ve všem, na co sáhnu □

□ Nevěděl jsem, co mám dělat, když se mi narodil kluk nebo holka □ Slyšel jsem, že je dobré opít se za pomoci alkoholu, ale nevím to určitě □ Někdo mi řekl, že je dobré koupit flašku rumu □ Koupil jsem tedy flašku rumu a díval se na ni, jak je plná □ Byla opravdu skoro plná □

□ Pak se mi zatočila hlava, když jsem objevil lístek, který zanechala Zdařilá žena na stole □ Bylo na něm sepsáno asi třicet sedm položek, které je nutno udělat, nakoupit, zařídit □ Celé odpoledne jsem přemýšlel o tom, že bych na to potřeboval nejméně měsíc □

□ Jako slušný novopečený otec ukládal jsem nádobí rovnou do vany □ Je to nesmírně praktické □ Až bude plná vana, osprchuji se společně s nádobím □

□ Pít, nebo nepít? □ Držel jsem v ruce tuzemskou láhev jako Hamlet lebku □ Když jsem se znovu podíval na papír s nekonečným výčtem položek, které mám zařídit, nešlo jinak, než rozhodnout se kladně □

□ Do místnosti vletěla Žlutá vosa, když jsem měl půlku flašky v sobě □ Zabít, nebo nezabít? □ Kdejaký člověk by jednoznačně rozhodl zabít □ Taková vosa za košilí většinou nevyřešeným věcem přitíží □ Proháněla se po bytě a testovala, jaké to tu máme □ Po čtrnácti minutách vyhlídkového letu přistála na garnýži □ Patrně aby si odpočinula a dejme tomu rozhodla se, koho tu bodne □ Byl jsem tu sám jediný, takže jsem jí výběr dost jednoznačně usnadňoval □

□ Zajímala mě však jiná otázka □ Proč včela bodne a hyne, zatímco vosa bodne a nehyne? □ Je mi prozatím jen jasné, že včela si bodnutím vytrhne valnou část svých orgánů, pročež hyne, zatímco vosa, která má jednorázový bodací přístroj, může bodat vesele dál □ Ale proč? □ Jistě chápete, že nějaký papírek s třiceti sedmi položkami šel automaticky stranou □ Na takové věci je pořád čas □

□ I takový kočárek je lepší kupovat, až je dítě starší a víceméně chodí □

□ Čerstvé buchtý byly den ode dne tvrdší □ Včela aspoň dává med, zatímco

vose je úplně jedno, jestli nás něčím zásobuje nebo nezásobuje □ S tím sprchováním nádobí ve vaně to nebude také jen tak samozřejmé □ Vyhlásili totiž v domě třítydenní odstávku teplé vody □ Dotyčný člověk na výrobu teplé vody si bere dovolenou, takže celý náš okrsek s polskými ulicemi bude 21 dní bez teplé vody □

□ Od některých občanů jsem se dozvěděl, že si každý rok vybírají dovolenou podle toho, jak si ji vybírá člověk odpovědný za výrobu teplé vody □ Je to praktické □ Odjedou někam do ciziny nebo k rybníku a když se navrátí, nemusejí již nadávat, že neteče teplá voda □

□ Nevím, co si o tom mám myslet □ I tak se domnívám, že dovolená je jen úřední akt, abychom se všichni vystřídali □ Ale s kým se střídá člověk na výrobu teplé vody, to mi je záhadou □ A pak ten rum a ta vosa □ Nebudu pátrat po tom, proč si vybrala zrovna naše okno v desátém poschodí □ Avšak tuším, jak by reagovala moje Zdařilá žena □ Jednoduše by plácla: „Prostě si nás vybrala” □ Ještě jsem nikdy neslyšel, že se vosy dělí na čeled' vybíravou a nevybíravou, ale bůh sud' □

□ Ani v práci, kam jsem na chvíli zaskočil, to nevěděli □ U nás v práci se hodně neví □ Jen se mě ptali, jestli je to holka, nebo kluk □

□ „To je právě to,” přiznal jsem poctivě □ Abych je alespoň nějak ukojil, všem jsem oznámil, že 3,17 a 51 □ Někdo z nich řekl, že je to slušný macek □ Několik jedinců, většinou těch, kteří zvláště nevědí, přispěchalo s větou: „Hlavně, že je to zdravé” □ Aniž jsem jim řekl, že je to zdravé □ Podobnou situaci jsem nedávno viděl v jedné bulharské komedii □ Ale nevím, jestli to náhodou nebyla detektivka či rumunský film ze současnosti □ Hodně se tam střídalo po blízkých příbuzných a postavy, které doposud ještě nebyly zastřeleny, říkaly, že je to jenom takový vtip □

□ Vrátil jsem se k vosce, která z garnýže udělala průzkumový let kuchyní □ Některé předměty očichala, jiné naopak ani nevzala na vědomí □ Například opékač topinek □ Kolem toho přeletěla nevšímavě, jako by to byl nějaký plechový krám □ On to taky plechový krám je, protože s ním lze dělat skoro všechno kromě topinek □ Je to poměrně zdařilý předmět československé výroby □ Tuším, že na nějaké soutěži získal druhé místo □

□ Vážně bych chtěl mít výrobek, který získal první cenu □ Některé naše předměty mají k dokonalosti tuze blízko □ Když jsme v práci vypili ten druhý rum, o kterém jsem ještě nehovořil, znovu se mě dotěrně zeptali, co se mi narodilo □ Žlutá voska □ Byla mnohem konkrétnější než holka nebo kluk □ Mohl jsem také říci voska nebo včela, ale sami o sobě byli v práci dost zmatení □ Někdo přinesl ještě jednu láhev rumu, po které nám bylo špatně, a řekl: „Dobře” □ Byl to nějaký vůl, protože se stále ptal, jestli už mám kočárek □ Vzpomněl jsem si na seznam třiceti sedmi položek a udělalo se mi ještě hůř □

□ „Tak máš kočárek, nebo nemáš kočárek?” ptal se ten vůl □ Buďto má

doma jeden nazbyt a chce ho co nejdraž střelit, anebo je to prostě vůl □ Může to také být agent mé Zdařilé ženy a za chvíli se mě bude ptát, jestli už mám vaničku, plymo a olejíček na prdelku □ To mi navodilo myšlenku, že už vážně vím, kam ho nakopnu □

□ Pak na mě začala nalétávat Žlutá vosa □ Patrně zjistila, že nikdo jiný už tu není □ Začal jsem ji odhánět, ale vosy to nemají rády □ Zvláště, když máte v sobě tolik rumu □ Z novin, které jsou plné zpráv o zabíjení, jsem si sruloval vražedný nástroj □ Bylo mi nevolno □ Že budu muset zabíjet, a taky z toho rumu □

□ Zaboha jsem se nemohl střelit, takže jsem při prvních úderech rozbil vázu a lampičku □ I garnýž šla k zemi □ Zcela jsem se zamotal do závěsu □ Jsem mírumilovný člověk, ale když jsem si vzpomněl na toho člověka v práci, který testoval, kolik toho už mám ze třiceti sedmi položek, vážně se mi nahrnula všechna krev do hlavy a musil jsem si to s vosou kategoricky vyřidit □

□ I když, bylo to nespravedlivé □ Čekala na mě v místnosti celých dvanáct hodin, co jsem byl v práci tlumočit narození holky nebo kluka □ Její trpělivost, to byla nemístná drzost □ Zcela jsem změnil svůj názor na všechny vosy světa □ Přispěly k tomu, že mi nevyřešených věcí přibývalo geometrickou řadou □ A bábovky do toho tvrdly, Bílý pes měl stále horší mezičasy □ Člověk na výrobu teplé vody si odpočívá na Hvaru v dosti teplém moři a celé je to takové nevyrovnané □

□ V příšerném stavu jsem zavolal do porodnice ještě jednou a oznámil jim, že mi je docela jedno, jestli je to vosa nebo včela □ Sestřičky měly asi dojem, že volá nějaký namazaný tatínek □ Ale že mě přivedly do tohoto stavu ony, to jim je jedno □

□ Člověk je na světě sám □ Uboze sám, až na to, že musí žít s druhými □ Po třech dnech se mi podařilo zjistit, že ještě nemám odřajfkovánu ani jednu ze 37 položek □ Jsem úplně neschopný, velmi nadaný jedinec □ Sháním někoho, kdo by mi mohl nastřelit do stropu garnýž a opravit lampičku □ Místo aby položky ubývaly, trestuhodně jich přibývá □ Seznam věcí, které musím, má gravidní charakter □

□ Ke všemu před chvílí volala příbuzná sestra z Toronta a dala dvacet kanadských dolarů za to, že máme holku nebo kluka □ Vážně jsem jí to nedokázal přes oceán vysvětlit □ Takže si to přes Atlantik přebrala tak, že máme holku i kluka □ Neměl jsem sílu jí to nikterak vyvracet □

□ Zeptal jsem se jí, jestli nemá chuť na šest dní čerstvou bábovku □ Kanadská příbuzná sestra se rozloučila a na závěr, aby větu ukončila optimisticky, řekla: „Hlavně, že jsou obě zdravé“ □ Až se zítra z celé té nevyřešené věci dostanu ven, budu se muset vážně někde zeptat, jak to je doopravdy □

□ Dal jsem si několik becherovek a začal vymýšlet jména pro našich několik dvojčat, aniž se tento úkol vyskytoval na seznamu třiceti sedmi položek □

Z kalendáře jsem vypsál všechna jména na zvláštní papír □ Bylo jich tolik, že jsem to po sobě nemohl vůbec přechíst □

□ Ti, které nic nenapadá, dávají dětem jména po sobě □ Dokonce ani nevím, jestli jsem Žlutou vosu skutečně utloukl □ Možná na ni spadla garnýž, možná váza, možná lampička □ Započal jsem záchranné práce □ Ani tento úkon - vysvobodit vosu - se nenacházel na seznamu položek □ Ale já jsem již takový dobrák, že pomůžu i nepříteli □

□ Ale dost možná jsem to dělal kvůli tomu, že už nešlo v bytě provádět jakoukoliv normální chůzi □ V tom bytě již nešlo dočista nic □ Ten byt už byl jako celý náš barák □ Příkladný □ Když jsem se na nástěnce dočetl, že náš blok je příkladný, bylo mi mdlo □ Diplom nebyl zřejmý □ Pod ním totiž stálo oznámení o odstávce teplé vody a také zpráva, že delší dobu nebude v chodu mandl □ Na stěnách nápisy sprejovou barvou, vyrvané schránky a stále porouchaný výtah □ Už asi tuším, proč byl náš blok vyhlášen jako příkladný □ Třeba je to v jiných blocích ještě lepší □

□ Týden před porodem uvízla ve výťahu moje Zdařilá žena □ Domovník byl zrušen a zřízen pro celé tři bloky najednou, ale nikdo ještě neví kdo a kde □ OPBH zřídilo cedulku, že bude fungovat až po prázdninách □ Tak dlouho jsem moji Zdařilou těhotnou ve výťahu nechat nemohl □

□ Zavolal jsem hasiče z linky 150 a přijeli požárníci □ Kupodivu přijeli rychle □ Všichni měli sekyrky a vysílačky □ Jeden z nich měl šperhák, kterým otevřel výtah a vysvobodil mou Zdařilou □ Hasiči se omlouvali, že přijeli až za dvanáct minut □ Normálně to dělají za pět šest minut □ Tady je prý zmýlilo, že se všechny ulice jmenují tak podobně, polsky □

□ Byli to bodří dobří chlapi □ Chtěl jsem je pozvat na slivovici, ale zapomněl jsem, že ve službě pijí jen limonádu □ Limonádu jsme doma neměli □ Zato teď máme doma bordel jak v tanku □ Ještě štěstí, že všechny zdařilé ženy rodí v porodnici □ Kdyby bylo víc těhotných a zdařilých žen, nedovedu si představit, kolik by musela mít tato vlast požárníků □ Včera jsem o tom celý den přemýšlel a došel jsem k jedinému správnému názoru □ Každý z nás by musel být požárník své vlastní zdařilé ženy □

□ Jenže my všichni sedíme na jiných linkách □ Soused s Trabantem S Combi 601 se přišel zeptat, jestli něco nepotřebuji □ Přečetl jsem mu seznam třiceti sedmi položek □ Zželelo se mu mě a přinesl láhev □ Neustále opakoval, že mě v tom nemůže nechat a tak přinesl láhve dvě □ Když i jemu bylo smutno z toho, co všechno zavinila jedna Žlutá vos, kopnul do garnýže a zazpíval mi: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu“ □

□ Slogan této přiblížené písně naplňoval poměrně odvážně □ Přinesl mi do bytu novou poloosu na trabanta □ Sehnal ji prý v Třebíči □ Stále jsem nechápal, proč tak těžkou a špinavou věc tahal o poschodí níž až ke mně □ Asi mu přišel můj byt jako skladiště, kde se už jedna poloosa ztratí □ Několikrát se mě zeptal,

jak se mi ta věc líbí □

□ Nejsem z těch, kteří jen tak od boku vystřelí, že na ní mohu oči nechat □ Řekl jsem mu po pravdě, že k jeho poloosé mám dosud netečný vztah □ „To je asi tím, že není rozebraná,” řekl soused, skočil pro další láhev a nějaké klíče, přesně takové, které jsem mu podával při generálních opravách v Krči, Michli, na Starém Městě, v Holešovicích a v Tróji □ Za půl hodinky měl poloosu rozebranou □ Je to šikovný soused □ Trápila mě ústřední otázka, proč mu vlastně ty klíče podávám □ Daleko jednodušší by bylo, kdybych ho tím největším klíčem č. 21 praštil po hlavě □

□ Šmír na závěsu spadlé garnýže, to už bylo poslední, co mi chybělo □ Jako čtyřicátou položku jsem si na seznam připsal benzínový čistič skvrn □ Jestli bude vůbec co platný □ Žlutou vosu jsem neměl odvalu hledat □ Nabídl jsem sousedovi čerstvou starou bábovku □ Skládal poloosu zpátky dohromady, dusil se bábovkou, pročez nemohl zpívat: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu”

□ Na druhý den, když si odnášel poloosu a prázdné láhve od rumu, zeptal se mě ve dveřích jen tak mimochodem, co se mi vlastně narodilo □ Na mou přesnou odpověď, že kluk nebo holka, řekl soustrastně: „Hlavně, že jsme zdraví” □

□ Byl to dobrý soused □ Když se zeptal, jestli nebudu chtít přivést ženu z porodnice jeho vozem zahraniční výroby, Trabantem S Combi 601, ani jsem netušil, jak umím rychle přibouchnout dveře □

□ Začal jsem hledat Žlutou vosu □ Jedině tak se dopracuji toho, že alespoň některé věci budou na svém místě □ Co chvíli zvonil telefon, kterým se nějaké přítelkyně Zdařilé ženy chtěly dozvědět, jestli máme kluka, nebo holku □ „Přesně tak,” odpovídal jsem univerzálně a abych předešel otázkám typu, kolik to váží a kolik to měří, automaticky jsem dodával: „3,17 a 51” □ Všechny přítelkyně Zdařilé ženy na závěr řekly: „Hlavně, že je to zdravé” □ Bylo to k zbláznění □ Žlutá voska nikde nebyla □

□ Pod garnýží byly jen střepy □ Hodně střepů □ A několik zapadlých pružinek z poloosy □ Chodil jsem po čtyřech a naslouchal, jestli Žlutá voska nebude někde bzučet □ Po dvou mi to vážně moc nešlo □ Měl jsem alespoň jistotu, že nespádnou z takové výšky □

□ Na zemi mě pak přepadla šílená deprese, co vlastně hledám □ Co vlastně hledám v životě při zemi ? □ Svou garnýž života? □

□ Čeká mě ještě hodně úkolů v životě □ Sehnat buničité čtverečky, pityol, calcium pantothenicum, Aviril baby, vaničku, kočárek, pleny, osušky, vymyslet jména pro všechna troje dvojčata, benzínový čistič skvrn, vrátit prázdné láhve, osprchovat nádobí, postýlku, dudlíky, něco na hlavu, něco na střepy, Žlutá voska je vůl □

□ Ani nevím, jak jsem se do porodnice v návštěvní středě dostal □ Nebo to byla neděle? □ Dítě mě nepoznává □ Zdařilá žena taky ne □ Bojím se zeptat, zda je to holka, nebo kluk □ Říkám proto neutrálně: „Hezké 3,17 a 51” □

□ První slova mé Zdařilé ženy: „Stačila ti bábovka?“ □ Příkyvuji, že mi všechno stačilo □ Zdařilá vyzdvihuje povíjkan a ukazuje dítěti, které nic nechápe: „Tatínek“ □ Vzhledem k tomu, že nás je za plexisklem asi osm tatínků, je z toho naše dítě zmatené □ Vidí nás všech osm tatínků v jakési mlze □ I my, osm tatínků, vidíme naše děti v počtu 32 také v jakémisi oparu □ Všude se táhnou silné alkoholické výpary □ Zdravotničtí pracovníci dobře věděli, proč mezi maminky a tatínky umisťují plexisklo □

□ Odcházím v tristním rozladění □ Viděl jsem našeho klučika, nebo holčičku □ A klučik, nebo holčička bude patrně v podobném žalostném rozpoložení: Vidělo svého tatínka □

3. Bezbarvý chameleon

□ Nemohu nic; tak se mi nechce □ Nanejvýše jsem se přinutil dát do hrníčku lžičku kávy □ Ale zalít ji vřící vodou bylo již nad moje síly □ Koukám ku stropu, jak je bledý □ Kdybych kafe zalil, počkal, až vychladne a vypil, možná na tom nebudeme stejně □ Navíc bych pak musil hrníček umýt □ A lžičku k tomu □ Svět je plný nesmyslných povinností □ Dá se i olízat □

□ Možná máte pocit, že bych měl někde pracovat □ Četl jsem někde o tom □ Nebo být alespoň zahrnut někde v pracovním procesu □ Myslím, že mě kdesi evidují □ Určitě uprostřed mohutných lejšter mám také svou kolonku □ Telefonicky zjišťuji, jestli se mnou ještě počítají □ Říkají, že ano □ A nebylo by od věci, kdybych se objevil □ Slíbil jsem jim, že se o to pokusím □ Není to nutné, řekli, ale bylo by to dobré □

□ Avšak jímá mnou silné nechutenství □ Přičí se mi uvádět věci do původního stavu □ Opírám se o stěnu, také se jí do ničeho nechce □ Má to spočítané; věky věkův bude dělit ložnici od záchodu □ Alespoň nějaké historické poslání □

□ Jednou ji odpálí, ale nemám představu, která budou odpalovat statisíce příkladných panelových domů, kterým již v patnácti letech je sto šedesát □ Nejspíše je budou flikovat tak dlouho, dokud samy nespadnou □ Pak se vydá nějaké nařízení □

□ Flikování je nejdůležitější organizační prvek této společnosti □ Když už se dál flikovat nedá, bývá vydáno nařízení nebo přímo směrnice □ Hledím do knihy Zaniklá města, slabikuji věty o Pompejích, Sodomě a Atlantidě, ale jejich smysl mi uniká, protože myslím na něco jiného, i když nevím na co □ Jsem odcizen □

□ Jsem odcizen od své osoby □ Vědomí mám naladěno aktivně, ale má osoba je mrcha líná □ Kolikrát jsem jí říkal: „Udělej to a to, uleví se ti” □ Kdepak □ Moje osoba sebou flákla na postel a dívala se do stropu □ Dokonce přestala i kouřit, jak byla líná sáhnout levačkou na noční stolek □

□ Když už jí to lezlo na mozek, vytočila telefonní číslo kamaráda 2/b □ Protože už jsem všechny kamarády ztratil, alespoň jsem si je očísloval □ Mrzí mě, že jim nemohu říkat křestními jmény □ Když mi třeba 1/c volal, že mě chce strašně vidět a pak z něj vylezlo, že potřebuje, abych mu vymaloval kvartýr, řekl jsem mu upřímně: „Víš co, 1/c? □ Tak já ti teda vymaluji” □

□ Nebo 2/a □ Prý se musíme rozhodně sejít a všechno probereme □ Sešli jsme se a ještě než došlo na probírání všeho, řekl mi: „Já od tebe vlastně nejvíc potřebuji, abys mi otiskl tenhle článek u vás v časopise” □ Řekl jsem mu: „Víš co, 2/a? □ Tak já ti ho teda otisknu” □ Byl to článek o nějaké naléhavé nutnosti □

„Takové články naléhavě a nutně potřebujeme,” říká šéf □ Byl zařazen mezi ostatní články, které taky nepotřebujeme, ale dostává se nám za ně velkého pochopení ze strany nadřízených orgánů □ „Ještě něco, 2/a?” zeptal jsem se □ „A jak se máš?” □ Řekl jsem mu: „Vyser si voko” □ A šel jsem domů □

□ Já neumím povídat, jak se mám z hlediska naléhavé nutnosti □ Pak prý telefonoval 2/a přímo 1/c, že se mnou není něco v pořádku, že prý mám nevyřešené věci □

□ „Zastavím se za ním,” řekl 1/c □ Obklíčil mě Bezbarvý chameleón □ Měl tolik barev, že žádná z nich nebyla vidět □

□ V 01.40 se budím a v 01.47 už nechodí ani Bílý pes □ Kdyby byla přítomná moje Zdařilá žena, řekla by: „Taky někde chcípnu!” □ Přišlo mi, že vlastně po té jediné, Zdařilé, je mi smutno □ Že mi chybí její nepřesné výroky, kterými háže všechno šmahem za hlavu □ Ať už přinese domů holku, nebo kluka, budeme si povídat o říhání, prdech, mléku, plenách a povijanech □ Pokud se mi podaří vyřídít seznam položek □ Mám pocit, že v zimě k tomu přibudou hovory o fusaku a dvojitých přízových čepičkách □ Téma na podzim nechávám poněkud otevřené □

□ 1/c skutečně přišel □ Byl mi protivný usilovnou snahou dobrat se nějaké podstaty □ Radil mi, že se mám na všechno vyprdnout □ Pak mi naopak říkal, abych vzal všechno do svých rukou □ Byl to takový univerzální bývalý kamarád 1/c □ To třeba souseď, který v okrsku polských ulic tvrdošijně zpívá „Dokud tady budu, nechci poznat nudu”, je mi mnohem sympatičtější □

□ „Prý se ti narodilo dítě,” řekl soustrastně 1/c □ „Holka nebo kluk,” odvětil jsem do stropu □ „A tak je to s tebou se vším - holka nebo kluk,” řekl 1/c □ Pak vypil dvě kakaa a řekl: „Tak už se konečně rozhodni, jestli holka, nebo kluk” □ Zaseptal jsem, jestli by nemohl odejít □ Že je mi špatně z jeho přítomnosti □ Ve dveřích, kam jsem ho vystrkal, 1/c řekl, že to se mnou myslel dobře □

□ Děším se lidí, kteří vám lezou na nervy a ve dveřích říkají, jak to s vámi mysleli dobře □ Ten minulý čas mi nahání hrůzu a o budoucím ani nemluví □ Je v tom něco podezřelého □ Na um mi přišlo jedno italské přísloví: „Bratra, příteli, milé i otce se varuj; jednou ti tahle cháska nažene skutečný strach” □

□ Bezbarvý chameleón se přesídlil do kuchyně □ Došlo na zalití kafe □ Sedím v rohu, máme čtyři □ Některých věcí máme zbytečně moc □ Třeba plné zuby □ Nasál jsem vzduch, pak becherovku ve výčepu a byl tu znova □ Nějaký člověk se mě zeptal, kudy se lze vymotat z okrsku polských ulic □ Nešťastník □ Vysvětlil jsem mu trpělivě, že se odtud již nikdy nedostane □ Že se o to pokoušejí i domorodci, ale stále zde bydlí □

□ „Ani když půjdu stále rovně?” zeptal se ten zoufalec □ „Zkuste to,” dodal jsem mu odvahy □ Protože byl silně podnapilý, snad se mu to povede □ Na rohu ulice si však sedl na zem a plakal □ „Zase Katowická,” štkal □

□ Bylo mi ho líto □ Je mi vždycky líto lidí, kteří mají dobrou vůli a špatnou

orientaci □ Navíc jestli bydlí někde v okrsku s rumunskými ulicemi, mám pocit, že již skončil □ Že už nemusí pokračovat □ Zvedl jsem ho ze země □ Svěřil se mi, že marně shání vánoční stromeček □ Teď v srpnu to od něj bylo ušlechtilé □

□ Vysvětlil mi, že vloni vánoce totálně prošvihl, takže si letos pokouší udělat alespoň v něčem náskok □ Šel jsem domů pro pilku a v bohnickém lesíku jsem mu jeden stromek uříznul □ Víím, že jsem se dopustil přestupku uříznutí, ale nemohl jsem jinak □ Opilec pak v srpnovém podvečeru hrdě za sebou vláčel vánoční stromek a domníval se, že má předstih □

□ I moje Zdařilá žena by se mnou souhlasila, když jsem se šel na druhý den dobrovolně udat □ To u nás lidé málo dělají □ Chtěl jsem být řádně pokutován □ Dostalo se mi ovšem vyhybavé odpovědi □ Pokud jsem nebyl přistižen při činu, není to možné □ Z takového přístupu jsem byl poněkud rozmrzelý □ Člověk v sobě najde vnitřní sílu, udá se - a nic □ Naopak, když vás udá soused, přišijou vám věci nevidané □ I ten stromek, který jste neuřízli □ Tento způsob demokracie zdá se mi poněkud nešťastným □

□ Zeptal jsem se tedy souseda s vozem zahraniční výroby Trabant S Combi 601, jestli by mě laskavě a dodatečně nešel udat □ „Dokud tady budu, nechci poznat nudu,” zazpíval mi soused a vyrazil zvesela na okrsek □ A šlo to ráz naráz □

□ Ještě tentýž den přišlo esenbé vyšetřovat, proč jsem vyplenil půlku bohnického lesíka □ Soused to přehnal □ Musil jsem se trpělivě bránit, že se jednalo jen o jediný vánoční stromeček □ Vzhledem k tomu, že byl srpen, koupal jsem se v tom celkem obstojně □ Byla mi vyměřena pokuta □ Příroda za pět set □ Lidem se musí pomáhat, i když vás to stojí zálohu □

□ Bezbarvý chameleón 1/a přispěchal jako svědek s písemným potvrzením, že jsem naopak na loňské brigádě 72 stromků vysázel □ Takové svědectví mi značně přitížilo □ Esenbé řeklo: „Na jedné straně sází, na druhé kácí, taková rozviklaná individua jsou nejvíce podezřelá!” □ Nebyla s nimi řeč □

□ Když jsem jim opravoval hrubky v protokolech červenou tužkou, nadstrážmistr mě praštil pravítkem □ Tázal se, co tím sleduji □ Řekl jsem, že se nemohu v protokolech podepisovat pod chibi □ Přitvrdili muziku □ Za politou stránku čtyři v občanském průkazu mi na odchodnou přidali další pokutu □ Řekl jsem nadstrážmistroví, že když mě pokutuje, musí mít na hlavě služební čepici □ Byl natolik zmaten, že si ji nasadil □ „Tak je to v pořádku,” řekl jsem □ Nebylo □ Vylezla z toho další pokuta □

□ S papírkem, na kterém trestuhodně ční téměř čtyřicítka nevyřízených položek, brázdím obchody □ Vybral jsem si patrně špatné obchody □ Téměř nic nemají □ Kupuji tedy jiné věci, abych alespoň něco měl □ Těžítka, bryndáček, kružítko a chrastítka □ Nic z toho nemám na seznamu □

□ Ale za šest let půjde klučík nebo holčička do první třídy a takové kružítko pro prvňáčky, tomu již říkám bodná zbraň □ Utěšuji se, že třeba za deset let

budou naopak buničité čtverečky a rourky na prdíky □ Koupíme je klučikovi nebo holčičce dodatečně □ Myslím upjatě na rodinu □ Zítra se vrátí Zdařilá a místo plen, které taky nejsou, ji čeká sada obalů pro třetí ročník □

□ Bývalý kamarád 2/b si dal se mnou schůzku U Zdeniček □ Byl jsem nespravedlivý - trpělivě jsem čekal, čeho požádá □ Dvě hodiny plynule hovořil jen tak □ Poslouchal jsem ho a myslel přitom na Žlutou vosu □ Kde jí je konec v tom bordelu □ Pak jsem myslel na klučíka nebo na holčičku □ Sáňky se jim budou líbit □

□ „Apropos, proč jsem s tebou vlastně chtěl mluvit,” řeklo to 2/b □ Ulevilo se mi □ Už jsem se vážně obával, že jsme se sešli jen tak □ „Ty teď jsi sám doma a já mám rozdělanou jednu pipinku, půjčil bys mi na noc kvartýr?” □

□ „Víš co, 2/b? □ Tak já ti ho teda půjčím” □

□ Nechal jsem si jen klíček od schránky, kam mi má hodit ostatní klíče, až tu rozdělanou pipinku dodělá nebo vyrožní, to je jeho věc □ Představa, že pojedou do porodnice rovnou z hotelu, mě potěšila □ Když 2/b odcházel, zeptal se mě, proč mu říkám 2/b □

□ „Protože jsi 2/b,” odpověděl jsem □ Bylo to tak prosté □ Vážně byl 2/b □ Nic víc, nic míň □

□ Mám hotely rád □ Obzvláště ve městech, kde bydlím □ Jsem doma a přitom nejsem doma a vždycky mám pravdu □ Koupil jsem si pět jogurtů a poslouchal na pokoji rozhlasovou hru „Toho bohdá nebude” □ Za celou hodinu a čtvrt jsem nezjistil, čeho bohdá nebude □

□ Třeba o tom hra vůbec nebyla □ On a ona, ústřední postavy, v té hře hodně říkali, že musíme v této etapě zatnout zuby a všechno dobře dopadne, možná □ Nechápu, co to bylo za etapu □ Likvidoval jsem jogurty a přál oběma milencům, aby ty své zdravé zuby měli zaťaté věky věkův □ Když si to tak zbožně přáli, ať už jim někdo konečně vyhoví □

□ Ale kdo? □ Byla to ovšem hra s otevřeným, moderně pojatým koncem □ Nedalo se vypátrat, zda on skutečně dokončil střední průmyslovou školu chemickou při zaměstnání a ona zda řekla mistrové tolik slibované: „Bulíky mi na nos všet nebudete, zrovna vy” □

□ Třeba si podářený autor rozhlasové hry již pomýšlel na druhý díl, který vbrzku napíše □ Takové věci by se měly v druhém díle každopádně naznačit, aby se každý posluchač jako já těšil na díl třetí a tak dále □ Je jisté, že v jednom díle nelze říci všechno □

□ Navíc hra byla odměněna na nějakém festivalu, jak řekla hlásatelka □ Znělo to jako omluva, nicméně já bych podobné hry nijak nepodceňoval □ Ale po pěti jogurtech je vám hodně věcí jedno □ Očekávaný průjem mi dal zapomenout i na svěží dílko „Toho bohdá nebude” □ Ještěže tento moderní hotel měl na patře společný záchod □ Jako bych z dálky slyšel souseda: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu” □

□ Byl to vydařený večer □ Každý si přišel na své □ Kromě mě □ Nedalo mi spát, proč on studoval střední chemickou průmyslovou školu při zaměstnání, když byl řidičem tramvaje □ Možná s ním měl autor nějaké vážnější úmysly, o které se nechtěl s posluchačem dělit □ To se stává □ Znáám několik autorů, kteří po hospodách říkají: „To jsem diváky zase převezl” □

□ Někdy se opravdu stane, že postava autora přeroste a protože neví, co s ní dál, šoupne ji na střední průmyslovou školu chemickou při zaměstnání □ Myslím, aniž o tom vím, že jsem také napsal několik zdařilých rozhlasových her □ A také bulharských veseloher a několik rumunských filmů ze současnosti □ Skoro všechno jsem již udělal, jen třicet sedm položek zůstává □

□ Do rána jsem pak přemýšlel o bývalých kamarádech 1/a, 1/b, 1/c, 2/a, 2/b, 3/a a trošku i o 3/b □ Pouštěl jsem si v hlavě pozpátku film, ve kterém se ještě jmenovali křestními jmény □ Netušil jsem, že toho bohdá nebude □ Ale je to možné □ A vzhledem k tomu, že je všechno možné, je to i nepravděpodobné □

□ Třeba 2/b □ Širokosáhle hovořil o tom, že musíme držet pohromadě, že jsme dosáhli určitých pozic a že je třeba je zhodnotit □ Dávat si navzájem kšefty □ A tak se stalo, že již pak volali na jiná telefonní čísla □ Na stejná telefonní čísla jiným lidem □

□ Vyšel jsem z hotelu a koupil sobě ranní tisk □ Ústřední událost jsem vůbec nechápal □ Jeden panák si s druhým panákem mohutně trásli rukama □ Na další fotografii se líbali a pak setrvali v přátelském a srdečném ovzduší celé dva dny □ Brrr □

□ Pak někdo jiný přejal významné medaile za blíže neurčený rozvoj o zásluhy □ Nebo naopak □ A pak už jen takové drobníčky, černá kronika a po třetinách 0:1 a 1:2 celé noviny končily □ I ta třetí třetina chyběla □ Třeba to s ní bude jako v rozhlasové hře „Toho bohdá nebude” □ Bude až jindy □

□ Vrátný v hotelu se mě ptá, jaká byla noc □ „Jako těch 12 762 předešlých,” odpovídám věcně správně □ „Vy si je počítáte?” ptá se přihloupě □ „A vy nééééé?” □ Spousta vrátných žije poměrně neužitečný život □ Vůbec si nepočítají, kolikátou noc proklímali, ačkoliv na to mají dostatek času □

□ Je dobré mít spoustu dobrých kamarádů 1/a až 3/b, kteří vás nenechají ve štychu a vždycky se ozvou, když něco potřebují □ Někdy je dobré mít tak veselé brachy po ruce □

□ Třeba 1/b □ Když slavil své čtyřicátiny, sezval si, jak říkal, významné osobnosti □ „Přiď, určitě přiď, seznámím tě se zajímavými lidmi” □ Připadal jsem si jak v hloupém románu nebo podobné rozhlasové hře „Toho bohdá nebude” □ Docela stačilo říct: „Pojď na pivo, je mi zase čtyřicet” □

□ Povedený 2/a zase říká, že za sebou pálím mosty, které jsme tak pracně stavěli □ Trouba □ Já nebyl u ženistů a pontony vůbec nebyly šálkem mého čaje □ Ztratil jsem je všechny naráz, jako když pichnete pneumatiku □

□ Nedá mi to, abych před cestou do porodnice nezašel ještě na chvíli domů □

Neměl jsem to dělat □ Zbytky poloosy nacházím i ve dřezu □ 2/b s pipinkou natrhli cejchu □ Beru si čistou košili, kterou již žádnou nemám □ Do tohoto bytu ovšem nemůže přijít novorozenec □ Copak o to, našemu novorozenci by to bylo i celkem jedno □ Ale Zdařilá je velmi čistotná □

□ V zoufalství čistím práškem na nádobí záclony □ Hlavu si myji jarem □ Mám velmi málo času a takovou spoustu položek □ Prosím sousedku □ Láme rukama, když vchází do bytu: „Tolik se vám tu toho změnilo...” □

□ Zdevastovaný odjíždím taxíkem □ Před porodnicí je nával □ Kde už dneska není □ Asi se hodně urodilo minulý týden □ Někteří tatínci vypadají o mnoho líp než já □ Když si dám ruku na srdce, jako tatínek vypadám velmi uboze □

□ Zdařilá mě téměř nepoznává, hledá mě mezi jinými spořádanými tatínky □ „Tady jsem,” volám □ Bojí se předat mi novorozence □ Ostatní tatínci si hrdě nesou svůj uzlíček □ Já mám v ruce jen tašku s láhvemi, které jsem nestačil vrátit □

□ Náš uzlíček nebrečí □ Jsem na to patřičně hrdý □ Ale jako jediným nám zase brečí maminka Zdařilá □ Stále se bojím zeptat, jestli je to chlapeček, nebo holčička □

□ Nikdy se to nedozvím □

□ Nikdy □

□ Propásl jsem ten okamžik před týdnem, kdy mi během tří hodin dvě sestřičky řekly, že mám jednoho kluka nebo holku □ Byl jsem touto informací uveden na jinou oběžnou dráhu □

□ V taxíku se mě Zdařilá ptá, jak to dopadlo s bábovkami, Bílým psem a sousedovým trabantem □ Konečně normální otázka □ Odpověděl jsem lakonicky: „Žlutá vosa” □

4. Semišová kvočna

□ Jsme doma □ Jak prostinká věta □ Jak kdo □ Všechno je podobenství o naší nepřítomnosti □ I básníci shánějí koňský salám □ První slova mé Zdařilé ženy: „Bože...” □ I tři tečky mohou být velmi rozvinutým souvětím □ S tím bohem na pravou míru □ Ačkoliv Zdařilá nevěří, že věří, věří, že pomocí tohoto povzdechu reagovala fistulí na bytostný, materiálně podepřený bordel v bytě □

□ Nedívím se jí □

□ Ani sousedka s kýblem nedokázala za hodinu udělat z pastoušky palác □ Ani náš společný novorozenec v bělostném povijanu dosud neví, do čeho přichází □ Rozebraná poloosa vozu zahraniční výroby tu chtě nechtě zanechala nesmazatelné stopy □

□ Udělal jsem na novorozence: „Kuk” □ Nijak to na něj nezapůsobilo □ Prý zatím vidí jen světlé a tmavé skvrny, řekla mi Zdařilá žena, poučena dr. Matouškem □ Několik hodin jsem přemýšlel o tom, jestli jsem pro našeho novorozence skvrnou světlou či tmavou □ Jako světlý příklad bych mohl klidně být skvrnou světlou □ Na druhé straně jako ušmudlaný, neoholený tatínek bych mohl být i skvrnou tmavou □ Tíží mě, že se nemohu od svého novorozence dozvědět, jestli jsem pro něj světlou či tmavou skvrnou □

□ Kojení obě děvčata uspokojilo □ Když Zdařilá přebalovala, nahlédl jsem dovnitř □ Nebyl tam žádný čudlík □ Ale mohl jsem se i mýlit □ Takový malý novorozenec může mít klidně tak malý čudlík, že se může jevit jako prcina □ Nevím proč, ale celý život jsem si přál být kovozezemědělcem □

□ Avšak nemohu například uhazovati do psacího stroje □ Děvčátku nebo chlapečkovi je třeba kulisové hudby nebo mluveného slova □ Pouštím tomu Televizní noviny a s radostným pocitem nad jejich obsahem zpívám do toho ukolébavku □ Takovou kombinaci žádný novorozenec ještě nezažil □ Spi, děťátko, spi v přátelském a srdečném ovzduší □

□ Děvčátko nebo chlapeček má v naší garsonce svůj zvláštní pokojík □ Z několika závěsů a garnýží vyrobil jsem přepažením z naší garsonky útulné 4+1 I. kat. □ Jsme totálně přepaženi □

□ Slyším, jak novorozenec troubí □ Prdíky □ Žena radostí pláče □ Když se uprdnu já, brečí □ Nechápu proč □

□ Když se Zdařilá znovu vyptávala na osud Bílého psa, zmátl jsem ji tím, že jí vyprávím o Žluté vose □ Čímž se dostalo i na Semišovou kvočnu □ Zíral jsem do závěsu a napadl mě ten slogan □ „Moje žena na paprice zrní” □ Tento surrealistický text složil jsem před dvaceti lety a dodneška nechápu jeho význam, i když obsah je mi zcela jasný, protože moje žena na paprice zrní □

□ V této konstelaci vedl text Zdařilou k uchopení vázy □ Měli jsme dvě □ Jedna z nich později zůstane nakrátko celá □ Co je to takový kovozeďedělec? □ Při podobných otázkách náš novorozenec křičí, neboť jak se Zdařilá chytá za hlavu, vyklouzne jí prs □ Pravý je nemotornější □

□ Přibližně v nejnevhodnější okamžik vstoupil souseď □ Máme hodně souseďů, ale vstupuje jen jeden, náš z nejoblíbenějších □ Škoda že ho Zdařilá nikdy nepozná z té lepší stránky □ Například jak zadumán nad rozebranou poloosou utírá se umouněnými rukama do našich záclon □ Nyní nám souseď leze po zemi, blahopřeje k narození novorozence a hledá usilovně pružinku □ Dítě křičí, souseď bude patrně tmavá skvrna □

□ Byla tu ovšem naděje, že se ještě dnes doplazí pryč □ Některým lidem i skupinám to jde ztuha a zůstávají celá desetiletí □ Řekl však zajímavě: „Když už pružinka, to by v tom byl čert, aby ne těsnění” □ Zdařilá ztratila mléko □ Díval jsem se tupě na souseďa a napadlo mě: To by byl dobrý kovozeďedělec □ Nějaké kovo má pořád v ruce a zvorat už umí leccos □

□ Šel jsem se projít do práce □ O dovolené chodím do práce nejčastěji □ Zdařilá se obklopila buničitými čtverečky, dr. Matouškem, odsávačkou nudlí, dr. Trčou, příkrmovacími lahvičkami Mister Baby, letáčky „Co neopomenout v šestinedělí”, plenami Jovex a krémem na prdelku zn. Johnson □ Před chvílí mi telefonovala do práce, kde trávím dovolenou, že souseď již našel těsnění □ Náš kovozeďedělec zaslal všude po světě nějaké náhradní díly, aby mohl po celý rok sklízet součástky □

□ Nejvíce jsem dostal vyčiněno za kočárek □ Podnapilý jsem tenkrát především koupil něco příšerného □ Mělo to boudu uprostřed a šíleně to bylo odřené □ Navíc všechny gumy byly totálně sjeté □ Nevím, jak k tomu došlo, ale na nějaké podrobnosti nebyl čas □

□ Ve vinárně mi řekli, že ta bouda jim překáží □ Někdo z nejapných hostů řekl, že je to trojkombinace, která se dá úhledně složit □ Celá vinárna pracně složila kočárek do tří samostatných dílů □ Až teprve doma jsem zjistil, že původně kočárek žádnou trojkombinací nebyl □ Že teprve ve vinárně mi z něho tu věc udělali □ Příšerné □

□ Navíc, když jsem kočárek v půl třetí ráno tlačil přes celou Prahu, zjistil jsem až doma, že mám zabrzděno □ Proto ty sjeté gumy, proto ten nedostatek mléka ve Zdařilé ženě □ „Aspoň nám ho nikdo neukradne,” řekl jsem nad torzem kočárku □ To by byla sebevražda, ukrást takový kočárek □

□ „Máte hezký kočárek,” rozjítřil ránu souseď □ Zdařilá si sedla na zem a usedavě plakala □ Pak se konečně zmátořila a zeptala se: „A co dítě, dítě nám nepochválíte?” □

□ „Vy máte dítě? To je pěkné” □ Je to blbec a myslí to upřímně □ Počítám, že půjde za kmotra, když se kolem nás neustále motá □ Stejně v baráku nikoho neznáme □ V příkladném domě bydlí lidé ve svých příkladných škatulích, které

si dále přepažují na příkladné kutlochy menších a menších rozměrů □ V podstatě se sousedé sjednotili pouze na tom, že si pořídí anténu na příjem z družice □

□ Ty naše dva domácí programy se jim nezdají příliš dobré □ Někdo z nich dokonce na domovní schůzi prohlásil, že tam jsou samé Televizní noviny, Aktuality, 24 hodin ve světě, Hospodářský zápisník, Maják, Kriminální ústředna radí a potřebuje, Závěr vysílání, Odpolední zprávy, Zemědělský rok, Ekonomický magazín a Noční zprávy □

□ Upřímně se jim dívím □ Takových programů najednou □ Nevím, s čím jsou tak nespokojení □ A to se některé z pořadů pro velké úspěchy a zásluhy i třikrát reprizují pro odpolední a noční směny □ Každý si může vybrat podle svého zaměření □ Jako kovozezemědělec bych si například vybral Hospodářský zápisník a Zemědělský magazín □ Když si mezi nimi přečtete denní tisk, nemůžete být nedovzdělán □

□ Jde jen o to nezatrpnout a neztratit mléko □

□ Uprostřed noci, v naprosté tmě, našel jsem Žlutou vosu □ Prakticky jsem na ni šlápl □ Pak začal brečet náš čerstvý novorozenec □ Otevřel jsem univerzální knihu „První rok dítěte“, nalistoval kapitolu „Pláč v rodině“ a dočetl se moudrou větou: „To se tak někdy stává, že děti pláčou“ □ To bude chytrá knížka □

□ Naklonil jsem se nad naším rozbrečeným novorozencem a znalecky jsem mu oznámil: „To se tak někdy stává, že brečíš“ □ Vůbec nic nechápal a brečel dál □ Pokud se také chcete stát autory velmi úspěšných knih, podobné věty si zapisujte a když je pak příhodná situace, hnedka je do románu prsknět □ Není nad to čtenáře dojmout za každou cenu □

□ Mezitím se probudila žena zdařilého typu a svými prsy situaci dokonale vyřešila □ Podíval jsem se na vlastní bradavky a zjistil, jak jsem nedokonalý □ Nedokonalý kovozezemědělec s psacím strojem a na něm hruška □

□ Hladím ženu, ale po půl hodině zjistím, že je to semišový kabát □ Proto tak držela v šestinedělích □ S baterkou studuji závažné „Úvahy z ontologie“ a snažím se dobrat podstaty druhé kapitoly o tom, proč kapr obecný nemůže spáchat sebevraždu □ Jestli nejsou lepší knížky, kde se dočtete: „To se tak někdy stává, že dítě pláče“ □

□ Semišový kabát byl připraven pro čistírnu □ Všechno je vždycky pro něco připraveno □ Kapr obecný, který nemůže spáchat sebevraždu, pro vánoční stůl, myšlenky pro minulost, odvaha pro čítanky, když děti pláčou □ Je třeba se připravit na to, že už to někdo za nás rozdělil □ Dojímá mě, že stále jen něco naplňujeme □ Někteří to dokonce završí □ To je nechutné □

□ Dívám se do kalendáře □ Zítra bude úplněk □

□ Nestěžuji si □ Nevím totiž kam □ Jednou jsem se obrátil na rozhlasový magazín „Vysílání pro ženy“ s dotazem, proč kvočna po šesti týdnech opouští svá kuřátka a stává se z ní opět řadová slepice □ Dodneška mi nepodali seriózní

odpověď □

□ Já vím, že mají hodně práce s módou, pletením, vařením a přebalováním v tom rozhlase, ale proč se mi nedostává odpovědi? □ Většina matek zůstává na rozdíl od kvočny u dítěte i po šestinedělích □ Určitý náznak odpovědi mi dala písnička vysílaná ihned po magazínu „Vysílání pro ženy” □ V té písničce se totiž stále zpívalo: „Je to tak, vlak je vlak” □ Už jsem to celé pochopil □ Neznám autora té písně, ale je to tak □

□ Vlak je vlak □

□ Co by také měl vlak být jiného □ Patrně i tento skladatel bydlí v okrsku s rumunskými nebo bulharskými ulicemi a skládá písně jako jiný uhlí □ Někdy je třeba si hrábnout až na dno sil a zcela bez ostychu sepsat hru: „Toho bohdá nebude”, píseň: „Je to tak, vlak je vlak”, případně: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu” □ Ta je z nich ještě tak nejsnesitelnější □

□ Nasadil jsem si karbanátky na uši a vstřebával sladkobolné smyčce Kena Rogerse □ Zdařilá žena předla o tom, že ze třiceti sedmi položek jen sporé množství dočkalo se nákupu □ Oceňuji její skladbu věty □

□ Když společný novorozenec začal znovu brečet, nasadil jsem mu na uši karbanátky se smyčci Kena Rogerse □ Novorozenec vyvalil oči a přestal brečet □ Zdařilá kroutila nechápavě hlavou: „Ještě z toho nemá rozum, je hloupoučké” □ Matky vynikají tendencí své děti neustále podceňovat □

□ Měl jsem radost, že se našemu desetidennímu novorozenci Ken Rogers zamlouvá □ Zkusil jsem na něj Beatles □ I ti novorozence uspokojili □ Pokus jsem završil dechovkou □ I ta se mu líbila □ Bože, to bude spotřební dítě □

□ Šel jsem říct sousedovi, že jako kovozezemědělec by ovšem musel v létě na pole a v zimě do fabriky □ Koukal jak vrána □ Měl právě v pokoji rozebraný motor a klíčem č. 17 se dloubal v nose □

□ Pak mě vyzval, ať mu podržím karburátor □

□ „Není pěkný?” zeptal se □

□ Byl to velice pěkný, až hnusný karburátor □ Možná jeden z nejhezčích, jaký jsem kdy viděl □ Kdyby mi neřekl, že je to karburátor, ani bych ho nepoznal □ Kolikrát držíme v ruce různé věci a zcela pomíjíme jejich anatomickou dokonalost □

□ Zatímco jindy se musíme laskat s kdejakým šmejdem v ruce □ Nastavil jsem karburátor proti světlu, jak to dělají znalci vín, a řekl jsem: „Má v sobě jiskru” □

□ Když jsem Zdařilé ženě vyprávěl, jak milý a osobitý karburátor jsem viděl u souseda, změřila mi teplotu rychloběžkou a odvětila, že odjede na několik dní k mamince na Vysočinu □ Že náš společný novorozenec nyní potřebuje kolem sebe lidi dělné a kmitavé, nikoliv hloubající o karburátorech □

□ Mám pocit, že dělný a kmitavý jsem □ Ale pravdu má i moje Zdařilá žena, protože dělné kmitám pořád někde jinde □ Chabě oponuji: „Ani jsem

nevěděl, že máš maminku na Vysočině” □

□ „Vždyť jsme u ní byli dvakrát na dovolené” □

□ „To byla tvoje maminka a Vysočina?” ptám se užasle □ I tak jsem měl pocit, že to byla Šumava a jiná maminka □

□ Bud’to má moje Zdařilá žena více maminek, anebo je to maminka z rodu stěhovavých □ Ale možná že se mýlím □

□ „Na Šumavě jsme přece byli u dr. Žolíka,” vysvětluje mi Zdařilá, která pochopila, že se musí zabalit a odjet co nejdříve □

□ „Tak to nebyla tvoje maminka, ale doktor Žolík?” □ Jediné, co si pamatuji, že dr. Žolík uměl velmi dobře kanastu a stále nás nutil do hry □ Byl to bývalý filozof, který nyní dělal dřevorubce □ Hrál kanastu a kácel stromy na Šumavě □ Vždycky, když podřezával nějaký strom, zakřičel jméno člověka, který mu výkon filozofie zakázal □ Kácel pak jedna radost □ Protože říkal stále jiná jména, myslím, že mu Šumava za chvíli nebude stačit □ Těžko ho ovšem převelí do Beskyd □

□ Zdařilá žena mi napekla 27 bábovek do foroty □ Bylo to neuvěřitelné □ V garsonce, vtipně přepažené na 4+1 I. kat., se dalo stěží pohybovat, ale 27 bábovek se sem vlezlo jako víno □ Do všeho začala ještě žena balit na cestu a omylem si odvezla 6 bábovek s sebou □ Bylo to pochopitelné □ Chtěla-li mít všechny kufry plné, muselo dojít k několika omylům □

□ Soused mi půjčil vůz zahraniční výroby značky Trabant Combi S 601 □ „Má fungl nový motor, který jsem si udělal ze součástek,” řekl □ To bylo to nejhorší, co nás mohlo potkat □ Na Vysočinu jsme jeli dlouho □ Novorozenec zestárl o několik dní, Zdařilá žena o několik let □ V Havlíčkově Brodě, těsně za přejezdem, jsem věnoval novorozenci přehrávač s karbanátky □

□ „A co budeš poslouchat v Praze?” zeptala se starostlivě Zdařilá žena □

□ „Souseda,” odpověděl jsem □

□ Dokud tady budu, nechci poznat nudu □ Náš společný novorozenec již neplakal, protože zrovna hltal Hot Chocolate □ Líbilo se mu prakticky všechno □ Jeho hudební nevyhraněnost mě fascinovala □ Má dvanáct dní a už se mu líbí prakticky všechno □ Chudák ve dvaceti □ Takovým novorozencům se bude v roce 2008 líbit i prababička Vondráčková se svými hity: „Cvičím s činkami jako s pavučkami” □ Nebo s palačinkami? □ Některé opravdu dobré texty si nemohu dost dobře nezapamatovat □

□ Je ovšem pravda, že hudba našeho společného novorozence uklidňovala □ Však mi také Zdařilá žena z Vysočiny za měsíc napsala: „Ani tak nechodím do lékárny pro Sunar jako do Elektry pro tužkové baterie” □

□ Vývoj své Zdařilé ženy a kloučka nebo holčičky jsem na dálku sledoval s uspokojením □ Za čas dorostou □ Avšak zítra začíná škola, jak do mě hučí stále z rádia □

□ Díky sdělovacím prostředkům, které nemají co jiného na práci a perou to

do nás pod tlakem, sedíme se sousedem u rádia zděšení □ Rádio nás natolik zpracovalo, že si 30. srpna kupujeme penál a přezůvky □ Okurková sezóna konce prázdnin totiž způsobila, že všichni redaktoři rozhlasu, tisku a televize nás neustále bombardují otázkami typu: „A máte již připravenou školní brašnu?” □

□ „A máte v té brašně přezůvky a penál?” □

□ „A igelitové obaly na cvičebnice pro patřičný ročník?” □ Tu vždycky znejistím □ Nevím, pro jaký ročník jsem vhodný □ Vždycky jsem toužil po tom stát se kovozezemědělcem □ V papírnictví na dotaz prodavačky: „Pro jaký ročník?”, odpovídám nejistě, ale celkem po pravdě: „1953” □

□ Takové obaly vůbec nevedou □

□ Noc na prvního září jsem značně nervózní □ Studio 7 mě již z odpoledne vybudilo do transu a ještě večer v Televizních novinách a Aktualitách ke mně usměvaví redaktoři hovoří, zda mám v pořádku brašnu a v ní nezbytné pomůcky jako penál a přezůvky □ Natolik mě ti chlapci zviklali, že ještě jednou podrobuji brašnu prohlídce □

□ Stejně jako přes celé léto jsem byl nervózní, že mám málo náhradních dílů na svůj kombajn □ Ihned po informacích o počtech metrických centů z hektaru totiž nápaditý redaktor vystřelí otázku: „A co tolik diskutovaná otázka náhradních dílů?” □ Můj soused je klidný □ Ten má náhradních dílů pořád dost, i když se třeba neurodí □ Už ani neví, na co je má, ale před redaktory může být klidný □ Já jako kovozezemědělec ovšem nad svým kombajnem truchlím □ Likviduji bábovky a táži se, zda jsem překryl svůj nákladní vůz řádně plachtou abych netrousil ani zrno nazmar □

□ Hlazený kabát odnesl jsem do čistírny □ Pak jsem si sedl doprostřed místnosti a začal usedavě, semišově kvokat □

5. Modrý jelen

□ Již drahnou dobu setrvává Zdařilá žena na Vysočině □

□ Zprvu se nevracela, později zůstávala □ Soused za tu dobu rozebral 186x motor vozu zahraniční výroby Trabant Combi S 601 v mém bytě, aniž se stal kmotrem □ Bábovky došly už v listopadu □ Tuším ve čtvrtek □ Dcera nebo hošík jistě již chodí do školy, v zimě na lyžích □ Můj sloh se vytříbil do oznamovacích vět □ Každý den se vracím do práce □ Piji bylinkový čaj □ Odsuzuji pouze sítko, je děravé □ Zítřka má svátek Zita, kterou žádnou neznám □ Je dobré někoho neznat uprostřed noci □ A vědět, jak se jmenuje □

□ Z piety zachovávám 4+1 I. kat. □ V celé té přepažené kráse jedné garsonky □ Dokonce mám devadesát sedm chutí přepažené ajnclíky dál přepažovat, až bych se jednoduše upřepážkoval □ V jednom z koutků zařídil jsem malé muzeum kovozezemědělce □ Co jsem tam měl? □ Možná vám to přijde komické, ale nic □ Kovozezemědělec byl chud □ Proto chodil v zimě do továrny, v létě na pole □ Nikdy obráceně □

□ Bílý pes uhynul, aniž poznal systém okrsku □ A jiný za sebou vleče vánoční stromek v parném létě, aby nebyl zaskočen □ A Žluté vosy opět obtěžují, aniž jsou nápomocny medem

□ Předloni mi přišla odpověď z magazínu „Vysílání pro ženy” □ To s tou kvočnou, proč po šesti týdnech opouští kuřata □ Redaktorka V. S. mi odpověděla, že doba nazrála k řešení všech naléhavých otázek, ke kterým musíme přistupovat se vši náročností a kritičností □ Hleděl jsem na dopis jako jelen □ Po mé kvočně a kuřatech ani stopy □ Nová doba se chopila skutečností pěkně od podlahy □ Co nejvíce zamlčet jako ta doba stará, dokud to jen bude možné □

□ Ztratil jsem chuť s magazínem dál kráčet životem □ Vůbec se mi nechtělo moc chodit □

□ Preferenci získávají hry modelu „Toho bohda nebude” □ Opravdu si myslím, že v té hře skoro nic nechybělo □ Zvláště když jsem slyšel její druhý a třetí díl □ Mladí hrdinové v nich dospěli do let, kdy je třeba vzít za jeden provaz □ Ale nebyl k mání právě ten provaz □ Vyprodali ho □ I tak se mladí hrdinové ve hře stále za něco brali □ Sice všechno pokazili, ale měli skvělý úmysl □ Hlavně vše dělali pro věc □ Byli chváleni, což jim dodávalo odvahy kazit další a další zásadní věci □ Proto si hru stále pamatuji jako velmi živou, až mrtvou □ Pravda, od té doby vznikly stovky ještě dokonalejších her, ale poslouchat je, to je problém odvahy □

□ Soused se během té doby, co vzniklo tolik geniálních rozhlasových her, oženil □ Vzal si dvoutaktní blondýnu, krátce před generálkou □ Nyní již

neslyším: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu” □ Šest měsíců po jejich vážné známosti se jim narodilo pěkné dítě □ Soused byl hrdý □ Neuměl sice počítat, ale vyznal se v motorech □ Své rozebrané automobily musel přestěhovat nejdříve z bytu do sklepa a potom ze sklepa ke mně □ Některé ženy nejdříve vyhodí z bytu motory a až teprve pak jejich rozebíratele □

□ Soused býval veselý člověk když si ještě pletl klíče a hledal pružinky a těsnění svého života □ Ted’ už si otázky pružného a těsnícího charakteru v podobě dvoutaktní blondýny spíš vyhledávají jeho samotného a zaobcházejí s ním značně centralisticky □

□ Jednou se mě soused z ničeho nic zeptal, jestli nevím, jak vypadá posmrtný život □ Zašli jsme spolu na vrakoviště aut, abych mu to alespoň nějak mohl přiblížit □ Tam jsem mu přečetl báj o Modrém jelenovi □

□ „To je krásné, kdo to napsal?” □

□ „Já” □ Pak jsme hráli kuličky mezi vraky starých embéček □ Ta nová sem přijdou co nevidět □ Byl lepší □ Měl vytríbený vkus pro docvrnkávání kuliček ze středních vzdáleností □ Já zase ovládám velmi dobře docvrnkávání kuliček zblízka, ale na to nedošlo □

□ „To jsem z toho Modrý jelen,” řekl soused, když za slunečného počasí začalo pršet a vznikla duha □ „Řekni duha,” vyzval jsem souseda □

□ „Duha,” řekl soused □

□ „Uprdni se a bude druhá” □

□ Právě přivázeli na vrakoviště jedno staré nové embéčko □ Chlapci z odtahové služby měli zpocená trička s nápisem Coca-Cola □ Asi je to fuška hádat se se starými majiteli, že sem jejich nové auto ještě nepatří □

□ Soused si postěžoval, že vyšlo nařízení o zákazu dovozu vozů zahraniční výroby zn. Trabant pro zdravé obyvatele □ Nárok na ně mají jen plně invalidní spoluobčané □

□ Zprvu jsem nechápal □ Nechápal jsem, proč zrovna oni mají nárok zamořovat ovzduší olejobenzinem □

□ Soused mé tiché dumání přerušil: „Že bych si kvůli tomu nechal uříznout nohu, to se jim na to nebudu dívat” □ Bylo to spravedlivé vyjádření hněvu člověka, který přimknul k dvoutaktům a po svatbě provozoval i takové radovánky, že na ruma do hospody přicházel s košem na smetí □

□ Život je prostý □

□ Spousta lidí má v hospodě koš na smetí □ Někteří jedinci vynášejí odpadky i dvě tři hodiny a několikrát denně □ Pak mi teprve došel smysl nařízení o dovozu trabantů pro invalidní obyvatele □ Relativně je to nejlevnější vůz za třicet osm tisíc □ Každý takt za devatenáct tisíc □

□ V práci je klid, na ulicích je klid, jen v příkladných panelácích si lidé vynahrazují nedostatek řevu □ Naše panely si nepotrpí na izolaci □ Když po televizní inscenaci ze současnosti celý barák jednotně souloží, mám pocit, že se

brzy zřítí □ Cirka ve 22.17 příkladný panelový dům souložit přestane a ve 22.29 již sborově chrápe □ Počítám, že náš příkladný dům si nepotrpí na milostná doznění □ Jaká milostná doznění, když musí sborově v 5.12 vstávat □

□ Jednou, abych měl dělný pocit, že vstávám a trpím s celým příkladným domem, též jsem se vynořil v brzkých ranních hodinách □ Čekal jsem se všemi lidmi, až se s nimi vejdu v 5.34 do čtvrtého autobusu □ Bylo to příšerné □ Nenasnídaní jedinci ve spěchu řihali nedožitky noci a už ani nenadávali □ Byly to ranní autobusy naprosté letargie □ Nikdo se na nic netěšil □ Leda až zpátky □ Ale kam? □

□ Komunikace je žalostná záležitost, když chybí □ Nejapný architekt, patrně velmi vysokého vzdělání a vkusu, umístil uprostřed panelového okrsku s polskými ulicemi sádrového jelena □ Vlastně to byl jelen ze železobetonu, ale šíleně oprýskával, proto jsem měl dojem sádry □ Snad stavbařům zbyly nějaké kusy při tvorbě našich domovů a protože nevěděli, co s nimi, architekt z nich uhňácal jelena □ Z jeho betonové hlavy vyčnívalo několik srdnatých drátů, snad paroží, ale to nebylo jisté □

□ Jedné noci, přitahován jelenem jako můra neónem, připlížil jsem se ke zvířeti s plechovkou modré barvy □ Mstil jsem se štětkou □ Když je jelen železobetonový, nepomůže většinou ani modrá barva □ Ale někdo to začít musí □ Někdo musí přebarvit všechny betonové jeleny na modro, dokud je čas □ Až nás jednou opustí chuť měnit i tyto věci, jedná už se o přípravnou fázi ku koupi šesti metrů provazu na jedno solidní oběšení □ Bohužel, i ten provaz není k dostání □

□ Kdyby moje Zdařilá žena netrpěla Vysočinou, jistěže by mi kyblíček s barvou přidržovala □ Však jsem také Modrému jelenovi napíchl z piety na železné parůžky poslední zbylou bábovku ze šesti vajec □

□ Až na to, že mě domovník z vedlejšího bloku udal, byla akce zdařilá □ Jako moje žena □ Vyšetřovali pak, co jsem tím myslel □ Státním orgánům je celkem jedno, jestli je jelen ze železa a betonu, modrý nebo fialový, ale hlavní je, co jste tím myslel □ Je celkem jedno, když rozkrádáte společný majetek nebo jen docházíte do práce zaevidovat svou účast □ Podstatné je, že lépe nemyslet □ Natírat sídlištního jelena, nota bene na modro, to se s ničím neslučuje □

□ „Kdyby tam byl kapr, neřeknu...,” řekl vyšetřovatel, který si mě pamatoval již z akce vánoční stromek □ Byl v dobrém rozmaru □ „Ale jelena, co jste tím myslel?” □

□ Ukázal jsem účtenku z drogerie, že modrá barva není kradeného charakteru □ Argumentoval jsem tím, že osvětovou práci natírání na modro prováděl jsem ve volném nočním čase □ Nic platno □

□ Co jste tím myslel? □ Nedokáží se přinutit rozhodnout o takové věci jednoznačně □ V dětství jsem otci rozstříhal plstěný klobouk, protože nás jej nutil nosit □ Takže jsem betonového jelena natřel proto, že nás kdosi nutí jej

evidovat pohledem a myslet si o něm nepěkné věci, ale potichu □ Když si to někdo myslí nahlas modrou barvou, dopouští se ideochyby □

□ Avšak objevil se v té biomase člověk, který solidaroval □ Solidaroval s mou urputností a v jiné noci přemaloval Modrého jelena na žluto □ To se ví, že šli za mnou □ Žlutých stop nemajíce, nepochodili □ Třetí noc jiný dobrodinec přemaloval žlutého betonového jelena na fialovo □ Naše příkladné sídliště se pomalu stává odbojovým □ Vyšetřovatelé stanovili na noc hlídky □ Vadilo jim, že si sídliště jako takové dělá co chce □

□ Když byla hlídka, nikdo nemaloval □ Jakmile usoudili, že vartovat u betonového jelena každou noc je vysilující, aktivní dobroděj přemaloval zvíře na puntíkovato □

□ V lidu je síla □

□ Někdy □

□ Málokdy □

□ Skoro nikdy □

□ Musili nám to ladné zvíře z betonu zbořit □ Přijeli v noci se sběječkami □ Tu noc naše baráky příkladně nesouložily □ Ihned po televizní inscenaci ze současnosti dívali jsme se všichni z oken na drama z naší současnosti □ Když byl jelen definitivně stržen, bylo nám smutno □ Něco podstatného chybělo v okrsku s polskými ulicemi □ Stejně tak chyběl Bílý pes, Žlutá vos a Semišová kvočna □

□ Bílý pes umřel, Žlutá vos dolétala, Semišová kvočna zůstala na Vysočině □ Jen Bezbarvý chameleón trval □ Bylo ho skoro všude, ač vidět nebyl □ Prakticky bylo nemožné jej zlikvidovat jako Modrého jelena demoličním zásahem, protože byl v nás □

□ Choulil se, zmítal, falzifikoval, natíral, podusil, hnětl, ujařmoval, cokoliv chcete □ Kterékoliv sloveso si vyberete □ Protože také chlácholil, poplácával, vyzdvíhoval, petrifikoval a mátl □ Byla to jurodivá chátra v nás □ Takový veselý společník, který vás mohl kdykoliv podříznout a hezky zlehka □

□ Ale v nás je taky žaludek, kachní typ □ Jsem ženat bez choti a otec bez dětí □ Hybrid sociálních rolí, nevím, či jsem □ Případ Modrého jelena byl nahlášen i na pracoviště □ Svědomitý šéf si mě vzal stranou a polekaně, zajíkávě šeptal: „Co jste tím myslel?“ □

□ Mlčím □

□ „Kdyby aspoň na zeleno,” dodal □

□ „A vy jste kdy viděl zeleného jelena?” □ Hleděl bez určení barvy □ „Máte pravdu,” řekl téměř omluvně, „co by to bylo za hloupost, zelený jelen” □ Když člověk o samotě přemýšlí, má šanci se dopracovat plus minus alespoň trochu pravdy □ Naopak když přemýšlíme kolektivním jazykem, veškeré uvažování jde stranou a na jazyk se derou pošetilé otázky: „Co jste tím myslel?” □ Nyní již nikdo nevěděl, jaké barvy vlastně jelen je □ Jaký jelen? □ Šedý? □

Tmavohnědý? □ Okr? □

□ Zdařilá žena mi napsala po několika letech pohled □ Text jsem četl několikrát za sebou □ „Ahoj z Vysočiny, Tvoje ZŽ” □

□ Byl to poměrně dlouhý text na moji Zdařilou ženu □ Ale nedalo se říci, že by v něm bylo něco nadbytečného □ Jindy psávala i mnohem kratší pohledy □ Třeba tenkrát z Pardubic □ Napsala: „Perník 03” □

□ Co to znamená 03, to jsem věděl, ale perník? □ Bože, jak já stále miluji svou Zdařilou □ Ještě dobře, že je na Vysočině □ Mezi námi se odehrávalo spousta věcí mlčky □ I naše společné děcko se odehrálo v podstatě mlčky □ Moje Zdařilá tenkrát jen řekla: „Dávej si pozor, jako vždycky” □

□ Pak bylo ticho □

□ Dával jsem si pozor jako vždycky a novorozenec byl na světě □ Zkrátka jsem si dával majzla a vznikl syn, ze kterého se vyklubala dcera □ Ani to ovšem není ještě jisté □ Co je taky jistého? □ Možná dcera □ Škoda, že nepůjde na vojnu □ Vojna musí být báječná věc, když se vám děvče pochlapí □

□ Abych zužitkoval zbytek modré barvy, přetírám po odpolednách sprosté nápisy na dveřích výtahů ve všech poschodích i kabince samotné □ Téměř o každém nájemníkovi je tam nějaká věta vyryta klíčem nebo hřebíkem □ Nežli člověk vyjede do dvanáctého poschodí, přečte si spoustu románů □

□ Jako například: „Novák je kurva” □

□ Nebo: „Jelínek je taky kurva” □ Musím se pochlubit, že i já jsem zaznamenan □ V 7. poschodí je vyryto: „Modrej jelen je duševně blbej” □ Moc se mi ta věta líbí, i když k ní nemám žádný vztah □ Asi Novák □ Nebo Jelínek □ I tady se musím zatříť □ Již neprosvítám □ Když to tak vezmu, nápisy u nás v domě jsou nástěnnými novinami našeho příkladného paneláku v okrsku polských ulic □

□ Samé potěšitelné zprávy □ Nadanější jedinci se uchylují pouze ke kresbám □ Ani jsem netušil, kolik skicových variant mohou obnášet náčrtky jednotlivých přirození □ Přičítám to faktu, že každé přirození je přirozeně jiné □

I když, zase tolik, co jich máme ve výtahu, jsem ještě neviděl □ Většina lidí, se kterými výtahem cestuji, klopí oči, aby nebyla přistižena, že holduje hambatostem □ Já se naopak vždy významně rozhlédnu a celý výtah osob oslovím: „Tak copak tu máme zase nového? □ Novák je kurva, to je starý, to už tu bylo, Jelínek taky a hle, Povejšilová chrápe s Matulou, no vida, kdo by to byl do ní řekl” □

□ Matula je přespolní, bydlí o dva bloky dál □ Chrápou asi u něj, protože Povejšil nemá tyhle věci doma rád □ Někdy se neplánovaně zastavím v sedmém patře, zda se Modrý jelen znovu neobjevil □

□ Dva dny natírám, některých nápisů je mi vyloženě líto □ Natírám a vlastně připravuji novou plochu pro další pisálky □

□ Domovní důvěrník z vedlejšího bloku mě nařkl, že svévolně natírání výtahů

je přísně zakázáno □ Svévolně natírat smějí jen osoby k tomu pověřené □ Jeho pes se prý na modř přilepil a je pruhovaný podélně □ Na druhý den jsem zjistil že i někteří lidé jsou modří □ Z plechovky jsem vyčetl, že barva dokonale schne, a to do 48 hodin □ Nepřejte si čist, co všechno bylo pak ve výtahu napsáno modrými lidmi, kteří se přilepili □ Jsem nyní velmi populární občan □

□ Být tady moje Zdařilá, hanbou se propadne □ Vždycky toužila po tom, aby o nás nebylo vidu ani slechu □ Snad odjela i proto □ Nyní by v modrém výtahu zezelenala hrůzou □ Těžko jsem mohl komu vysvětlit, že jsem celou akci myslel dobře □ Jediný soused s vozem zahraniční výroby stál při mně □ Řekl mi: „Ty jsi ale vůl” □

□ Iniciativa je vždycky ošidná □ Zvláště, když máte mnoho věcí nevyřešených □ Mnohem výhodnější je nic nenatírat □ Nepodepisovat se □ Ani když je nejhůř □

□ Jednou jsme za éry Zdařilé podepsali oběžník, že bychom přivítali sušárnu v domě □ Zavřeli nám i mandl □ Kdepak, lepší je sušit potají na topení a alespoň si vymandlovat □

□ Několikrát měsíčně se příkladně koupu □ Na tom by nebylo nic mimořádného □ Každý se několikrát měsíčně koupeme □ Já většinou, když už se odhodlám, natrefím na studenou vodu □ Možná že se koupu v nevhodné dny a nevhodné hodiny □ Tady by jistě pomohl úřední věstník, kdy může občanstvo směle do hygieny □ Ale jakmile bychom podepsali oběžník, že chceme víc teplé, docela věřím tomu, že nám utnou i studenou □ Na oběžníky jsou orgány alergické □

□ Náš barák je dobrý barák □ Se vším smířený □ Nic, kromě nápisů, nás již nemůže překvapit □ A i tu sleduji jistý úpadek □ Na novou modř někdo napsal: „Novák je kurva, i kdybyste to 100x zatřeli” □ Přitom Novák se mi jeví jako poměrně slušný spoluobčan □ Téměř ho neznám □ V hospodě pije pepřmintku □ Jednou jsem se ho zeptal, jaký je jeho názor na akupunkturu □ Jako slušný spoluobčan mi odpověděl, že je pro □ Že je vždycky pro □ Že byl jednou proti a následky nese celý život □ A dal si ještě jednu zelenou □

□ Na některá slova je to nejlepší □ A na jiná už nic jiného nezbyvá □ Příště se zeptám Jelínka □ O něm je ve výtahu také pořad nápis, že je kurva □ Jelínek platí v našem domě za sečtělého inteligenta □ Jako jediný v domě odebrává dvojce noviny □ Odvážný člověk □ Musí mít v hlavě ohromný zmatek □ Já bych na dvojce noviny nervy neměl □ V jedněch píšou to samé co v prvních, takže jde vlastně o hrdinský akt podstoupit všechno ještě jednou □

□ Občas je třeba pozvednout prapor a natírat betonového jelena na modro, abychom všichni věděli, zač je toho zvíře □ Najednou jsem zjistil, že nemohu chodit □ Zastavila se mi chůze □ Chci udělat krok dopředu a nemohu □

□ Někdy je těžké udělat jakýkoliv krok, natož kupředu □

6. Khaki orel

□ Ta věc s chůzí se bude ještě opakovat □ Je to jedna z mých kardinálních nevyřešených věcí □ Nad takovými věcmi je nejlépe mávnout rukou, protože se vám stejně vrátí komínem □

□ Navíc jsem našel prázdný diář své Zdařilé ženy, starý patnáct let □ Byl celý prázdný, jenom u 27. května měla poznámku: „Ráno - Kolín” □ Proboha, co mohla před patnácti lety dělat moje Zdařilá ráno v Kolíně? □

□ To je vážně hrozné □ Kolín nad Rýnem jsem okamžitě vypustil □ Moje Zdařilá nikdy nikam nevycestovala □ Pouze jednou se mnou vyběhla □ A pak ta chůze □ Chůze, která se nepohybovala □ Stál jsem v cizím státě, cizím městě, cizí ulici na cizím chodníku a nešla mi chůze vpřed □ Stál jsem přikován na Tallinerstrasse a přepadla mě pochyba □ Proboha, co tady dělám? □ Není to snad ještě horší, než být 27. května ráno v Kolíně? □ Nemohl jsem s tím nic dělat □

□ Tak jsem se vrátil do hotelu pozpátku a poslal jsem svému příbuznému, tuším, že bratr to byl, pohlednici: „Sedím v hotelu v Německu na východě, koukám se na TV, které nerozumím, čtu noviny, kterým nerozumím, naslouchám lidem, kterým nerozumím a píšu pohledy a jeden z nich Tobě, kterému rozumím” □

□ Kdyby příbuzný bratr věděl, že teď nemohu dělat chůzi, co by mi poradil? □

□ Udělej první krok □ Někteří lidé si myslí, že prvním krokem všechno spasíte □ Nepřikládejte význam tomu, že ho vůbec uděláte □ Je to vlastně krok poslední, protože ostatní už budou jen trpně následovat □

□ Přiznávám, že je to nehoráznost vysvětlovat v cizím městě svým pohybům principy chůze □

□ A do toho Kolín □ Mám poslat na Vysočinu telegram? □ Bude veskrze pochopen? □ Může být vůbec pochopen takový text? □ Je tady ve Schwerinu vůbec pošta? □ Která přijímá telegramy v cizím jazyce? □ Poslechnou nohy, že mám jít? □ A kam? □

□ Jednou jsem zažil na pohřební hostině, že bylo ohromně veselo □ To si nevyberete □ Zvláště, když přijdete na svatbu, kde je jak na funuse, k tomu nemáte daleko □ Ale i tak mám výhrady ke všem oslavám □ Připadají mi jako neopodstatněné □ Nebožtík už o ně nestojí, svatebčané nemají důvod □

□ Možná je jich moc □

□ Nebo se příliš táhnou a často opakují □ Když mi pak na hranicích bratrský celník vyhmátnul jedno bavlněné tričko pro Zdařilou, sérii permoníčeků pro dceru nebo klučika, hluboce jsem ho ranil charakteristikou: „Ty debil” □

□ Nevím, kde se to ve mně bere, ale někdy bývám úžasně odvážný □ Nikdo

mu to ovšem nemohl dosvědčit, pročez jsem mu to řekl ještě jednou □

□ Bratrství celníci ovšem umějí většinou dva jazyky □

□ Následovala osobní prohlídka □ Koukali se mi všude jako závodní lékaři □ Protože jsem byl v dobrém rozmaru, natáhl jsem celníkovi bavlněné tričko pro Zdařilou přes hlavu a sérii permoníčků pro dceru nebo klučíka jsem se mu snažil nacpat do nosu □ Prali se se mnou □ Odvedli mě k náčelníkovi, který úpěnlivě citoval vyhlášku, podle které se bavlněná trička ani permoníčky, natož v sériích, nemohou z jedné bratrské země do druhé bratrské země vyvážet □

□ „Ty debile” □

□ Vlak už byl dávno v Praze, já stále na čáře □ Když mě chytí vztek, říkám monotónně stále stejná slova □ Střídaly se na mně dvě směny □

□ Celníci a jiné policejní orgány, kdokoliv má uniformu, dokáží mě rozčítit až do fialova □ Jsem klidný □

□ Jako poslední: „Je třeba se přidržovat zábradlí,” říkal jsem pořádkové službě, když jsem podle jejich názoru nepřecházel Vinohradskou třídu dostatečně kolmo □ Až teprve nyní jsem se mohl dozvědět, že ulice se přecházejí zásadně kolmo □ Že prý se to brzy dostane i do Ústavy □ To je dobrý signál, protože taková Ústava by nás měla vést □ Příslušníci mi všemožně vysvětlovali, jak je to důležité □

□ „Každý si přechází ulice jak chce,” říkali mi □

□ Trudnomyslně jsem opakoval: „Někdy je třeba se přidržovat zábradlí □ Jindy jsem zase říkal: „Kdo uteče, vyhraje” □ Mívám stovku za 14,3 s □ Proto mě chytili až po dvou kilometrech autem □ Dva kilometry už mám mnohem horší □ Netušili, že mám tak dobrou kondičku od Bílého psa □ Nevystačím s dechem □ Rychle se vyflusám na delší tratě □ Jinak jsem spořádaný spoluobčan □ Platím nájemné, výživné, topné, vodné a předplatné □ Když jsem k tomu připočetl ještě jídelné a pitné, zjistil jsem potměšile, že někomu dlužím, i když nevím komu □

□ Žiju nadluh, aniž bych si půjčoval □ Sečetl jsem to a mé výdaje jsou mnohem větší než příjmy □ Netrápí mě, že s tím takhle záhadně vyjdu, ale když k tomu připočtu vyhlášku o přecházení ulic kolmo, jsem z toho nešťastný □

□ Bavlněné tričko, které už nosí celníkova žena, to určitě završí □ A kdo si hraje s permoníčky? □ Komu mám poděkovat? □ Někdo by si to přece zaslouhoval □ Přinejmenším jednou □ A pak ještě osmkrát týdně □ V pondělí ráno by se mělo dávat dvakrát □ Lidé bývají po víkendu zvlčilí □

□ Já lidi rád □ To nemohu říct □ Zvláště někteří mi lezou krkem □ Pak se hádejte □ Babička mi jednou řekla: „Hledej i v nich to dobré” □

□ Již sedmkrát zažila přepisování dějepisu □ Stále se prý objevují nové a nové okolnosti, které ze starých okolností dělají úplné voly □ Copak okolnosti to ještě snesou, ale pak tady máme ještě nějaké lidi □

□ Některé a taky všechny □

□ Připomínalo mi to jednoho doktora □ Upil se k smrti □ Celý život v ordinaci říkal: „Další“ □ Po službě si sedl v baru na stoličku, dal si koňak a když jej vypil, řekl, jak byl naučen po celý život: „Další“ □ Ráno šel z baru rovnou do ordinace a říkal: „Další“ □ Pro některé lidi jsou některá slůvka přímo osudová □ Snad to byla jeho oblíbená číslovka neurčitá anebo přídavné jméno na způsob příslovce způsobu □ Nejspíše však velmi citlivé citoslovce □ Říkám to hlavně proto, že jsem se v cizím státě, cizím městě na ulici Tallinstrasse konečně pohnul kupředu □ Zeptal jsem se německých občanů, kudy mám jít □

□ Nevěděli □ A nejen díky mé perfektní neznalosti onoho cizího jazyka □

□ Došlo mi, že žádný občan zde naprosto neví, kde je □ Byl podzim a z kalendáře padalo listí □ Nejhorší na tom bylo, že jsem měl z tohoto místa vytvořit reportáž □ Jsem dobrý reportér □ Většinu času proležím na hotelovém pokoji, hledím na TV, piju halb und halb a koukám se do stropu □ Pak se mi dva dny honí v hlavě Kolín 27. května ráno a není se mnou řeč v žádném z cizích jazyků □ Jsem takový Khaki orel, dravý reportér □

□ Dravý lenoch s barvou listopadového listí □ Jde o to nezatrpnout □ Byl jsem z toho cizího státu, cizího města natolik otráven, že se tam musím vrátit □ A náčelník pak zase vrtí hlavou, proč jsem do kolonky celního prohlášení - dárky - vepsal: „Diabetické lahůdky pro babičku, 1 litr halb und halb pro dědečka...” □

□ „Co je nám do toho, pro koho co vezete?” □

□ „Vám do toho možná nic, ale já si to takto poznačil, abych nic nepopletl, co pro koho” □ Když už mě papír celního prohlášení natolik irituje, musím se vnitřně snažit, aby byl alespoň k něčemu pořádnému dobrý □

□ Ohmatali mi diabetické lahůdky pro babičku stejně jako posledně bavlněné tričko pro Zdařilou □ Celníci vám vůbec všechno ohmatají □

□ Napsal jsem šikovnou reportáž, jak to chodí na naší celnici mezi bratry □ Šéf se dlouho bránil □ Asi tři vteřiny □ Mrštil s reportáží tak daleko, že ještě deset minut létaly stránky po redakci □ Nechtělo se jim usednout □ Tohle přece nemůžeme tisknout v období, které porodilo větu: „Hlavně si za všech okolností dávat pozor” □

□ „A co ten Kolín 27. května ráno, co ten s tím má společného?” ptal se zoufale zmodralý šéf □

□ Nic nepochopil □ Kolín je tam zápletka □ Bílý Goyův pes □ Žlutá Goghova vosa □ Bezbarvý náš chameleón □ Semišová jejich kvočna □ Modrý všech jelen □ A Khaki já dravý orel □

□ Zatrnulo mi □ Šéf začal červenou tužkou škrtat pasáže □ Místo: „Celníkům tekly nervy,” napsal: „Mile se usmívali jako vždy” □ Nakonec jsem se ze zdrcnutého článku dočetl, že jsem vůbec nevycestoval □ Jako ta moje do Kolína 27. května ráno □ Chudák čtenář □ Musíme se ještě hodně učit nepsat a nečíst □ Pak to bude lepší □

□ Moje Zdařilá žena z Vysočiny, vrať se a hlad’ □

□ Avšak zmožený soused sedí oproti mně a pobrukuje si: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu” □ Už to ale říká nějak chciplé □ Laura a její tygři □ Neznám Lauru ani její tygry □ Soused se nepohodl se svojí ženou a proto již tradičně rozebírá motory v mém bytě □

□ O své ženě, dvoutaktní blondýně, říká: „Ona není zlá, ona je jenom mrcha” □ A pak vezme klíč č. 17 a řekne: „Buď rád za tu Vysočinu” □

□ Chtěl bych sousedovi udělat radost, ale nevím jak □ „Pojď, rozebereme cvičně motor znovu” □ Sousedovi zajiskří v očích □ Za dvě hodiny je v sedmém nebi □ Motor je rozebrán, já taky □ Podávám kleště, klíče, hasáky a ušmoulaný dumám o smyslu jakéhosi umění □ Není-liž právě toto před očima umělecký obraz, kdy alespoň jedna osoba prožívá nebývalou radost? □

□ „Tak zítra zas,” říká soused, když musí domů □ Zítra ho budeme montovat zpátky □ Večeřím nad motorem a z rendlíku jako kovozeďmědělec tupě ujídám knedlíky s vajíčkem □ Možná také knedlíky se šmírem a pucvolem □ Ani nevím, jak se soused jmenuje □ Obyčejně mu říkávám: „Sousedě” □ Pouze občas familiérně: „Vy můj dvoutakte” □ Za těch pár let nebyl čas představit se □ Vždycky nám do toho něco přišlo, většinou nějaký motor □ Jednou mě téměř rozplakal □ Ukradl doma ženě bábovku a věnoval mi ji □ Když odešel, plakal jsem do buchtu tak dlouho, až změkla □

□ Pak jsem buchtu snědl, utřel se pucvolem a díval se z okna □ Možná už bylo jaro, kdoví □

□ Někdy stačí málo a myslíte si, že jaro □

□ Ani smutek nedokážete pojmenovat přesně □ Kamarádi 1/a až 3/b už zaplat'pámbů nevolali □ Snad je unavilo říkat, že se vše zlepší □ Navíc jsem to nepotřeboval slyšet, protože jsem to slyšel všude □ Bude máslo bude □ Náš okrsek s polskými ulicemi to přijal s porozuměním □ Přibýlo pár nápisů ve výtahu □

□ Jednou upadla paní před naším domem a kolem prošlo 37 lidí □ Pak po čtyřech sbírala rohlíky a střepey □ Když to posbírala, šla domů □ Lidé usoudili, že měla nějaké nevyřešené věci □ Nikomu se nesvěřila, doma zalepila obě kolena náplastí a šla pro nový nákup □ Několik Jedinců v oknech tipovalo, že zase upadne □ Chlapci s míčem, který nakopávali do domu, na chvíli přerušili provoz □ Neupadla □ Hráli dál □ Zítra o tom napíší ve slohové práci: „Jak pomáháme starším lidem” □ Několik hrubek bude prominuto □

□ A dechovka do toho: „S přáteli rád hledívám, jak nám zlátnou pole, pod nimi zas pracují pracovníci v dole” □ Je třeba si vážit nezištných autorů takových písní □ Jejich propadání optimismu má tuhý kořínek □ Ti, když se dají dohromady s autory rozhlasových her typu: „Toho bohdá nebude”, nemohou spolu nevytvořit vtipný muzikál ze současnosti □ Všechno by v něm bylo □ Slasti i strasti běžného dne □ Hledejme takové autory mezi sebou a pro jistotu si je označujme barevnou křídou □ Rozhodně nesmějí upadnout v zapomnění □

Jejich slova je třeba sázet rovnou do mramoru □

□ Nebylo divu, že jsem se v noci probouzel celý mokrý v pomyšlení na autory dechových a jiných povedených skladeb □ Abych nebyl tak sám, pustil jsem si rádio i v noci □ Nezklamalo □ Zrovna hráli tu mou oblíbenou: „Rudlo, ty šmudlo, čisté ruce musíš mít, jinak ta Madla, která z druhého patra kvůli tobě spadla, nebude tě chtít” □ Viditelně se mi změnila nálada □ Ani nevím, jestli k lepšímu anebo ještě k horšímu □ Po takových skladbách to ani nepoznáte □

□ Pak následovala písnička pro další naše mladé spoluobčany: „Naši mě zamkli, odešli pryč, schovali navíc od bytu klíč” □ Problémy mladých lidí mě naplňují obavami □ A nezodpovědnost rodičů, o tom ani nechci mluvit □ Však to za mě řekla další sloka: „Co kdyby hořelo, i když bych bděla, to bych já chudinka, dočista uhořela” □

□ Když pomínu fakt, že člověk spíš uhoří do špinava než dočista, je to vynikající □ Rodiče, nezamykejte svých dětí, aniž je vybavíte na noc hasicím přístrojem □ Nemohu písní upřít jisté vnitřní napětí □ Zvláště když v jedné pasáži trubka avizuje: „Hóóóřřřřř” □ Nicméně bych přes všechny výtky píseň přihlásil někam na festival □ Takové písně, ještě než definitivně zapadnou, by měly jít rozhodně k lidu blíž □ O to se postaral vydatně hudební dramaturg, který vydatně spal s interpretkou písně a tak ji zařazoval do programu několikrát denně □ Ale to je málo □ Jedno mu ovšem nemůžeme upřít □ Naplňoval odhodlaně tezi: „Musíme být aktivní, abychom nebyli radioaktivní” □

□ Za takovou píseň bych se nestyděl udělit Nobelovu cenu za text □ Nobel též vynalezl dynamit □ I s tím by se, v souvislosti s podobnými písněmi, dalo něco dělat □ Nedávat podobným autorům finanční částky, ale trochu Nobelova dynamitu pod jazyk □

□ Jsem vděčný posluchač □ Pokaždé si v písni najdu něco nového, i když to tam zrovna není □ Jde o to nezatrpnout už v samém počátku □ Nakonec se totiž ukázalo, že její milý pracoval jako dobrovolný člen Požární ochrany a aniž by hořelo, přistavil žebřík a milou zachránil □

□ Nevíme před čím, protože nehořelo, ale je dobré, že autor textu není takový hnidopich, aby domýšlel koncovky □ Nechal pro nás pro všechny konec otevřený a takové konce my máme rádi □ I mladé lidi □ Přes podobné překážky se NÁM scházejí a dobře jim tak □ Alespoň se NÁM dostanou do písni □ A z písni zase do života a tak pořád dokola, okolo stolalala, jen co vydržíme □

□ Napsal jsem o tom vtipný pochmurný článek, který podnáčelník seškrtal natolik, že mi k tomu jen dodal: „A tu jednu větu přece nebudeme vydávat” □ Jako dravý Khaki orel nasupil jsem se do ohromných rozměrů a zařval jsem tak hlasitě, že mě ani nebylo slyšet: „Tak dobrá” □ A odešel jsem □ Odešel jsem jako ta paní na chodníku s rohlíky a střepey, sledován potěšenými zraky kolempřítomných □

□ Svítalo, když jsem se z toho dostal □ Město Praha se už připravovalo

zvednout se do nového pracovního dne □ Můj žaludek se připravoval zvednout těž, plný neblahé noci, ale tím, jak jsem vrážel do pracujícího lidu, dav mě semknul a nenechal mě zemřít □ Náhle jsem se objevil před branou ČKD-Kompresory a aniž jsem vážněji chtěl, pokračoval jsem s těmi dobrými lidmi dále do provozu □

□ Zahoukala šestá a já stál u soustruhu či podobného přístroje □ Jelikož jsem byl navyklý jako pomocník souseda při rozebírání dvoutaktního motoru vozu zahraniční výroby na solidní práci, někomu jsem v ČKD-Kompresory něco podával a nevědomky se tak zapojoval do pracovního procesu tak zručně, jako bych v ČKD Kompresory pracoval již dlouhá léta □

□ Bylo to komické, ale práce mi přinášela většího uspokojení než při sepisování textů □ Mistr, který se vrátil z fušky, se u nás před obědem zastavil, poplácal mě po rameni a řekl: „Vím, že jsi nový, ale ochranné pomůcky vyfasovat musíš” □ Vzal mě s sebou někam, kde jsem vyfasoval několik ochranných pomůcek zajímavého typu □ Stejně jako včera v redakci jsem se ničemu nebránil, neboť vše již je předem určeno □ Byli to dobří lidé □ V závodní jídelně se se mnou rozdělili o oběd, že jsem si prý ještě nestačil nafasovat lístky □ Dojedl jsem maso s knedlíkem a opět podával nějaké součástky □ Když jsem ve čtvrt na tři stál na bráně, opět mě skupina dělníků pohltila a vzala do své hospody □

□ V duchu jsem obdivoval ty dělné lidi práce, kteří měli trpělivost pracovat na strojích z dob Marie Terezie □ Někde jsem dokonce četl, že technický pokrok se nedá zastavit □ V některých státech a v některých fabrikách jdou dokonce tak daleko, že se ani nemusí dát do pochodu □ Pak jsme se všichni vrátili ke svým rodinám □

□ Soused již dávno rozebíral sám □ Měl své klíče od mého bytu, aby, když se zdržím, neztrácel zbytečně čas □

□ Zeptal jsem se ho, co si myslí o Kolínu 27. května ráno □ Myslel si totéž co já □ Byl bezradný □ Třeba si jela Zdařilá pro polohrubou mouku na bábovky □ Kdekdo dneska dojíždí do vedlejších měst, utužován nadějí, přeptat se, jestli přijde mouka □ A protože se nikomu nechce vracet s prázdnou, nakoupí aspoň hřebíky nebo vanilkový cukr, pokud zrovna jsou □ V Polsku jsem takhle jednou koupil duralovou tyčku □ Nevím sice, k čemu mi bude dobrá, ale to člověk nikdy neví □

□ Hodně cestuji □ Již jsem byl ve dvou cizích státech □ Pokaždé dokonce na několik dní □ Proti Zdařilé ženě, která ještě nikdy nikam nevycestovala, jsem hotový světoběžník □ Jednou budu svým vnukům vyprávět, jak jsem se komplikovaně dostával do NDR a Polska □

□ Jde o to nezatrpnout hned při přejezdu hranic □ V jednom cizím městě jsem se domorodého činitele zeptal, jestli také mají okrsky s českými ulicemi a jaké jim to přináší problémy □ O Bílém psu jsem vyloženě nemluvil □ I tak dotyčný nevěděl, o čem je řeč □ Patrně neznají kvadraturu kruhu svého uzavřeného života □

- ❑ „A Modrý jelen?” táži se ❑
- ❑ Byl to velice nechápavý pohled ❑ Zabrumlal něco o tom, že v určitých oblastech mají ještě určité trýznivé rezervy ❑
- ❑ Zeptal jsem se souseda, kolik má ještě rezerv ❑ Usmál se a optimisticky mi sdělil, že už má jenom motor a mě ❑ A kdybych se nezlobil, mohli bychom jej opět rozebrat a poté složit ❑
- ❑ Báječné ❑
- ❑ Stejně jsem nevěděl, co o volný víkend dělat ❑

7. Zelený konipas

□ Většinou každý rok mívám narozeniny □ Dožívám se jich vždy v plné svěžesti na pokraji úplného zhroucení □

□ Neumím si to vysvětlit □

□ Půl roku před a půl roku po narozeninách mívám nevyřešených věcí stonásobně víc □ Zapeklitě usuzuji, že jsem sám o sobě nevyřešený □ Zmítají mnou jaderné myšlenky, mezi kterými poskakují jak Zelený konipas □ Tento tvor se vždy vypne k nebývalému skoku několika decimetrů a pak dvě hodiny zevluje, kdeže přistál □

□ Tak kupříkladu letos jsem se po slavnosti zrození ocitl ve městě Liberec □

□ Bylo to strašné □

□ Bylo to strašné, neboť jsem si ustavičně myslel, že jsem stále v Praze □ Chůze mi nešla jako u Němců, rty se nemohly odlepit od sebe, natož aby vydaly náznak komunikačního charakteru □

□ Dvě hodiny se kymácím městem a stále si říkám: „Tuto část Prahy málo znám, vše je tu jiné” □ Pokusil jsem se o stopnutí taxíku □ Konečně jeden z nich zastavil □ Ulevilo, se mi □ Z úst se mi podařilo vydrat: „Bohnice, prosím” □ Taximuž zpytavě prohlédl mou nekoexistenci a zcela služebně podotkl: „Nechci vám do celé věci hovořit, ale v tomto městě není Bohnic” □

□ Úder do hlavy touto větou rovnal se ztrátě posledního stébla, jehož by se alespoň Zelený konipas zachytil □

□ „V tomto městě není Bohnic?” zeptal jsem se jak malé naivní dítě, kterému sebrali kyblíček a lopatičku □ Byl to šok □ Přinejmenším nejsem v Praze □

□ „Možná vám přijdu jako nesourodý,” oslovil jsem taximuže znovu, „ale není-li toto Praha, v kterém že městě máme oba tu čest?” □ Taximuž řekl prostě Liberec □ Vystoupil jsem z vozu a ztratil poslední jistotu □ Zatmělo se mi před očima □ Kdo dopravit mě sem? □

□ Toto někdo odstūně □ Navíc pohltil mě chuchel nějaké exkurze a vlekl □ Nemohl jsem se bránit □

□ „Zaostáváš,” volali na mě □ Prošli jsme dezolátním zámekem a ještě dezolátnější fabrikou □ Možná že to bylo obráceně □ Museli jsme se střídavě dívat napravo a nalevo □ Bolelo to □ Nerad se dívám organizovaně, navíc nade vším dezolátním dav šuměl: „Óóó, to je pěkné” □

□ Vůbec to nebylo pěkné □

□ Opětne se jim ztratit nebyl veliký kumšt □ Jako konipas Zelený poposkočil jsem o několik decimetrů do vedlejší uličky a tam hodinu pochyboval, kdeže to zase jsem □ Na patře mi vládla chuť včerejšího fernetu, kovařičci v hlavě marně

se pokoušeli svými kladívky zasklít výlohu □ Okno to rozhodně nebylo □ Abych svou dezorientaci přitvrdil, koupil jsem si denní tisk □

□ A přišla rána největší □ V kiosku, aniž bych to tušil, prodala mi paní deník včerejšího data □ Nebyl to žert □ Potřebovala nejdříve vyprodat včerejší noviny □ Pak se teprve pustí do nového balíku □

□ Chápu ji □ Ale neměla mi to dělat □ Sedím na lavičce a nemohu se vzpamatovat □ Ono není dnes, dnes teprve bude zítra, protože jsem včera □

□ Bože □ Nic by se nestalo, kdyby mi prodala noviny zítřejší □ Řekl bych si totiž: „Jeden den ses někde zapomněl, stane se, je o den víc” □ Ale takhle □ Bylo příšerně o den méně □

□ „Lidi,” volám lidi □

□ Ale rty jsou sevřené a výkřik nevychází □ Zmateně vstávám, ale nijak si nevšímám projíždějící tramvaje □ Sráží mě chudinka zpátky na chodník □ Lidé se srocují, něco se stalo □ Z mé tašky vypadávají piškoty, dušičkový věneček a bačkory □ Je to příšerně □ Kterak se takové předměty staly mými? □

□ Dav nade mnou mne glosuje □

□ „To bude asi nějaký tatínek, veze pro děti piškoty” □

□ A jiný zase: „To bude nějaký člověk, jede na návštěvu a má bačkory” □

□ A třetí: „Není on mrtvý, že má věneček?” □

□ Odřený díval jsem se jako opařený □ Když už jednou nastane ta věc, že máte spoustu nevyřešených věcí, geometrickou řadou přibývá těch, kteří si rádi přisadí □ Jako by na vás vsazovali, kolikže ještě vydržíte □ Než vás dodělají zcela □ Že už stačí jen troška □ Nejsou daleko od pravdy □

□ Raději se zvedám bez pomoci □ Seberu piškoty, bačkory, věneček a běžím se ztratit jinam □ Ve městě, které neznáte, to není tak složité □ Stačí jít □

□ Kupředu □ Nebo si tak říkat □ Modlím se, ač to neumím □ Bože, jak rád bych s tebou, sousede, rozebíral dvoutakt □ Pomoz mi vyřešit návrat, stále nevím, jak se dostal z tohoto města □

□ Existují přece koleje, silnice a podobné věci □

□ Existuje přece město, které má Bohnice □ Teprve v pozdním odpoledni utoulán narážím na autobusové nádraží □ Mám z něj takovou radost, že klekám před autobus s nápisem Praha a brečím □ Řidič mi kupodivu pomáhá do vozu □

□ Říká: „Tohle se mi jednou stalo taky” □ Nevím, co se mu jednou stalo taky, ale je dobře, že existuje někdo, komu se něco také stalo □ Ti, kterým se nikdy nic takového nestalo, by vás okamžitě vyloučili nejen z přepravy, ale ze života vůbec □ Cestou mu vyprávím o Modrém jelenovi □ Směje se tak, že některé zatačky vůbec nevybírám □ Raději mlčím, protože zataček do Prahy je ještě 62 □

□ Děším se jen jednoho žertu □ Že přijedeme na konečnou a on řekne: „Tak a jsme v Budějovicích” □ To bych nepřežil □

□ Přijeli jsme a on řekl: „Převídza, konečná, vystupovat” □ Zhroutil jsem

se □

□ Je po dešti, v dálce kos □ Rozevírám deštník, který nemám, a prostovlasý chytám kapky na jazyk □ Konečně mohu srozumitelně otevřít ústa plná deště □

□ Taximuži se chechtavě svěžují: „Bohnice, prosím” □

□ Odpovídá: „Taky jsem si to myslel” □ Zastavuje před blázincem a skoro se trefil □ Bydlet přímo proti němu je výhodné □ Člověk má bydlet vždycky někde poblíž něčeho □ V nejhorších okamžicích to pak nemá nikdy tak daleko □ Asi jako v lidech bydlících poblíž Bartolomějské zraje udání □

□ Dívám se z okna a když se vydívám, dělám si hrachovou polévku s předvařeným hrachem □ Celá léta si dělám denně hrachovou polévku s předvařeným hrachem □ Moje Zdařilá, ještě před obdobím Výsočiny, vždy říkala: „Jak můžeš každý den stále tu jednu?” □ Nechápala, že je to kardinální otázka věrnosti □

□ Nezahlýbám dejme tomu slepičím vývarem či čočkovou □ Řekl bych i teď, po letech, že jsem to nikdy nemohl hrachové s předvařeným udělat □ A pak, mělo to své výhody □ Při stejnosti polévky jsem nemusil vymývat hrnc □ Měl již letitou, hrachovou patinu □ Pracujícím je třeba vytvořit takové pracovní podmínky, aby na ně do smrti nezapomněli □

□ Jenže to není úplně všechno □ Jedl jsem ji vždy rovnou z kastrólu a bylo mi smutno □ Bylo mi smutno po nějaké konkrétní osobě neznámého typu □ Z klenotnice hudebních světových mistrů jsem vždy dokázal přilnout ke skladbě „Ovčáci, čtveráci” □ Uměl jsem to kdysi i na hřeben, pokud byl ještě toaletní papír □ Nyní jsem se dozvěděl, jak ženy na Kladensku chtěly stávkovat, že již dva měsíce nebylo v obchodě vidět menstruačních vložek □

□ Nevím, proč zrovna na Kladensku, když chyběly v celé republice □ Snad chtěly tyto ženy navázat na tradice svých pradědů □ Revolučnosti se hojně dařilo v havířských lokalitách na Ostravsku a Kladensku □

□ Dokonce jsem slyšel, že některé ženy raději otěhotněly, než aby šly stávkovat □ Hrdinky, dejme tomu □ Sám jsem z toho byl dost bezradný □ Většinou s věcmi, které se mě netýkají, ohromně soucit'uji □

□ Do arzenálu nevyřešených věcí však přibývaly další vějičky □ Prý vyhořela továrna na vložky □ A dělnice říkaly, že paničky potentátů jistě mají vložkovou výzbroj zahraniční výroby (mimořádně ne Trabant Combi S 601), v dostatečném množství na několik period dopředu □ Napsal jsem o tom fejeton □ Šéf se chytil za hlavu a řekl, že o ožehavých věcech je vyloženě nepovoleno psát □

□ Ne že by na to byl rovnou zákon, ale už se chystá □ Je třeba mít co nejvíce zákonů na tvorbu zákonů □

□ Už je zase v šuplíku □

□ Byl jsem pro redakci hodně užitečný □ Téměř většina mých věcí putovala zpátky do šuplíku □ Že ještě nepřišla jejich doba □ Každé rano díval jsem se osvětově z okna a ptal se skřivanů: „Přijde-li dnes ta doba?” □ Skřivani, které

mám rád, že nelítají jako tupci v hejnu, mi každý den odpovídali: „Nepřišla” □

□ Bylo to jednoduché □

□ Navíc si budu musít koupit nový stůl □ Všechny čtyři šuplíky mám již plné příspěvků □ Čekají tam, až přijde jejich doba □ Ale to je blbost, vím to dopředu □ Až přijde jejich doba bude zapotřebí docela jiných příspěvků □ Věci nemohou vznikat v předstihovém řízení □

□ 1/a a 2/a publikují hodně □ Jednou provždy si nevyřešené věci vyřešili, zvláště 1/a □

□ Ale ani 2/a nezahlélel □ „Doba je taková,” říká a dělá je jak Baťa cvičky □ Příspěvky □ Já naopak mohu vyskočit z kůže, když mi řeknou: „Pojedeš tam a tam, uděláš to a to, představujeme si to tak a tak, ale jak už to uděláš, to je tvoje věc” □ Vlastně se upřímně divím, že mě ještě nevyhodili □ Šéf ovšem říká, že je vždycky dobré mít jednoho takového □

□ Nevím, jak to myslel □ Nejspíše pro ně asi budu zásobník šuplíkového charakteru □ Šéfové neradi chodí na kobereček □ Kobereček je naplňuje hrůzou □ Berou kobereček jako pohanu □ Že zase něco neuhlídali □ Přitom vědí, že byli najati právě na to, aby to uhlídali □

□ Říkají: „Čím míň koberečků a zděšených telefonátů, tím ostražitější redakce, která to uhlídala” □ Je to vlastně doba naléhavé nepropustnosti □

□ Často chodím na louku u nás za domem, tam, co stál Modrý jelen □ Lehnu si do trávy a pozoruji zelené konipase, kterak udělají několikadecimetrový skok a pak hodiny zevlují □ Jakou asi oni mají dobu? □ Velkých skoků? □

□ Vydržím celé hodiny zevlovat na to, jak zevlují □ Studium jejich druhu je stále náročnější □ I takový konipas přece musí zevlováním otupět □ Když jsem se na celou věc díval očima Bílého psa, který naznačil, že náš život nejde po vývojové spirále, ale motá se v začarovaném kruhu, bylo mi hned jasnější, že i takový konipas přijal poučení □ Že nemá smysl revidovat délku svých skoků a jednoduše zevlovat □ Někteří z nich vypadali věru odevzdaně □ Jejich skok pak podle toho vypadal □ Odpíchli se a jestli dopadnou do kravského lejna nebo na beton, to jim bylo dočista jedno □

□ Někdy je dobré studovat přírodu □ Lze v ní nalézt i naše otisky □ Bílý pes na to umřel □ Žlutá vosa se ubodala □ Bezbarvý chameleon hledá další maskovací barvy □ Semišová kvočna na paprice zrní □ Modrého jelena zbořili □ Khaki orel se v tom plácá a Zelený konipas neinovuje □ Čemu pak má člověk věřit, když i Dlážďenou ulici vyasfaltovali? □

□ Říkává se v některých učebnicích, že čím víc člověk nabývá zkušeností, mívá více jasno ve složitostech světa □

□ U mě je to právě naopak □ Svolal jsem před sebe schůzi sebe sama □ Jako hlavní řečník jsem si oznámil, že situace není valná □ Jako posluchač jsem si vlažně zatleskal □ Jako pokladník jsem zjistil, že již delší dobu zeju prázdnotou □ Pobíral jsem pouze sociální výpomoc ve formě výplaty □ Přihlásil

jsem se do diskuse a táhlým mlčením oznámil, co si o celé věci zásadově něco myslím □

□ Pak byla přestávka, párek a kafe □ Pak jsem se před samotnými závěry rozešel □ Nejvíce mě totiž děsí závěry □ Jako moje Zdařilá □ Ta dokázala udělat závěr nad každou pitominou □ Závěr je něco jako rozsudek, který navíc nikdo nevykoná a tak visí ve vzduchu □ Ale kdo nás odsoudil do této doby, to je každému jedno □

□ Pak zazvonil telefon □ Zvedl jsem sluchátko a řekl jako obvykle: „Majitel tohoto sluchátka není doma, chcete-li mu přenechat dobré i špatné zprávy, máte na to celou věčnost” □ Je to dobrá metoda □ Volá-li blbec, a těch je nejvíc, jeho vzkaz pouze vyposlechnu a vůbec se s ním nemusím bavit □ Stane-li se omyl a volá bytost poněkud bližší než blbec, mohu jako neautomatický automat vystoupit z věty a navíc podotknout, jakýže jsem to ale vtipný člověk □

□ Navíc zmatete i seladony, kteří vám závidí, že jste si pořídili drahý automatický zaznamenávač □ Budu-li upřímný, na devět z deseti hovorů působím ve formě automatu □ Nemám chuť hovořit s osobami, které si chtějí pohovořit □ Tentokrát ovšem volala nějakási takováto přibližná dáma □ Během třiceti vteřin mi stačila sdělit tolik závažných informací, že jsem na chvíli váhal, budu-li automat □

□ Řekl jsem: „Stroj, se kterým hovoříte, se porouchal, zopakujte prosím, pokud možno srozumitelněji, co jste měli na srdci” □

□ Najednou jsem zjistil, že tím automatem je naopak ona dáma □ Jako stroj, písmeno do písmene, zopakovala svůj vzkaz □

□ Na závěr řekla: „Musíme se rozhodně sejít” □

□ Můj automat odpověděl: „Po tom všem, co mezi námi nebylo?” □ Její automat zareagoval hrdelním smíchem □ Představila se nějakým typickým českým jménem a příjmením, něco jako Hildegarda Schweirenbengershová □ Že mé číslo dostala od 2/b □

□ Přemýšlel jsem, co ještě mohla od 2/b dostat □ 2/b totiž hodně dává a navíc říká, že kdo rychle dává, dvakrát dává □ A také říkává jako ve fotbale: „Nedáš, dostaneš” □ 2/b má po kapsách tisíce naučených sloganů, které rozhazuje, jako když kukuřicí prokrmuje kapry □

□ Protože jsme měli se sousedem již postodvaadevadesáté rozebrán dvoutaktní motor v mém bytě, utřel jsem si čelo šmírem □ Soused zmáčkl stopky a řekl, že dneska nemáme špatný mezičas □ Stále totiž měří, jak se zdokonalujeme v rozebírání motoru □

□ Je mi líto, že v této disciplíně neexistuje mistrovství světa nebo alespoň Evropy □ Určitě bych souseda přihlásil □ Měl by konkurenci prakticky jen u borců z NDR, ti jsou ve všech disciplínách dobří a pokud jde o dvoutakty, to je jejich osobní chlebiček □

□ Můj soused byl vůbec klasickým příkladem vítěze, který už v životě prohrál

kdeco □ Ledva jsem mu vyprávěl o Zeleném konipasovi, opět žasl □ Zelený konipas mu nešel do hlavy □

□ Zeptal se: „Opravdu se dokážeš několik hodin dívat, jak mají své skoky několik decimetrů stále stejně dlouhé?“ □ Nechápal, že je to přibližně stejně poštelil, jako o slunečných víkendech rozebírat dvoutaktní motory □ Ale těžko jsem mu to mohl vyvracet, protože přšlo □ Mé sledování konipasů považoval za ztrátu času □ Vždycky říkal: „Za ten čas jsme už mohli dávno mít rozebráno šest motorů“ □ Všechno přepočítával na rozebírání motoru □ Navíc mi klučík nebo dcera z Vysočiny zaslal nebo zaslala k svátku fialkový šampón na vlasy, z čehož jsem byl maximálně zmaten □

□ I bábovka přišla □ Odpusťte mé slzy □ Zdařilá žena do ní vyryla citrónovou polevou, že se možná za tři čtyři roky vrátí □

□ „Co jsou to tři čtyři roky?“ zeptal jsem se souseda □

□ „157 až 209 rozebraných dvoutaktních motorů,“ řekl soused □ Abych se však přiznal, stále jsem nedokázal rozeznat klíč č.13 od klíče č.21 □ Vždycky jsem se musil podívat, jaký ten klíč má jaké to číslo na sobě vyraženo □

□ Sousedovi to ovšem bylo jedno, proto často říkal: „S vámi se mi dobře rozebírá“ □ Když byl hluboce dojat, vykal mi □ Ale stejně tak si mohl myslet, že se mu již desátý rok odvděčuji za to, že mou ženu doskákával do porodnice svým vozem zahraniční výroby Trabant Combi S 601 □ Nebo mohl doufat, že se jednou na stará kolena stane kmotrem □ Často jsem v něm totiž dusil naději úslovím: „Kmotře, můj klučík je již ve věku 1319 rozebraných motorů“ □ Nemusil si brát ani kalkulačku a řekl: „A vidíte, já myslel, že je to holčička“ □

□ Mohli bychom již přejít na plynulé tykání, ale mám pocit, že se ještě příliš dobře neznáme, že to chce ještě nějaký motor □ Občas mu to sice ujelo a řekl mi: „Doktore, podej mi sedmnáctku,“ ale vzápětí se hluboce omluvil, že to tak nemyslel, že by si nikdy nedovolil, že myslel třináctku □

□ Každý z nás by měl mít takového a podobného souseda □ Lauru a její tygry už proklel do sedmého kolena □ Postupem věku toužil víceméně po nudě □ Chtěl klid a pokud možno tuzemského vydání □ Když pod tlakem své dvoutaktní blondýny musil vycestovat na dovolenou do Rumunska, byl hluboce smuten, že nebude mít čeho rozebíratí vespolek □

□ Však také v září jsme všechno dohnali □ Vrátil se z Rumunska tak nabuzen, že jsme 11. října dosáhli nového rekordu □ Upřímně mi blahopřál □

□ Byl jsem z toho tak hluboce dojat, že jsem mu také poblahopřál □ Sousedu to přivedlo až k slzám, takže jsme zbytek odpoledne probřečeli a poblahopřáli □

8. Ružová muňka

- ❑ Řekli, že si naší práce nesmírně váží ❑
- ❑ Už ani nevím kdo a koho ❑
- ❑ Pak nám dali řízek ❑
- ❑ Nedalo mi to ❑ Zeptal jsem se, jestli si nás všech váží skutečně rovnoměrně ❑ Řekli, že samozřejmě ano ❑ Dokonce myslím, že řekli: „Óóó, samozřejmě že ano” ❑
- ❑ Pak ovšem nechápu, proč mi dali nejmenší řízek ❑
- ❑ Nejsem jedlík do vášně, ale co se týče velikosti řízku, mám své zásady ❑ Dokonce bych řekl, že řízek chápu filozoficky ❑ Jiní ho snědí, já nad ním dumám ❑ Připadá mi jako doba, ve které žiji ❑ Příšerně ho rozklepat až do stavu průsvitnosti a pak hodně strouhanky ❑
- ❑ Jak jednoduché ❑
- ❑ Je málo lidí, kteří si dokáží řízek svého života obhájit, žalovat, cokoliv ❑ Myslím, že nejhůře jsou na tom ti, kteří čekají, že narazí na maso ❑
- ❑ Avšak při prosloveh měl jsem to hluboké štěstí, že mám již deset dní zalehlé levé ucho z koupele a na pravé již tak špatně slyším ❑ Vím jen, že nás s celou skupou vyvedených písčících převezli speciálním autokarem na Moravu ❑
- ❑ Ano, patrně jsem na Moravě, když nám to donekonečna opakuji ❑ Výjezd k masám se tomu říká ❑ Nebo k masu, když myslíte na řízek ❑ Už ani ne za lidmi, ale rovnou k masám ❑ Potěš pámbů člověka ❑
- ❑ Každý měl super nový blok a super tužku, která se nesměla zadrhnout ❑ Nikdy vám nesmí vyschnout propiska života ❑ Ptal jsem se jich, jestli je to pravda ❑ Říkali, že to nemají dovoleno ❑
- ❑ I ti ze Slovenska měli obdobné pomůcky, když jsme se setkali na pomezí ❑ Tuším, že tomu říkali papier a céruszka ❑ Nebo tak nějak podobně ❑ Pozorně jsem si prohlédl slovenskou sekci písčících ❑
- ❑ Též byli vydaření ❑ Saka, bloky, dvě brady, vyholené názory ❑ Potřásli jsme si navzájem všema našima rukama ❑ Avšak díky zalehlým uším mohu jen tušit a odezírat ze rtů, co nám i slovensky písčícím chtěli sdělit ❑ Často totiž říkali: „Podívejme se na celou věc globálně” ❑ Nemám rád slova globálně a respektabilní ❑ Vůbec nemám rád asi milión podobných slov ❑
- ❑ Neslyším ❑ Prý jsem přišel o hodně, říkali mnozí, když mi odlehlo ❑ Hlavní referát byl prý fundovaný ❑ Nemám rád slovo fundovaný a komplexně ❑ Pak se na zdar celé věci vypilo několik hektarů vinic, čímž vše dospělo do stádia poblitých záchodků a nadávek na režim ❑ Nemám rád nadávky na režim a také režim jako takový ❑

□ Někdy ovšem okřejů a říkám, že si jiný ani nezasluhujeme □
□ Načež se jednalo v nějakých sekcích a prý neformálně □ Nemám rád sekce, kde se hovoří neformálně □ Všichni si vespolek zasouložili a jednali pak z očí do očí, tak nějak rovnou k věci □ Předseda okresu, ve kterém jsme momentálně pobývali a zvraceli, nám prozradil, že tajemství JEHO okresu spočívá v JEHO pracovitých lidech □ Věnovali nám též okrasné skleničky s namalovaným Slovákem a datem naší schůzky, abychom tak nějak, jak nám řekli, měli věčnou a věčnou vzpomínku □ Častokrát doma na tu skleničku tupě hledím a vzpomínám □ Nic se mi nevybavuje □

□ Druhý den ráno nám při diskusi řekli, že když už holt máme tu demografii, tak se nám hlase □ Pro jistotu nám jeden činovník rozdal namnožený papír, v jakém poradí tak máme nejlépe učinit □

□ Přihlásil jsem se a řekl, že dočista nic nemám □ Protože všechny bolela hlava ze včerejška, nikdo ani nezaregistroval, jak obsažný příspěvek to byl □

□ „Musíte křičet,” šeptal jsem na souseda, „neslyším na jedno ucho od dob Růžové muňky” □ Soused nejenže neslyšel, ale ještě ani nerozuměl □ Pak přinesli hovězí na divoko a přijali závěr ve smyslu plodnosti tohoto setkání □ Ocenil jsem veškerý přínos hlasitým řihnutím □

□ Na chodbě sedělo osmnáct šoférů osmnácti vozů T 613 □ Samí dobří chlupci □ Divím se, proč ty černé limuzíny nevyrábíme pouze dvousedadlové, když nevezou víc než jednoho řečníka □ Přinejmenším by se ušetřilo spousta potahového materiálu na zadní křesla □ Poslal jsem telegram Růžové muňce □ Ale protože mi žádný text nepřipadal vhodný, vepsal jsem do kolonky text velmi závažné sdělení: „MAKARENKO DĚLIL DLE VÝZNAMU PRO DÍTĚ HRAČKY NA TŘI ZÁKLADNÍ DRUHY. ZA NEJCENNEJŠÍ HRAČKY POVAŽOVAL SUROVÝ MATERIÁL, NAPŘÍKLAD PLASTELÍNU, PÍSEK, PAPIR ČI DRÁT” □

□ Slečna u přepážky třikrát zvedla oči od telegramu a stejně tolikrát se tázavě podívala skrze sklo □ Sklo Makarenko příliš v lásce neměl □ Pouze drátem do očička □

□ Těch 23 slov úřednici deklasovalo □ Vypadala, jako by nikdy v životě, ani poprvé neposílala podobný telegram □ Vzpínala se k odporu □ Někteří úředníci mají silné ambice ku vzpínání □ Už se NÁM zase vzpínají posílat telegramy, kterým sami nerozumějí □ Budeme muset s těmito úředníky něco udělat, přeškolit je a poté odvézt do šrotu □

□ „ČASTÉ PŘEMÝŠLENÍ ŠKODÍ ORGASMU,” odpověděla Růžová muňka ve vstřícné telegramové odpovědi □ Slečna za přepážkou, těsně před svým sešrotováním, přestala přemýšlet □

□ Již ničemu nerozumím □ Ale to jsem nerozuměl nikdy □ Potřeboval jsem někoho k tlumenému rozhovoru □ Kdyby byly otevřeny kostely, šel bych tu noc ke zpovědi □ Ale nevím, jak se to dělá □ Takto jsem zíral pouze na

recepční, jak nosí v pravidelných intervalech koňak □ Ten člověk, co vypil tolik koňaku, říkám si, musí být velmi nešťastný □ Plný vrásek, nedivte se □ Ten člověk jsem byl já □

□ Druhý den píšíci invaze skončil stejně jako první □ Shodné názory, obdobná stanoviska, kategorické přístupy □ A vínečko bílé od JEJICH milé □ Starší kolegyně, zhrzené životem, chtěly z té trosky ještě něco vyždímat □ Neuměl jsem poradit ani odradit □ Jedné bylo 187 let a druhá byla asi o rok starší □ Zeptal jsem se upřímně lidsky: „Děvčata, co říkáte tak trochu si zašpásovat?“ □ „Ale jděte,“ řekly upřímně lidsky a dodaly číslo svého hotelového pokoje □

□ Nejde ani tak o to, s kým pít, ale proti komu □ Nejde ani tak o to, s kým spát, ale proti komu □ Uprostřed noci odeslal jsem sérii dvaceti pěti telegramů □

□ Třetí den nás rozvezli do závodů □ Abychom se sžili s dělným lidem □ Ten lid mnoho nepracoval, ale stejná sebevražda byla o tom psát oslavné ódy □ Připadl jsem losováním na exkurs do závodu na kulivá ložiska □ Při své nátuře jsem nedokázal nic jiného, než si s nimi koulet □

□ Na hotelu jsem se znovu potkal s Metaxou a chtělo se mi plakat □ Mám ji rád kvůli slunci □ Podívám se do Metaxy a vidím řecké slunce, ohraničené polskými a rumunskými okrsky našich sídlišť □ Čichnu k tomu a rovněž cítím řecké slunce □ Poválím to na jazyku a cítím slunce řecké □ Pak toho vypiji několik dávek a je mi špatně □ Ne z toho, ale vůbec □ Po slunci ani památka □

□ Byl jsem několikrát u lékařů, že mi není dobře □ Koukali se dovnitř trubičkami □ Nikdo z nich neřekl, že je to evidentně špatné □ „Ale dobré to není,“ řekl každý □

□ V závodě na kulivá ložiska několik vybraných pracovníků řeklo, že si váží naší píšíci práce, která není jistě lehká □ Ani netušili, jakou mají pravdu □ I když není nic lehčího, než mrskat věty, po kterých je poptávka □ Odpověděl jsem jim, že miluji kulivá ložiska, která jsou jistě těžká □ Pak jsem vzal jedno kulivé ložisko do ruky a opravdu □ Všichni jsme si zatleskali □ Jedno kulivé ložisko mi věnovali na věčnou památku, tři jsem jim nepozorovaně ukradl □ Tak to má být □ Stát při sobě □ Dělný lid s píšíci □

□ Pak jsme přešli do závodní kantýny a každý vyfasoval příbor, provrtaný v horní části, aby jej nikdo neukradl □ Budete se mi divit, ale právě pro tu díрку jsem takový příbor ukradl také □ Jinak nekradu, ale ani tady mi to nedalo □ Děravé příbory jsou nádherné □ Mám jich celou sbírku □

□ Doma jsem vlastníkem spousty takových věcí □ Ani jednou jsem si nepřipadal jako zloděj □ Řekl bych, že schraňuji některé unikáty sedmdesátých a osmdesátých let dvacátého století □ Až se mě vnuk nebo vnučka, i tady očekávám velké zádrhele, zeptají, proč jsou všechny ty příbory prodávavělé, proč mají vyvrtanou díru, popravdě jim odpovím: „To byla taková doba“ □ Děravá □

□ „Pojďte, zazpíváme si,“ řekl jeden z nich třetí den večer □ Naskočila mi husí kůže □

□ „Tu našu,” řekl jiný □

□ Potím se □

□ A rodák z České Třebové zpívá „Zaspala nevěstááá v strážnickéééj dolíííne” □ I když na jedno ucho neslyším, tahá mě to za obě □ Jak rád bych se nahnul z vagónu a pochytil všechny saze z elektrické lokomotivy □ Hloubku svých myšlenek chápu zase jen sám □ Ale nad čím si zoufám, toť dvojité pyjama □ Moje Zdařilá na to měla svůj názor □ Když mi byla zima nebo jsem si stěžoval, že odněkud táhne, řekla: „Vem si dvojité pyjama” □ Jako by dvojité pyjama měla vyřešit veškeré problémy zim a všech táhnutí □

□ Pak mi řekli, že mám opět vystoupit v neformální diskusi jako třetí □ Pozorně jsem poslouchal oba řečníky před sebou, ač jsem ani jednoho pořádně neslyšel □

□ „Nemohu navázat na své předřečníky, protože neslyším,” řekl jsem na úvod, který byl současně mým závěrem □ Některé složité věci řeším jednoduše □ Zato s jednoduchými si nevím rady □

□ „Mohl bys to rozvést nějak konkrétně?” vyzval mě někdo □ Začal jsem hovořit o malotraktoru Terra (mé oblíbené téma), o přesnídávkách (mé oblíbené téma) a nylonových punčochách se švem (mé nejoblíbenější téma) □ Tleskali □ Panebože, ti vám tleskali □ Zvláště pasáž za návrat k nylonovým punčochám se dobře chytla □ Vůbec se hodně hovořilo o návratech □ Že se musíme neustále vracet □ K tradicím, ke švům □ Jen malotraktor Terra zůstal nevyslyšen □ Prý potřebujeme stále větší a větší traktory □ Takové, které se ani nevejdou na pole □ Byl jsem zmaten □

□ Růžová muňka projížděla pohraničím a tak se zastavila v hotelu na moravsko-slovenském pomezí, aby se mnou zacloumala, kde jen mohla □ Vyhostila z dvouúžkového pokoje člověka z časopisu *Náš hospodár* □ Velmi nedbale □ Řekla mu: „Sbal si své věci, tvá doba skončila” □ Redaktor se několik vteřin bránil, ale Růžová muňka ho rezolutně vystrčila ze dveří □ Byl nucen přesídlit k redaktorovi z týdeníku *Náš polnohospodár* □ Je vůbec divné, když rozdělí pokoje, že *Náš hospodár* nespí s *Naším polnohospodárem* □ Jistě by spolu měli o čem mlčet □ O hospodárnosti přinejmenším □

□ Růžová muňka nadělala paseku i v další den, kdy jsme vyjeli za zemědělci □ Vlastně proto *Náš hospodár* a *Náš polnohospodár* šli včera brzo spát, aby byli v kondici □

□ U zemědělců bylo rovněž veselo □ Růžová muňka se přiklonila k několika oračům a řekla: „Hlouběji, chlapi” □ Protože nikdo nevěděl, jak to myslela, ozval se potlesk □ *Náš vedoucí zájezdu písčích u oběda utrousil*, že *ONA bude asi z Ústředí* □ Rázem se mi dostalo větší pozornosti □ Byl jsem totiž jediný, kdo jí vykal a současně s ní spal proti všem □ Zájezd písčích se chýlil k závěru, ale Růžová muňka na recepci pronesla, že je spousta věcí nevyřešených □ Jak ta mi promlouvala z duše □

□ Vedoucí zájezdu písících se po této větě zalekl a nechal blokovat hotel ještě na jednu noc □

□ „Jak jste to myslela s tím, že je spousta věcí nevyřešených?“ zeptal se opatrně □

□ „Tak, jak jsem to řekla,“ řekla Růžová muňka □ A dodala: „A netvařme se, že máme všechny věci vyřešené“ □ Vedoucí zcela zmlkl □ ONA bude asi víc než z Ústředí, šlo davem □ Pak jsme odešli na pokoj a hodně nevyřešených věcí jsme kvapem vyřešili □ Růžová muňka se záhy vrátila do sálu a u hranatého stolu vykřikla, že musíme do ofenzívy □ Číšníci panečku kmitali □

□ Musím ale odbočit k malé tragédii □ Někdo totiž objednal překladatelku z češtiny do slovenštiny, která uměla tak špatně slovensky, že jí čeští kolegové vůbec nerozuměli česky □ I ona z toho byla nešťastná □ Je málo věcí, při kterých vám trne, ale domluvit jsme se s ní mohli jen německy □ Klasický případ družného slovanství □

□ Avšak avšak □ Kde se vzal, tu se vzal, nikdo nevěděl kdo □ Ale působil impozantně □ Na pozadí nedefinovatelného pocitu samoty nám bleskurychle načrtl, jak je třeba držet pospolu □ Pak třikrát opakoval, že se nám některé věci vymykají z rukou □ Ani mráz ani kopřiva nás nesmí spálit □ Pak promítl na toto téma krátký film □ Pojednával o skluzu ve výrobě plastelíny a jak jsme se později dozvěděli, byl zařazen omylem □ Promítač se opil a původní film „Dojivost je v rukách našich pracovníků“ zašantročil někde v baru □ Šot s plastelínou měl být puštěn jiným delegátům z gumotechnického resortu, kteří přijedou příští týden □ Svádělo mě to k tomu, abych tady ještě zůstal □ Pak byla svačina nebo večeře, vše mi splývalo v jedno □ Dojivost s plastelínou, svačina s večeří, polnohospodář s hospodářem □

□ I Růžová muňka odjela záhadným způsobem □ Hledala něco v kufru a jak se nakláněla, pomalu zmizela v kufru celá, až najednou nebyla □ S očima vytřeštěnýma přiblížil jsem se k zavazadlu a na dně kufru mi bylo všechno jasné - na bílém kretónu ležela maličká Růžová muňka □

□ Je to logické: nafukuje se jen při významných příležitostech □ Problém byl jinde □ Zájezd odjel, ale obsluhujícímu personálu nikdo nesdělil, že je konec □ A tak chlapci a děvčata obsluhovali, jako by vše pokračovalo, i když jim bylo trochu divné, že obsluhují jen mou osobu □ Abych jim jejich marnivý pocit trochu umazal, pozval jsem z ulice několik pracujících, kteří zrovna neměli do čeho píchnout □ Pracující se domnívali, že jde o svatbu, ze které unesli nevěstu a všechny svatební hosty najednou □ Že zůstal jen svědek nebo ženich □

□ Vrchní ovšem patřil k inteligentům □ Několikrát náš stůl obešel a pak se zeptal, kdo to všechno zaplatí □ „To je právě to,“ říkali jsme my všichni □ Pracující se rychle szili □

□ Kdo to všechno zaplatí? □ Ústřední otázka lidstva zaujala i oba pracující, které jsem na jejich účet hostil □ Pozvali jsme vrchního i celý personál ke stolu

a společně jsme řešili zásadní otázku, kdo to všechno zaplatí □ Mé řešení, že to všechno zaplatíme my všichni, se vrchnímu nelíbilo □ Mluvil jsem mu otcovsky do duše: „Copak je možné, abychom my všichni nezaplatili?“ □

□ „Já to připsu na účet těch, kteří odpoledne odjeli,” řekl vrchní po několika koňacích □ Tak správně □ Snad i proto jsme přece zřídili tolik organizací, aby dostatek faktur rozepsaných na džusy a makové koláčky stačil zaměstnat tisíce úředníků k tomu uzpůsobených □

□ Vrchní si to vzal k srdci a celičkový účet skutečně rozepsal na džusy a makové koláčky □

□ Tolik džusů jsem nikdy v životě neviděl □

□ A makových koláčků jakbysmet □

9. Rudý krocan

□ Musím si vybrat dovolenou □ Prý to tak rozpočítali, aby na každého vyšlo □

□ Střídáme se a předáváme si nesmyslně všechny nesmyslné rukopisy, které ještě nestačily být otištěny □ Do konce roku je musíme otisknout □ U těch, které pro svou superkvalitu přejdou až do dalšího kalendářního roku, bude pak třeba nahradit slůvka „letos“ slůvky „loni“, případně „předloni“ □

□ Jde opravdu o velmi povedené texty □ U těch, o kterých by se dalo směle říct, že jsou z nejpovedenějších a které leží v redakci již několik let, prostě předsuneme univerzální „před několika lety“ □ Máme asi 27 kilogramů takových materiálů v zásobě □ Původně jsme je počítali na kusy, nyní již na kila □ Je to optimističtější a odstrašující □

□ Všechno to jsou nesmírně aktuální materiály, které nikdy nezestárnou □ Když jste totálně zmatení a ztrácíte soudnost, zkuste si je také napsat □ Člověku to dodá sebevědomí, že tady není zbytečně □ Dusím se, mám vaky ve tvářích a vůbec se mi špatně dýchá □

□ Kupuji si jízdenku za svou dcerou □ Nebo klučíkem □ Mám pocit, že bude za chvíli maturovat □ Ale co když přijedu a bude tomu dítěti teprve sedm let? □

□ Všechno je možné a ani bych se nedivil, kdyby naše dítě naše Zdařilá stále ještě kojila □ Jen aby nepřišla o mléko □ Jiné zase kojí i v době, kdy dítě chodí a přináší si k prsu stoličku □ Některé děti při tom již mluví a o prs žadoní slovy: „Kožictu“ □ Musím to ještě uvážit □ Ale na posledním pohledu stálo, že půjde nejspíše o holčičku □

□ Třeba mám jízdenku do jiného města, jako už tolikrát □

□ Tentokrát se mi ale podařilo strefit □ A žasnu □ Žasnu, že nemáme dceru, ale klučíka □ Jinými slovy první sestřička v porodnici měla možná pravdu □ Jdu s naším klučíkem na houby □ Říká mi strejdo □ Má velkou hlavu jako já, avšak obě holínky pravé □ Musíme proto neustále ubočovat, abychom se nesrazili nebo nepřešli dočista do jiného lesa □ Když mi potřetí řekl strejdo, dal jsem mu facku □ Takový výchovný pohlavěk □

□ Je to povedený klučík □ Dostal facku a řekl mi: „Děkuji, strejdo“ □ Pak řekl, že tento les velmi dobře zná □ Snad proto jsme tak snadno zabloudili □ Vyšli jsme úplně někde jinde, než si synek představoval □ Hlavně proto, že měl obě holínky pravé, takže jsme šli neustále šejdrem □

□ Bylo mu z toho veselo □ Bude to můj syn □ Já jsem taky veselý, když vyjdu úplně někde jinde □ Sedli jsme si na pařezy a sedmi až osmiletý, možná

těž jedenáctiletý syn, řekl silně filozofickou větou: „To se z toho poseru” □ Bude to můj syn □ Já se z toho také někdy velmi silně □

□ Avšak ne předem □ Ani po zprávě, kterou mi Zdařilá žena sdělila po obědě, podávaném jako večeře □ „Jakže, tvůj syn?” □

□ Můj syn zareagoval tak, že se zakuckal □ Vůbec nějak hodně kucká □ Normálně bych ho pohladil, ale facka to spravila □

□ „Nekuckej, když kuckáš,” přidala se Zdařilá □ Zakuckal jsem se taky □ Klučík dal pohlavěk mámě □ Takový mírný, ale facka to byla □ Bude to můj syn □ Možná by se dalo říci, že jsme se v to pozdní odpoledne docela slušně fackovali a prokuckávali světem □

□ Pochlubil jsem se, že umím rozebírat motor z Trabantu Combi S 601 v rekordním čase i pozpátku □ Zpráva se obešla bez nadšení □

□ „A co bábovky? Bábovky ještě máš?” zeptala se Zdařilá po sedmi, osmi až jedenácti letech □ Těžko se mi odpovídalo □ Jedna nedojedená totiž ještě zůstala na kuchyňském stole □ Složitě je mi po sobě uklízet, zvláště když jsem pořád doma □

□ „Ta musí být ale tvrdá,” zašeptala Zdařilá □ Měla pravdu □ Byla jako beton a možná ještě trochu tvrdší □

□ „Rozmočím si ji příští rok v mléce a bude stále ještě dobrá,” navrhuji □ Ale už předem vím, že je to nesmysl, protože by mléko zcela jistě zkyslo, než bych se k takovému důležitému kroku rozhoupal □ A kdoví, zač toho bude jednou loket □

□ „Máš tedy dovolenou,” řekla Zdařilá, když jsem týden neodjížděl □ Klučík měl radost □ Stále nebyl doma □ I tak za každého strejdu dostával nové a nové pohlavky □ Ale měl vytrvalost stejně jako já □ Bude to můj syn □ Je jen otázku času, kdy to z něj vytluču □ Prozatím si jen velmi rozumíme □

□ Večer mi Zdařilá ustelá ve své široké posteli □ Úplně jsem si odvykl na ženy v jejich posteli □ Hledím vzrušeně do stropu □ Možná se milujeme, ale nevím to určitě □

□ Pak se Zdařilá zeptala, jak to dopadlo s Bílým psem □ Měla pocit, že psi žijí věčně □ Nebo věděla, že už není? □ Pak se možná milujeme ještě jednou □ V pravý okamžik vbíhá do pokoje klučík mé Zdařilé □ Když vidí strejdu na mamince, směje se □ Tomu holomkovi připadá všechno k smíchu □ Nelením, abych vstal a jednu mu vrazil □ Jen tak cvičně, když už jsme se tak pěkně rozpohlavkovali □

□ Pak si znovu lehnu na Zdařilou □ Zdařilá mi zdařile sdělí, abych na chvíli přestal □

□ „Něco se ti zdálo, maličký?” zeptala se, když klučík přišel nevhod podruhé □

□ Nic se mu nezdálo □ Jen mu připadalo, že v našem pokoji stále něco pravidelně vrže □

□ „Budeš musit utáhnout šrouby,” řekla Zdařilá a dala mi pokyn, když klučík

odešel, abych zdařile pokračoval □ Pokračuji v rozdělané práci □ Maličký vešel znovu a řekl: „Přesně tohle vrzání mě vzbudilo” □ Dostal další facku a odešel □ Bude to můj syn □ Přesný odhad, nepřesné příchody □

□ Zdařilá našla ve vrzání postele zalíbení □ Prakticky nechce usnout a jako dítě v mateřské škole neustále opakuje: „Etě, etě” □ Je to od ní úžasně milé, ale já už přestávám stačit □ Ráno, když odchází do práce, podává mi šroubovák □ „Utáhni to a dohlédni na klučika, maminka vám uvaří bramborovou polévku” □

□ Na zahradě si všímám Rudého krocana □ Je tak rudý, až k němu pojmám nedůvěru □ Klučik říká, že má zvířata ohromně rád a háže po krocانovi kameny □ Krocان je z toho ještě rudější a hrdá na celou ves □

□ „Ty dneska nejdeš do školy?” □ Dozvídám se, že učitelka je na školení □ Pak si maličký bere prak a trefuje se do slepic □ Jeho láska ke zvířátkům mě fascinuje □ Bude to opravdu takový velký lidumil □ Aby se vyhnul dalším fackám, říká mi raději tatínku □ Všechno je jen otázka času □ Pochopil, že některé věci jdou vymlátit □

□ Při bramborové polévce se maminka Zdařilé zeptala, co jsem dělal celých těch sedm, osm až jedenáct let □ Vůbec jsem nevěděl, co mám odpovědět □ Vždyť jsem přibližně sedm, osm až jedenáct let skoro nic nedělal □ Po vzoru souseda, který občas odpovídá písní: „Dokud tady budu, nechci poznat nudu,” rozhodl jsem se též ke zpěvné odpovědi □ Zpívám mamince Zdařilé: „Sedm let jsem v Písku študýroval ani jednu pannu nemiloval...” □

□ Kromě toho písku, studií a panny skoro všechno souhlasilo, ale maminka Zdařilé nebyla zcela uspokojena □ Bylo mi trapné jí sdělit, že jsem za ta léta rozebral 288x motor Trabanta Combi S 601 a sepsal 319 rukopisů, z nichž 320 nebylo zveřejněno □

□ „Taky jsem vyluxoval,” říkám, aby řeč nestála □ Na sedm, osm až Jedenáct let to nebylo špatné □ Maminka Zdařilé povzddechla a přidala mi bramborové polévky □ Klučik už se zase střefoval šutrem do Rudého krocana □

□ „A jinak?” □

□ „Prach jsem utřel a kytky zalil dvakrát” □

□ „A jinak?” □ Její otázky neměly konce □

□ „Taky na mě spadla garnýž, když jsem hledal Žlutou vosu” □ Když se asi postopadesátéosmé zeptala: „A jinak?” a já už neměl nic jiného v zásobě, dala se do řeči sama: „My tady žijeme jak se dá” □

□ Neodolal jsem a zeptal se: „A jinak?” □

□ Pak jsme šli s klučkem znovu do lesa, když je učitelka na školení □ Klučik je na les celý nadržený □ Nosí po kapsách sirky a říká, že ho stejně jednou zapálí □ Bude to můj syn □ Láká ho představa, že přijedou hasiči až ze Žďáru □

□ „A z Chotěboře by nestačili?” □

□ „Z Chotěboře jsou ludry” □ Má již vyhraněný světonázor □

□ Sbíráme prudce jedovaté houby □ Do čepice □

□ „Dáme je naší učitelce, až se vrátí ze školení,” říká klučík □ Bude to můj syn □ Nebo dcera, čert ví □ Ještě to nemá vyřešené a kdoví, jak to v porodnici vůbec bylo □

□ Při tom bordelu, jaký všude panuje, ho klidně mohli vyměnit a nikdo by si toho ani nevšiml □ Lehám si do trávy a sním o tom, že někde po světě chodí holčička s růžovou mašlí a zcela neopodstatněně říká svým pěstounům maminko a tatínku □

□ Děti v tom nemají dlouho jasno □ Jak taky □ Pak se najednou stanou samy maminkami nebo tatínky a už z toho nevybřednou nikdy □ Vždyť to vidíte □ Stačí dvacet sedm facek a ze strejdy je tatínek □

□ A co teprve Rudý krocan? □ Vždyť se mohl narodit jako kuře praseti □ Ve všem máme ještě ohromné rezervy □ Jde jen o to je nevyužít a nezatrpnout □

□ V podobných případech by k nám mohli chodit z celého světa do učení □ Rezervy, to je vlastně to jediné, co můžeme rozdávat plnými hrstmi □ A i v tom máme ještě rezervy □ Občas se sice dočtu, že je musíme odhalit a mobilizovat, ale v podstatě s nimi nechceme dělat vůbec nic, abychom jich měli dost i na další pětiletku □ Upřímně řečeno, vůbec si nedovedu představit, že bychom jednoho krásného dne byli zcela bez rezerv □

□ Odpoledne jsem dotáhl šroubovákem postel □ Klučík mě pochválil: „To je dost, kdo vás má celý noce poslouchat” □ Dostal velmi radostnou facu □ Bude to můj syn □ Nebo dcera □ Pak přichází Zdařilá z práce □ Ohromně s klučíkem zbožňujeme, když se někdo vrací utahaný z práce □ Říkám: „Klika cvakla, dvěře letí, máma vchází do domu” □ Nese nám lízátko □ Ptá se, jestli jsme byli hodní □ Rudému krocانovi lízátko nechutnají □ Copak krocan, ten už si zvykl na kameny □

□ Zdařilá zkontrolovala, zda je dotažená postel a poslala klučíka do Jednoty, že zapomněla mucholapku □ Klučík se vrátil mnohem dřív než měl a řekl, že mucholapky budou až příští týden a kdoví jestli □ Bude to můj syn nebo dcera □ Pak udělal čelem vzad a oznámil, že se jde zase strefovat do Rudého krocana □ A ještě dacan dodal, ať za ním přijdu, až budu hotov □

□ Zdařilá opět rozevřela župan a řekla: „Etě” □ Pak se přišla zeptat maminka Zdařilé, jestli si dáme k večeři bramborák □ Zdařilá si přikryla hlavu peřinou a zasténala překrásnou větu: „Tady se vážně nedá pracovat” □

□ Až začne sněžit, postavíme sněhuláka □ Báječné myšlenky vprostřed léta si nechávám pro sebe □ I tak se dovolená krátila □ Mohl bych sice ještě zažádat o tvůrčí dovolenou, ale nic tvůrčího mě zaplaťpánbů nenapadalo □

□ Leda tak ještě něco zbořit □ Napadaly mě určité tvůrčí myšlenky ohledně boření □ Zapálit les, vyhodit školu do povětří □ Ale jak se s tím umělecky vyrovnat? □ Je přece lépe spíš přeorat než sázet □ Však potom také úroda podle toho vypadala □ Zdařilá mě propustila a řekla, že souhlasí s tím, abych si vzal tvůrčí dovolenou, kterou strávíme celou v posteli □

□ Napsal jsem do Prahy, že utvořím sérii dvanácti uměleckých reportáží ze života naší vesnice □ Obratem mi přišla odpověď, ať tam zůstanu co nejdéle □ Zdařilá četla ten dopis při milování několikrát a jako dítě se radovala z toho, ať tam zůstanu co nejdéle □ Měla několikaletý výpadek a snažila se všechno dohnat □

□ To budou zase umělecké reportáže z českého venkova, pomyslel jsem si □ Dohlédnu na klučika, budu vařit bramborové polévky a mamince Zdařilé budu trpělivě odpovídat na otázky: „A co jinak?” □

□ Spravím kolnu, klučikovi kolo, vybilím stavení □ A na cestě zpátky do Prahy napíšu dvanáct uměleckých reportáží z českého venkova, jak se již téměř setřel rozdíl mezi městem a vesnicí, protože se obě tyto věci potřebují □ Vesnice vyrábí máslo, město vyrábí nůž, kterým se máslo maže na chleba, který vyrábí zase vesnice □ Ústřední postavou všech reportáží bude můj nezbedný klučik a prodavačka Jednoty, které příští týden přivezou mucholapky a kdoví jestli □

□ Nezanedbatelnou postavou bude i místní učitelka, která trávila většinu času na školení □

□ Myslím, že už se dopředu může čtenář olizovat všemi deseti □ Čeká ho nový realismus až pod kůži □ Možná až do jater, ne-li ještě hlouběji □

□ Ke všemu je třeba zaujmout principiální stanovisko □ Nejlépe tak, že říci co nejméně konkrétního □ Podstatou veškerého umění je, když si má čtenář co domyslet □ Zářným příkladem budiž rozhlasová hra „Toho bohda nebude” □

□ Mnoho jsem prožil □ Téměř nic □ Pak jsem sbíral houby a napadlo mě, jak mnoho jsem zestárnul □ Když se nic neděje, člověk zestárne natotata □

□ Protože byla sobota, konalo se společné koupání □ Zatopili jsme pod kotlem □ První šel do vany synek □

□ A tu jsem utrpěl šok □ Když se klučik vysvlékl, že vleze do vody, spatřil jsem, že je to dcera □ Žádný ptáček jarabáček, ale škvírka □

□ „Vždyť jsi holčička...,” zasténal jsem □

□ „A to jsi nevěděl, strejdo?” □ Ted’ už jsem neměl sílu dát dceři pohlavek □

□ Tak já jsem fackoval holčičku □ Vzpomněl jsem si na telefonát do porodnice, kdy všechno začalo □ Už tam □ Máte kluka, máte holku □ Která sestřička si ze mě vlastně vystřelila? □ Asi ta, co řekla, že mám syna □ Vzpomněl jsem si též na usmířující výroky všech babiček: „Hlavně, že je to zdravé” □

□ „A co jinak?” □

□ No ovšem, všem těm babičkám by se místo vnuček mohla narodit skutečně bedna okurek, hlavně aby byla zdravá □ Dokonce by byly ochotny přestěhovat se do Znojma, aby okurky vyrůstaly doma □

□ Už už to vypadalo, že dorůstám normálnímu životu □ Spravuji kolo, kolnu, bílím místnostě, ale tu zčistajasna na mě dolehne tíže skutečnosti a já se zase ztrácím ve vesmíru jako kapka rosy □ Už už to vypadalo, že mám kluka a najednou bác □

□ Nešlo mi o to, zda kluka nebo holku, vždyť je to jedno, hlavně, že jsou zdraví, ale spíš šlo o to, že když mám jednou kluka, jsem vlastně nesmírně zděšen, že je to holka □

□ Někdo by už jednou měl vnést pořádek do základních hodnot □ Například říci: „Toto je jednou provždy bílé kafe” □ A ne po vypití říci: „To byl ale dobrý čaj” □

□ Je pravda, že moje dcera byla vyloženě ostříhaná na kluka □ Že měla celý kukuč spíše klukovský □ I to, že mluvila sprostě jak dlaždič, mi napovídalo, že půjde spíše o kluka □ A já chudinku pohlavkuji, jako by to byl můj kluk □ Nedivte se, že mě pak situace v koupelně šokovala □ Seděl jsem jak opařený na židličce a chtěl se oběsit nebo něco takového houpacího □ Holčička po mně stříkala vodu z pistole a já se nebránil □ Bylo mi všechno jedno □ Jen ať mě zleje, všichni to jednou budeme potřebovat □

□ Musím odjet na osobní oddělení a nahlásit, že mám holku □ Dát všechno do pořádku □ Celých sedm, osm až jedenáct let mají na osobním oddělení v záznamech, že mám kluka □ Příšerné □

□ Prakticky celou sobotu a neděli Zdařilá žena pekla bábovky do foroty □ Dcera na dvorku se strefovala kameny do Rudého krocanu □ Všiml jsem si, že Rudý krocan už je řádně otlučený □ Na druhé straně už se naučil některým kamenům poměrně slušně uhýbat □

□ Jestliže alespoň částečně odhalil filozofii člověka, musil nabýt příšerného pocitu, že lidé jsou debilní pakáž, která se kameny trefuje do Rudých krocanů □ Z domu se linula vůně všech bábovek a holčička se zeptala: „Proč musíš, strejdo, do Prahy?” □

□ Napráhl jsem ruku, že jí jednu vrazím, ale dcera bleskurychle otázku upravila: „Proč musíš, můj drahý tatínku, do Prahy?” □ Tolik servility jsem zase nečekal □

□ „Dopustil jsem se, děvčátko, omylu, neboť jsem na osobním oddělení nahlásil, že jsi chlapeček a ty jsi holčička” □ Rozplakala se □

□ „A tak tě holt musím přeevidovat” □

□ Pak se v ní konečně probudila moje krev, utřela si slzy a řekla: „Ty jsi se, tatínku, v životě dopouštěl asi jen samých omylů” □ Jak přesné □ Dostala facku a znovu hodila šutrem po Rudém krocanovi □ Ten uhnul a pomyslel si cosi o lidské debilní pakáži □

□ Věta, že jsem se v životě dopouštěl jen samých omylů, mě přikovala ke špalku □ Vlastně měla pravdu ta dcera, o které jsem si myslel, že je to syn □ Můj život byl jeden omyl za druhým □ Takový neustále navazující řetězec omylů, mezi kterými se stačíte ledva nadechnout a už je tady další □

□ Je dost dobře možné, že i já sám jsem tady omylem □ Možná i mé mamince se před dávnými lety narodila holčička a veselé sestřičky na chodbě, když rozvážely ty vánočky ku kojení, jí prostě šouply kluka □ Všechno se dá

splést □

□ Jedno je jisté □ Maminky jsou po porodu tak vyčerpané, že jim dělá dobře, když dítě u jejich prsu saje, dýchá, řihá a mnohdy je jim celkem jedno, jestli je to chlapeček nebo holčička vedle od sousedky □

□ V tom případě někde po světě chodí nějaká čtyřicetiletá holčička a to jsem de facto já □ Zatímco já chodím po světě jako čtyřicetiletý chlapeček docela cizím lidem □

□ Bábovek jsem dostal na cestu 46 □ Myslím, že to bude dostačující množství, než vyřídím všechny ty věci na osobním oddělení □

□ „Brzy přijed’, až bábovky sníš,” řekla Zdařilá žena a mrkla na postel □ Pohládila mě □ Už jsem to nutně potřeboval □ Občas je třeba, když vás někdo pohladí nebo dá facku □

□ Dcera mi dala chlapeckou pusu a řekla: „Ahoj, strejdo” □ Byl jsem tak dojat, že jsem jí vrazil facku jak Brno □ „Ahoj, drahý tatínku, a brzy přijed’, už teď se nemohu dočkat, můj milý tatínku” □ No vida □

□ Maminky Zdařilé jsem se zeptal: „A co jinak?” □ Odpověděla, že hlavně že jsme zdraví □ No vida □

□ Na autobusové zastávce jsem teprve zjistil, že mám čtyři kufrы plné bábovek □ Je to příšerné, ale moje Zdařilá nedělá žádné maličké bábovečky, jaké jsme dělávali na písčku, když jsme byli ještě chlapeček nebo holčička □ Ale pěkné macky □ Díky čtyřem kufrům zjišťuji na Florenci, že vlastně čtyřikrát vystupuji □

□ Je příšerné čtyřikrát vystupovat ze stejného autobusu □

10. Okr vůl

□ Je jasné, že v pondělí ráno hned po sedmé stál jsem ve frontě na osobní oddělení □ Vzal jsem si raději celou bábovku s sebou □

□ Je to hrozné, ale už i na osobním se NÁM dělají fronty □ Myslím, že tuto frontu má na svědomí vedoucí tohoto osobního oddělení, která na dveře umístila cedulku, aby se lidé řadili systematicky ve tvaru hada vždy po celé délce čekárny □ Ale to nebylo všechno □ Cedulka měla ještě doplněk □ „Když je celá délka čekárny vyplněna žadateli, tři čekající musejí vytvořit půl oblouk, aby had mohl vodorovně pokračovat opět přes celou čekárnu na druhé straně” □

□ Myslím, že celá cedulka byla napsána hezkým ozdobným písmem, ale že zcela nevystihovala danou situaci □ Když se had, jako toto pondělí, zakroutil již čtyřikrát a vyčúhoval z čekárny dočista ven, co pak? □

□ Co pak, když NÁM věci přechuhují? □

□ Byli jsme z toho celkem nešťastní a tak se had to pondělí ráno několikrát formoval, abychom vytvořili potřebný a žádoucí tvar, jak si vedoucí osobního oddělení představovala □ Jinak nás nebude odbavovat, řekla □

□ Několikrát si přišla hada zkontrolovat a několikrát na nás zakřičela: „Tohle je had?” □

□ Podruhé zařvala jinou větou, ale v podstatě zněla stejně: „Takhle vy si představujete hada?” □

□ Potřetí už zcela nepřičetně zakřičela: „Jak malé děti □ Ty by mi hada udělaly jedna dvě, ale vy? □ Znovu” □

□ Celá naše fronta už z toho byla značně nervózní □ Pak se celé věci chopil jeden iniciativní debil z našich řad a řekl nám: „To si přece nemůžeme nechat líbit □ Copak opravdu neumíme udělat hada, jak si přeje soudružka osobní? □ Pojďme znovu, přece se nenecháme zahanbit” □

□ Počal nás přerovnávat a montovat z nás hada přímo ukázkového □ Když se ocitl v pozici, že byl zády ke mně, nakopl jsem ho vsí silou do prdele □ Byl to tak silný a upřímný kopanec, že dotýčný zavrával a celého nového hada rozbil □

□ Vzal si to příliš osobně: „Já se na to mohu vysrat □ Dobrovolně tady richtuji hada a ještě mám za to kopanec” □

□ Vážně ho to vzalo □

□ Odcházel pryč a stále brumlal: „To raději přijdu jiný den, až se zde budou hadovat slušní lidé” □ Osobní vedoucí vystrčila hlavu ze dveří a řekla: „A ještě se mi tady budou rvát jak koně □ Hada postavit nedovedou, ale prát se jako koně, to jo” □ Protože měla na sobě okrové šaty, začal jsem jí důvěrně nazývat Okr vůl □ Docela se mi líbila ta hříčka: Obr vůl a Okr vůl □

□ V půl osmé se kus hada vcuclo již dovnitř, do osobního □ Obsloužení lidé vycházeli ze dveří zcela brunátní a mávali zlostně rukama, aby je nikdo neslyšel □ Byli sice vyřízení, ale i vyřízení □

□ V podstatě to probíhalo jako u zubaře □ Dotyčný vešel dovnitř a za 42 vteřin se ozval řev □ Fialoví lidé pak vycházeli ven s tímž papírkem a každému chybělo nějaké razítko □ Jednomu dokonce chybělo razítko od vlastní ženy □

□ Kdybychom žili v podnikavějším zřízení, jistojistě by si nějaký šikulka zřídil hned naproti osobnímu oddělení „Půjčovnu razítek“ □ Musel by rozhodně vydělat značné množství peněz, protože každý, kdo vycházel ven, tomu vždy chybělo nějaké razítko □ A to někteří jedinci navštěvovali osobní oddělení prakticky denně □

□ V půl jedenácté přišla řada na mě □ Svěřil jsem se, co se mi stalo □ Při návštěvě svého klučika jsem zjistil, že mám holčičku □ Protože to byl zcela výjimečný případ, vzala si lejstra do ruky sama vedoucí, zatímco „moje“ referentka dostala do rukou případ zatoulaných daní □

□ „Na to si musím uvařit kafe,” vzkřikla vedoucí a bylo na ní vidět, že se na můj případ očividně těší □

□ „Tohle se nám protáhne až do odpoledna!” dodala, když si zalévala kafe □ Byla z toho celá vedle □ Změna pohlaví po sedmi, osmi až jedenácti letech, to tu ještě neměla □ Zamnula si rukama a začala □

□ „Tak mi dejte potvrzení, že máte děvče,” řekla automaticky jako kulomet □ Byla navyklá, že lidé jsou uzpůsobeni od toho, aby vytahovali z kapes a jiných otvorů všelijaká potvrzení s razítky jako kouzelníci □ Já ovšem žádné takové neměl □ Řekl jsem, že tuto změnu jsem zjistil zcela mechanicky při koupání dítěte □ Okr vůl se napřímil silou všech pěti dioptrií □

□ „To se povedlo!” zařvala vedoucí a upozornila své podřízené na to, že mají v kanceláři zcela mimořádný případ □ Ať všichni pozastaví veškeré své případy a jdou se podívat na ten můj případ □

□ Rázem mou titěrnou záležitost mělo na starost několik lidí, kteří se podívovali nad tím, že jsem tolik let dítě nekoupal □

□ „Podívejte, osoba zde stojící NÁM před sedmi lety nahlásila zrození syna a my jsme jí slepě uvěřili,” řekla vedoucí a strkala lejstra všem referentům současně před oči □ Ti kroutili sborově hlavami, jak je to možné □

□ „A teď, po sedmi letech, tento podivný tatínek přijde a chce nám říci, že má de facto dceru,” triumfovala vedoucí □ Pak mi mateřsky, neformálně vynadala: „To jste vážně celých sedm let dítě nekoupal?” □ Referenti se přidávali a nejdebilnější z nich usoudil, že mám patrně doma černouška □

□ Těžko jsem jim mohl vysvětlit, že jsem musil celých sedm let rozebírat motor od Trabanta Combi S 601, závodit s Bílým psem, hledat Žlutou vosu, zahánět myšlenky Semišové kvočny, natřít na modro jelena atd □ Až jsem se dopracoval k tomu, že přede mnou stojí Okr vůl v celé své síle □

❑ Vážně jsem měl málo času, ale vedoucí osobního oddělení jsem raději nic neříkal, aby neudělala z mého bývalého syna dočista případ ❑ Vypnul jsem sluch a až teprve mě referenti vystrkali ze dveří, zaslechl jsem, že nejdříve musím do porodnice pro potvrzení s razítkem, jak to tenkrát vlastně bylo ❑

❑ Ocitl jsem se v čekárně, kde se mezitím díky mé záležitosti had ztrojnásobil ❑ Lidé na mě huderli jako krocani, proč tak zdržuji plynulost odbavování žadatelů ❑ Být tu moje holčička, mrskla by po nich šutr ❑

❑ Avšak já byl z celé záležitosti víceméně znepokojený ❑ Nemohu přece za to, že můj pěkný chlapeček je ve skutečnosti pěkná holčička ❑ Kdybych věděl, co to přinese za obtíže, raději bych celou skutkovou podstatu zatajil ❑

❑ Avšak jakou skutkovou podstatu? ❑

❑ Skutková podstata byla taková, že mám holčičku namísto chlapečka ❑ Docela banální změna pro úřady, docela složitá situace pro každého tatínka ❑ Na půdě osobního oddělení tomu však bylo naopak ❑ Docela banální záležitost pro mě, zcela složitá situace pro úřad ❑

❑ Chtě nechtě jsem se vydal do porodnice ❑ Nedivte se, že jsem požádal souseda „Dokud tady budu, nechci poznat nudu“, aby mě do porodnice odvezl jako tenkrát ❑ Přece jen jeho trabantem to bude jízda, během které zcela zapomenu na to, proč vlastně do porodnice jedu ❑

❑ Ještě před tím jsem si zaskočil do práce zjistit, jestli jim tam nechybím ❑ Nechyběl jsem jim ❑ Řekli mi, že je dobře, že jsem žádné umělecké reportáže z českého venkova nepřivezl ❑ Že měli právě největší strach z toho, že bych nějaké umělecké reportáže z českého venkova přivezl ❑ Takto je všechno v pořádku a mohu nadále nechodit do práce a bude všechno v lajně ❑

❑ Byl to vůbec symptom celého dvacetiletí, ve kterém žiji ❑ Nebyl důležitý výsledek, ale potřeba souznění, snaha vytvářet hady podle předpisů, odvaha přinášet potvrzení o tom, že jste, a podobně ❑ Jedině tak jste mohli dokonale vytvořit iluzi, že se to bez vás klidně obejde ❑

❑ A skutečně, ono se to beze všech obejde ❑ Jde jen o to hydry řádně nakrmit a nezatrpnout ❑ Pak už stačí jen udržovat a doladřovat deseti deky gothajského salámu ❑

❑ Cestou do porodnice jsme měli se sousedem čtyři poruchy na autě zahraniční výroby značky Trabant Combi S 601 ❑ V Karlíně dokonce malou generálku ❑ Přenocujeme zde ❑

❑ Je dobré vědět, že všechny cesty nevedou vždy do Říma, ale třeba jen do Karlína ❑ Reklamní tahák všech cestovních společností se okamžitě zhroutí, jakmile cestujete s mým sousedem „Dokud tady budu, nechci poznat nudu“ ❑ Je možné troufale tvrdit, že po trase, kudy s mým sousedem jedete, minete několik Neapolí a přesto bohužel nezemřete ❑ Že po té cestě, dá-li se to tak vůbec nazvat, je několik Římů, kam vedou všechny cesty, kromě té, na kterou jste se vydali s mým sousedem ❑

□ I kdyby měl předtím sto sedmkrát do puntíku rozebraný motor, který jinak v obýváku šlape jak hodinky, jakmile je umístěn do vozu, šlape vám na paty □

□ V porodnici mi řekli, že pavilón psychiatrie je na opačném konci nemocnice □ Znovu jsem se jim snažil vysvětlit, jaký druh potvrzení potřebuji □ Že se jedná o narození mého syna nebo mé dcery, podle toho, co najdou v záznamech □

□ Pod silným úplatkem začali konečně listovat v porodní knize □ Ani nevěděli, v kterém roce se moje dcera nebo můj syn narodili □ Ujistil jsem je přesnou informací, že to mohlo být před sedmi, osmi až jedenácti lety □ Takové knihy mají již zaarchívované □ Šli jsme tedy do temných místností □

□ Konečně jsme se dopátrali □ Avšak ani z letitých záznamů jsme nebyli moudří □ U mé dcery nebo syna bylo zapsáno, že se jedná de facto o chlapce, ale byl u toho tužkou otazník □

□ To bylo úplně ze všeho nejhorší □

□ To byl můj konec □

□ Neboť onen otazník byl symbolem něčeho většího □ Ten otazník, a právě jen tužkou, aby se dal případně změnit třeba na vykřičník, byl vlastně symbolem celého mého doposavadního života □ Zjistil jsem, že ke všem skutečnostem v celičském životě mám všude připsán jeden maličký otazník □

□ Zdráv? □

□ Ženat? □

□ Organizován? □

□ Zaměstnán? □

□ Živ? □

□ Nakonec mi vypsali potvrzení, že mám chlapce s otazníkem □ To bylo vůbec nejhorší potvrzení, jaké jsem si mohl přát □

□ Vedoucí referentka osobního oddělení, když jsem si další den protrpěl sedmkrát zatočeného hada, vykřikla s nadšením: „Měla jsem pravdu! □ Je to chlapec s otazníkem!” □ Pak vzala tužku a do mých záznamů uvedla, že původní zápis platí, pouze se dnešním dnem připojuje otazník na základě potvrzení z porodnice □

□ Napsal jsem dceři obsáhlý dopis, ať si pomalu zvyká na to, že je chlapcem s otazníkem □ Že také možná, pokud začnou vyrábět vojenské podprsenky, půjde na dva roky na vojnu s otazníkem □

□ Seděl jsem doma, likvidoval bábovky a přemýšlel □ Soused rozebíral motor a nijak mě nerušil □ Občas jsem mu podal nějaký klíč s otazníkem □ Byt už vůbec nebyl bytem, ale dílnou s otazníkem □

□ Mám určitý počet roků a spoustu bolestných, nevyřešených věcí □

□ Nejlepší by bylo dát si kakao □

□ Vařím si kakao □

□ Piju kakao □

☐ Pak se vykoupu a nechávám všechnu špínu dějin odtékat do kanálku ☐

Myslím na referentku □ Copak asi doma dělá? □ Kolonkami tluče svého zúčtovatelného manžela bez potvrzení po hlavě □ Nebo si hraje s panenkami a tetuje jim na čelo rozměry obězníků □ Těší se na ráno úřadu □ Plive do leča, aby ho měla víc □ Hladí zeď, dokud se nevzruší □ To všechno jistě dělá doma referentka po vysilující šichtě, ve které zcela a úplně vyřídí 42-46 žadatelů denně □ Před dovolenou si vybere malou dovolenou, aby v klidu podumala, co všechno si vezme s sebou, když nikam nepojede □

□ Hrajeme se sousedem Člověče, nezlob se □ Vždycky si tím mezi další opravou motoru v mém bytě báječně odpočine □ Když vyhraje, odpočine si dvakrát tolik □

□ Ještě nevyhrál □ Má trochu smůlu v koncovce □ Vždy, když už má zajet poslední figurkou do domečku, vypálím mu ji takovou silou, že pak figurku hledá až mezi součástkami motoru □ Je pravda, že mám dost štěstí ve hře □ Vždycky to nějak zafixuji, aby mi padlo číslo, které potřebuji □

□ Některé sousedy je třeba k prohrám vychovávat □ Nikdy nic vítězného kromě Února nepoznali a tak si lépe zvykají □

□ Ale co referentka Okr vůl? □

□ Samá vítězství utrpí a kde je Bůh, který není? □

□ Před kým se bojí samoty? □

□ Stydí se, že zplodila, aniž by zhřešila? □

□ A její dítě si rovněž vysedí úřad nebo zdědí? □

□ V podstatě už vím, proč sedím v práci □ Říkají o mně hrdě: „To je naše naděje, až přijde naděje” □ Nemůžeme se dočkat a tak raději říkáme; „Jen aby zůstalo tak, jak je” □ Pozitivně naplňujeme stránky bílého papíru černými písmenky o růžové budoucnosti □

□ Některé časopisy mají povolen příležitostně kritický materiál 1: 17, ale my této skvělé nabídky ani nevyužíváme □ Jen jednou jsme napsali, že nejsou k sehnání pružinky k těsnítkům, a jak nás panečku čtenáři hnali □ Kdepak □ Čtenář má raději, když pružinky k těsnítkům sice nejsou, ale ještě raději o tom neví □ Proč jítřit vědomí lidí, kteří nevědí? □

□ Já třeba vím, ale nejsem si s tím zcela jist □ Krom kakaa nemám vyřešených věcí □

□ Tak třeba můj vztah k sousedovi □ Téměř neutrální □ Rozebírá motory v mém bytě a v podstatě už mu tady začínám překážet □ Je to nezmar a jestli někdy umře dřív jak já, nechám mu vytesat na hrob citlivý nápis: „Zde leží motor Trabantu S Combi 601 a jeho blízký příbuzný J. K. včetně všech příslušných součástí a náhradních dílů” □ Když jsem mu to vyprávěl, smál se jak pominutý □

□ „Už abysme umřeli,” řekl jsem posmutněle □ Víam, že má tuhý kořínek, téměř nezakašle □

□ „A co napíšeš na hrob ty mně?” ptám se zvědavě, protože mě to vůbec nezajímá □ Je překvapen □ Ještě nikdy nic na hroby nepsal □ Vida □ A pak

že také nemá nevyřešené věci □ Spousty věcí házíme za hlavu, že je nikdy nebudeme potřebovat □ Když se pak situace vyvine, ohlížíme se, kde brát □ A za námi jen bílá šmouha, plátno s rozčtvrceným býkem □ Každá čtvrtina pro jedno roční období □

□ Hodněkrát se přistihnu, že mám nejasno □ Tak třeba můj vztah k nůžkám je značně polovičatý □ Jaké mají vlastně nůžky posláním, když všechno rozstříhají? □ Dvě ostrá chapadla se zahryznou do papíru a chcete-li, hned jsou z něj nudličky □ Ale když to tak vezmete kolem a kolem, ani s lepidlem, které dokáže nudličky zase slepit, to není u mě o mnoho lepší □ Máte snad zcela jasno v otázce lepidla? □

□ Zdařilá moje Semišová říkávala, že si některé problémy příliš připouštím k tělu □ Možná měla pravdu, ale když si berete do ruky nůžky na nehty, lze si je vůbec nepřipustit k tělu? □

□ V těchto věcech byla moje Zdařilá dost lehkovážná □ Dlouhé hodiny jsme mlčeli o společných problémech, které jsme vlastně neměli □ Měli jsme každý své individuální problémy, do kterých jsme se navzájem nezatahovali □ Jen tu a tam velmi často o nich propukla řeč a Zdařilá mě zatáhla do svých problémů a já pak na oplátku pozval Semišovou do svých □

□ Někdy jsem jí až záviděl, jak má například vyřešený vztah k Filipínám □ Nebylo o co stát, ale přece □ Můj vztah k Filipínám rozhodně vyřešený nebyl, zatímco Zdařilá říkala: „Filipíny mi můžou bejt ukradený” □

□ Když člověk přistupuje k věcem takto laxně, může se jednoho dne nadít, že vám partner zčistajasna vmete do očí: „A ty mi můžeš bejt taky ukradenej” □ Jako ty Filipíny □

□ Všechno jimi začíná, aniž si to připouštíme □ Filipíny jsou nám ukradené, šéf nám je ukradený, lepidlo je ukradené a koncovky si domyslete □ Je proto potřeba ihned v zárodku zaujmout jakési neutrální zásadové stanovisko, aby nedošlo na koncovky □

□ Můj syn, respektive dcera, ale de facto klučík s otazníkem, ten byl /a/ po mně □ Mohl /a/ klidně říct, že mu /jí/ problém Rudého krocana nic neříká, že mu /jí/ může být Rudý krocán ukradený □ Ale ne □ Hned vzal /a/ šutr do ruky a šup ho po krocánovi □ Neříkám, že je tím jednou provždy problém Rudého krocana vyřešen □ Naopak □ Ale začalo se na něm pracovat □ Je tu naděje, že nebude odsunut na vedlejší kolej □ Základní šutr byl pohozen □

□ A tak až dojím čtyřicátou šestou bábovku, pojedu na Vysočinu a nějak toho krocana dorazíme □ Pekáč je krajní řešení □ Vždycky se najde nějaký Okr vůl, který k vám přistoupí a připitoměle se zeptá: „A není-liž pravda?” □

□ I pro takové jedince je občas pekáč krajním řešením, není-liž pravda □

11. Fialový netopýr

□ Síla tří becherovek mi dala inspiraci k řešení nevyřešitelných věcí, ale stejná síla a dalších tří becherovek ji ubila □ Na nic se nemá pospíchat □ Kolikrát jsem pospíchal a bylo dobře □ Jsme v zajetí rozporuplných definic □ Pospícháš, dobře □ Pospícháš, nedobře □

□ A zákonů jakbysmet □ Pokud si dobře pamatuji, nikdy mi životní situace neusnadnil Archimédův zákon nebo Pythagorova věta □

□ Někdy mám uprostřed noci obavy □ Jsem odpojen od vodiče a dějí se ve mně jen nepatrné záchvěvy □ Hlad po jídle, žízeň po vodě, chuť po Zdařilé □ Sním několik piškotů, zapiji vodou a teskním po Zdařilé □ Teskním tak, že dlouho hledím do fialové výbojky v konglomerátu polských ulic □ Musíme si zatelefonovat, říkáme, když už se s druhým nechceme moc vybavovat □

□ Rapidně ubylo chroustů □ Už ani nevím, jak vypadají □ Včera však zaznamenávám u fialové výbojky netopýra □ Je velmi rychlý, takže to možná ani není netopýr □ Jako lidé, kteří jsou velmi rychlí a my ani nestačíme postřehnout, že to jsou lidé □ Proběhnou kolem nás, neustále něco nesou pod paží a ponechávají v nás pocit, že by to možná mohli být někdy lidé □ Někteří blbečci jim mávají □

□ Čtám dlouhý dopis dceři □ „Můj synu,” zní začátek □ Dál jsem prozatím nedošel, to je vždýcky můj problém dlouhých dopisů □ Nesmím se ukvapit □ Závažnost mého sdělení je obsažena již v oslovení □ Co může našim dcerám více zamotat hlavu než sdělení, že to jsou naši povedení synové □ Po dvou hodinách přemýšlení nad dopisem dotahuji oslovení pomocí interpunkčního znaménka do nové fáze: „Můj synu?” □

□ Ještě to bude mít dohry, až se ze syna stane omylem kadeřnice nebo z dcery automechanik □ Daleko větší tragédie nastane, až se můj syn kadeřnice stane dcerou automechanikem □ Některá povolání nemají filozofická východiska □ Milujete vlasy? □ Dovedou vás k orgasmu náhradní čepy k řízení? □ Teď je nám prý ještě hej, říkal někdo □ Někdo jiný mi říkal: „Máš co jíst? □ Máš kde bydlet? □ Tak co” □

□ Je pravda, že jím, že jím ve svém bytě, ale nijak mi tyto skutečnosti v životě nepomáhají □

□ Jednou jsme se bavili o budoucnosti přímo se Zdařilou □ Prakticky problém smetla ze stolu společně s drobečky od bábovky □ Řekla: „Hlavně, že je zdravý” □ Ani mi nevadilo v ten okamžik, že syn dcera ležel /a/ s horečkami v příušnicích, ale způsob toku myšlenek □ Nikdy jsem totiž neslyšel, že by děti, když dospějí, přišly za svými rodiči a řekly: „Děkujeme vám hlavně za to, že jsme

zdravé" □ I když znám případy, kde by za to rády poděkovaly, ale nemohou □

□ Úplně nejhorší je, když nemůžete □ Vůbec nic, jen lidsky ustrnout □ Ustrnuji prakticky denně a někdy mám pocit, že už nedělám nic jiného □

□ Chápu ty vtipné lidi, kteří říkají, že lepší je být zdravý a bohatý, než chudý a nemocný □ Je to logické - nikdo nechce umírat jako milionář □ Daleko horší je, když chudák ne a ne umřít □

□ To se pak dějiny vzpírají uvěřit, že jsme se měli tak dobře □ Zvláště, když je epocha nazývána silně rozvinutou □ Neříká se ovšem, čehože to rozvinuté stadium vlastně bylo □ Neboť silně rozvinuté stadium mívá i rakovina □

□ A tak se již za mého života musely třikrát přepsat dějiny □

□ Svě neteři, která oplývá snadnou docházet do školy, při jednom náhodném setkání v Trutnově vysvětluji, že dějiny byly již tolikrát přepsány, že se v tom prase vyzná □ Nebo v Turnově? □

□ Střízlivý člověk má snahu věci komplikovat □ Proto je opilcům moře po kolena □ Jako mně včera □ Co já už dokázal zapomenout myšlenek □ Vždy, když jsem pod vlivem, mám pocit, že vyslovuji myšlenky rovnou do mramoru □ Abych je zcela nezapomněl, zapisuji si je na tácky, záchodový papír, navštívenky cizích lidí, na účtenky □ Ráno se probudím a chci myšlenky silnější Kanta, Platona i Hemingwaye zpracovat □ Tristní okamžiky □

□ Na tácku, záchodovém papíře či vizitkách cizích lidí stojí bláboly typu: „Fernet, to je věc” □ Nebo: „Barmanka má prsa jako zvon” □ Ostatní již nemohu přečíst □ Jistě uznáte, že s tak skvělými myšlenkami se dá udělat pořádná díra do světa □ Už vidím, jak se nakladatelství mezi sebou perou a každý by to chtěl □ Na druhé straně se ani nedivím, že to nikomu nedám □ Až někdo otevře můj trezor docela spodního šuplíku, myšlenek na toaletním papíře, účtenkách, táccích či vizitkách cizích lidí, kritici tří generací budou mít co dělat, aby se v sobě vyznali □ Taková to byla jednoduchá doba □ Zcela vyřešené kakao je přišpendlí □

□ I když, vše klame □ Například jsem velmi temperamentní, ale šikovně to překrývám stydlivým studem □ Než se k něčemu rozhodnu trvá to někdy i několik vteřin □ Nebo například jsem velmi vtipný, ale překrývám to permanentním smutkem □ Není smutnějšího člověka než vtipálek □ I tato kniha vlastně vznikla z rozporu - ze zbabělé odvahy □

□ Netřeba ovšem propadat optimismu □ Už se to rýsuje, ač to není vidět □ Mám už nějaké představy, například se domnívám □ Fialový netopýr krouží kolem fialové výbojky tak rychle, že to možná ani nebude netopýr □

□ Mám před sebou fotky z dětství mnoho jsem se nezměnil □ Pamatuji si jak mi říkali, abych se usmíval □ Ale já již jako dítě nevěděl proč □

□ To když se před fotoaparát postavil tatínek, vypadala fotka dočista jinak □ Na fotce vlály nejméně čtyři jeho úsměvy □ Až mám pocit, že ho muselo několik lidí zezadu lechtat □

□ Maminka se smála decentně, jaksi v normě □ Sestřička se špulila jako panenka a bratříček byl jako tatínek jejich výrazy ve tváři by jistě vyhrály na výstavě Optimismu □ O mně naopak říkali, že každou fotku zkazím □ Mohli na mě dělat maňásky a všelijaké kukuče, nic nevypáčili □ Když pak přijeli vzdálení příbuzní z ještě vzdálenějších měst nebo i vzdálení příbuzní z velmi blízkých vesnic a prohlíželi si alba, u fotek, na kterých jsem byl já, tatínek omluvně dodával: „Tahle se nám mimořádně nevyvedla, je na ní ten náš prostředník” □

□ Ale pak hned vystřelil: „Zato tahle je povedená!” □ Byl na ní náš tatínek s ústy od ucha k uchu, jako když tančí čardáš a jako by si současně pohazoval v ruce ručním granátem □ Fotografie měla náboj □

□ Nikdy jsem to tatínkovi nedokázal vysvětlit □ Mé výrazivo bylo vždycky bez náboje □ Nemohl jsem za to □

□ I o narozeninách, když přede mne postavili dort se svíčkami, hleděl jsem jako nezúčastněný na cizím pohřbu □ Možná mě to dojímal, ale velmi uvnitř □

□ „Bude z něj filozof,” mnil tatínek □ Možná měl pravdu - první slovo, které jsem vyřkl a rodina to dávala všude k lepšímu, znělo tak nějak filozoficky: „Hovno” □ To už je takový slušný základ všech filozofů, zvláště těch, kteří o tom celý život nevědí □

□ Vzpomínám si, jak mě v první třídě přejelo nákladní auto □ Měl jsem hrát Dědu Mráze na školní besídce a klid'ánko mě přejelo nákladní auto □ Nikdy jste neviděli veselejšího Dědu Mráze □ Za půl roku jsem se z toho přejetého nákladního auta vylízal □ Maminka mě učila v sedmi letech znovu chodit a velmi často plakala □

□ Jednou učinil tatínek velkolepý pokus □ Vzal mě do kina na grotesky □ Ani ty mě nedokázaly rozesmát □ Připadalo mi velmi smutné, když někdo po někom háže dortem □ Možná mě poznamenal i jiný moment □ Jednou tatínek uklouzl v kuchyni a spadl □ Začal jsem se smát □ Tatínek mi vrazil pár facek □ Od té doby už jsem se nesmál vůbec ničemu □ Ani po několika letech, kdy tatínek schválně uklouzl a zlomil si nohu, aby mi udělal radost □ Zkoušel to, ale nevyšlo mu to □ Bylo to velmi smutné, zvláště když po rentgenu tatínkovi řekli, že má kromě nohy zlomená i čtyři žebra □

□ Byli jsme v podstatě taková komická rodina □ Příbuzní k nám rádi chodili, protože tatínek báječně inscenoval černé hodinky □ Zhasl světlo a do tmy nám počal vyprávět horory □ Alespoň tak tomu říkal □ Vždycky jsem se tomu ve tmě nahlas zasmál □ Chápete, že jsem šel v rodině tak trochu za provokatéra □

□ Když jsem po letech Zdařilé ženě některé horory opakoval, smála se □ Celou černou hodinku pokazila □

□ Naopak soused při generálkách motorů byl z hororů natolik zmaten, že některé šroubky namontoval úplně jinam □ Anič chtěl, podařilo se mu někdy místo dvoutaktu smontovat téměř čtyřtakt □

□ Byl velmi dojat, když jsem mu věnoval jednu bábovku □ Jeho dvoutaktní

žena blondýnovitého typu mu zásadně nepekla □ Ta mu spíš zavařila □ Někdy se soused dopustil myšlenky, proč s ní vůbec je □

□ „Vždyť já jsem doma v podstatě tady,” říkal a ukázal na dílnu v mém bytě □ Polilo mě horko □

□ Někdy se to stává □ Přijde návštěva a již nikdy neodejde □ Zdomácní □ Časem pak přijede možná nějaký sousedův příbuzný z Hodonína, bude mu pomáhat s motorem a já se ocitnu ve svém bytě na návštěvě □

□ Už se prý blíží okamžik, kdy budeme tisknout noviny pro lidi □ Děším se □

□ Kdo to lidem vysvětlí? □

□ A poznají to vůbec? □

□ Vkus se dá mnohem rychleji zkazit než k němu vychovat □ Šéf má geniální nápad □ Postupně jim to budeme neříkat □ Osobně má připravený materiál o úchytkách k záclonám □ Je to prý prďák □ Vystihuje to celou epochu včetně odkazu na husitství □

□ Děším se toho, že husité trpěli nedostatkem úchytek k záclonám □ Nikomu to šéf ještě neukázal, prý aby lidi v redakci nezvlčili předem □ Vždycky se prý najde jedinec, který všechno dlouho připravované pokazí □ Občas přejde šéf provokativně po místnosti, v ruce má složky, v nich onen materiál, důležité po něm poklepe prsty a když si ho nikdo jako vždy tradičně nevšímá, hlasitě dodá: „Tady to všechno je” □

□ Je hrozné samo o sobě, když je všechno v tak tenoučkých složkách □ I když, na druhé straně, tlusté fascikly mě také odzbrojují □ Tenká, tlustá, vše bude jednou dobré □

□ Někteří kolegové krácejí v šéfových stopách □ Zrovna včera si tři podobní vyfasovali od sekretářky podobné složky □ Zatím chodí jen s prázdnými složkami po místnosti, ale už si to alespoň nacvičují □ Sem tam někdo z nich prohodí důležité: „Tady to všechno bude” □

□ Jde z toho strach □ Zvláště, když šéf dnes všem oficiálně sdělil, že se všechno ještě maličkou chvilku pozdrží □ Kolegové rychle zahrabali prázdné složky pod koberec a dále dávají materiály pro nečtenáře, nelidi, neodběratele □

□ Navíc na poradě přečetl šéf oběžník „Zákaz naznačování” □ Začíná větou: „V poslední době se NÁM množí případy, že v některých novinách a časopisech dochází k určitým náznakům, které nepřinášejí nic dobrého a vrhají nás zpět...” □

□ „To ještě jde?” ptal jsem se smuten □

□ Oběžník pokračoval: „Z tohoto důvodu začínají se NÁM lidé domýšlet, domnívat se, věci si nejednotně vykládají a proto od příštího týdne dneškem počínaje, vstupuje v platnost zákaz jakéhokoliv naznačování” □

□ Šéf uložil materiál o úponkách k záclonám opět do trezoru □ Ačkoliv u nás ani náznaky nepřipadaly v úvahu, dostali jsme příkaz, ať z tohoto zorného úhlu ještě dvakrát přečteme třikrát již přepsané materiály □ Ať z nich vyloučíme

jakýkoliv náznak náznaku □ A to již v samotném zárodku myšlenky □

□ Vyfasovali jsme na to červené tužky, již čtvrté v tomto měsíci □ Cenzura u nás opravdu neexistuje □ Byla by zbytečná □ Autocenzura je mnohem dokonalejší □

□ Kdykoliv vás přepadne nemilý pocit, že jste se dopustili myšlenky, okamžitě větu škrtněte a začněte znovu □ Proto se v práci ani nedoporučovalo vykřikovat věty typu: „Jééé, mě něco napadlo” □ Dotyčný, který se podobné věty dopustil, si ihned musel zacpal ústa a jít na záchod celou tu myšlenku vyzvracet □ Bylo to totiž nakažlivé a nepřinášelo to dobrotu □

□ Šéf byl mnohem spokojenější, když jsme odcházeli z práce a společně jsme si mohli poblahopřát: „Dneska nás zaplat’pánbů zase nic nenapadlo” □ Z toho byl šéf velmi spokojený a řekl, že to citelně poznáme na zvýšených prémiech □ Největší blbci si opravdu přišli na slušné peníze □

□ U kakaa doma mě přepadá slabost z vlastní síly □ Během tohoto měsíce jednu věc vyřeším □ Nechci si nic slibovat, ale určitě to bude radikální řez nepatrného významu □ Musím to udělat, nebo již čtyři stěny nikdy neopustím □ A přitom jich je šest, protože i svůj strop a svou podlahu v sobě nosíme □

□ Bývalí kamarádi 1/a až 3/b se naučili jiný jazyk, ke kterému ještě nebyl vydán překladatelský slovník □ Neumím ten jazyk □ Když je potkám, mlčím □

□ 1/b z toho roste □ Vždycky rostl □

□ 2/b mávne rukou □ Vždycky mával □

□ 1/c neví □ Nikdy nevěděl □

□ 2/a se ironicky rozhlíží kolem sebe a pak vzdychne □ Vždycky vzdychal □

□ A 3/b? □ Ten věčný filuta? □ Znáte přece 3/b □ Dal se do kupy s 1/a □

□ Samostatnou kapitolou je bývalý kamarád 3/a □ Hodně již o něm víme □ Býval, je a bude □ Tolik o mých bývalých kamarádech □

□ Možná bych mohl začít pracovat na slovníku univerzální nechápavovštiny □ Je totiž zajímavé, že každé slovo samo o sobě existuje a má svůj význam, ale ve spojení mnoha slov v mnohé věty najednou ztrácíte přehled, o čem je řeč □ Když se navíc ocitnete v okrsku polských ulic, nevíte kudy kam □

□ Mnoho lidí si otázku kudy kam už vyřešilo □

□ Tam □

□ Výhodou naší rozvinuté etapy je, že když vás někdo pošle do prdele, nemusíte nikam chodit □

12. Černá můra

- A pak už přišel pokyn, že se něco psát může □
- Podal jsem výpověď □
- Že už nemohu □
- Trochu tristní v okamžiku, kdy bych trochu mohl, ale zcela dobře tak, že nemohu jinak □ Utéci □
- Šéf mi dal na cestu tři barevné tužky a ořezávátko □ Ale takhle mým nevyřešeným věcem nikterak neprospěl □ Konečně taky co s nevyřešenými věcmi, když jsou vyřešené □
- Odcházel jsem za bujarého veselí, že přestavba je pro lidi a teď se pro ně může něco malého napsat □ Netušili, jak bude těžké kulantně zlidšťovat svůj kličkodrom □ Šéf to ještě ani ve dveřích nechápal □ Chytil mě za rukáv a řekl: „Vždyť bychom právě teď mohli začít tisknout všechny ty vaše věci, které jsem vám vracel s podezřením, že s nimi něco myslíte, ale také ovšem s tvrzením, že přijde čas, kdy nastane jejich doba” □
- Nepřijde, nenastala, odcházím □
- Řekl jsem sousedovi, že odjízdim □ Držel v ruce čtvrt motoru a tiše plakal □ Citlivý □ Když jsem mu řekl, že dílničku, můj bývalý byt, mu ponechávám, pookřál □ Utřel si pucvolem slzy, zasmál se a řekl, že mě doprovodí □ Byl mimořádně citlivý □
- Chtěl jsem jet původně až ráno, ale když mi tak hezky naznačil, že mě vyprovodí, neváhal jsem □ Sbalil jsem dvě nedojedené bábovky tvrdé jako beton, dorazí je slepice □ Na nádraží souseď rozbalil hadr a vyňal z něj jakési šoupátko z převodovky či čehosi podobného □
- „Tu máte, ať se vám nestejská” □ Byl jsem tak velmi prudce dojat, že jsem mu vrazil přátelskou facku □ Skoro upadl □
- Zdařilá Semišová mě přijala s otevřenou náručí, ve které jsem dobrovolně zmizel □
- Můj chlapec s otazníkem byl rovněž dojat □ Pohazoval si v ruce s kamenem a významně mrkal □ Něco tajil □ Vše vyplavalo na povrch, až když nás maminka Zdařilá pozvala ke stolu slovy: „Krocan je na stole” □
- Druhý den ráno mi žena namazala chleba se sádlem □ Vyprovodil jsem chlapce nebo děvče do školy a šel si hledat zaměstnání □ Všude někoho potřebovali □ Došel jsem až na Veselý kopec, kde je skanzen Českomoravské vrchoviny □ I tady sháněli nějakého člověka □ Průvodce □
- Každé ráno tedy jezdím sedm kilometrů na kole, abych provedl denně deset až patnáct výprav po staveních, kolnách, mlýnech, sýpkách, sušárně, zvonici,

maštalích □ Moje Zdařilá vysvětluje chlapci s otazníkem: „Náš veselý tatínek je veselým průvodcem na Veselém kopci” □ Chlapec s otazníkem byl patřičně hrdý a povýšil mě ze strejdy na tatínka □ Občas za mnou oba přijeli, takže jsem je mimo plán rovněž provedl □

□ Kdyby chlapec s otazníkem věděl, že je možná děvče, asi by mi skočila kolem krku a zaplesala by čechovovsky: „Tatínku, když piješ, aspoň zakusuj” □

□ Zdařilá chlapce objala a protože nevěděla, co říci, pověděla prostě: „Budeš mít bratříčka nebo sestřičku” □ Chlapec viditelně zajásal a uchopil šutr do ruky □

□ „Ale my s tatínkem na tom musíme ještě hodně pracovat, běž si na chvíli hrát ven” □ Byl tak dojat, že vyběhl na náves, kopal do patníků a po učitelce házel kamenem □ Bude to můj syn s patřičným otazníkem □

□ Ráno a večer jsem pokosil trávu pro králíky □ Nikdy jsem netušil, že králíci sežerou tolik trávy □ Před odjezdem na Veselý kopec skočil jsem do konzumu pro deset čerstvých rohlíků, z nichž sedm až osm spocíval můj chlapec s otazníkem □ Nikdy jsem netušil, že můj chlapec sežere tolik čerstvých rohlíků □

□ Bude silný a možná získá i mou bábovkovou nemoc □ Každý večer musila maminka Zdařilé upéci novou □

□ „Jez, jez, vždyť jsi v Praze za těch sedm, osm až jedenáct let tolik pohubl” □

□ „A jinak?” □

□ Už se nezeptala □

□ Jen jednou □ A to jsem odpověděl celkem popravdě: „A tož tak” □ Noviny jsem nekupoval a televizi nesledoval □ Není ideálnější možnosti, jak se celkově vyspravit: nečíst noviny a nekoukat se na televizi □

□ Díky průvodcovství žil jsem o několik století dozadu □ Vysvětloval jsem návštěvníkům Veselého kopce, jak se tehdy žilo prostě, chudě, jednoduše □ I já jsem začal tak nyní □

□ Nemám vůbec čas přemýšlet o nevyřešených věcech □ I když si nějaké ty nevyřešené věci vždycky najdu □ Vzpomenu si na ně, když jdu se synkem na houby nebo když kosím trávu pro králíky □ Opřu se na chvíli o strom a přemýšlím o nevyřešených věcech □

□ Tak třeba ti králíci, co sežerou trávu □ Celý svůj život jsou uzavřeni v malých králíkárnách, takových přepažených garsonkách, sežerou metrů trávy, pak dostanou ránu za hlavu a jdou na pekáč □

□ Takže vezmu kosu a seču □ Když králíkům nadělím trávu do kotečů, koukám se jim do očí □ Žádné napětí □

□ Když se dívám do očí některým návštěvníkům Veselého kopce, také v nich nevidím žádné napětí □ Dost bolestně ovšem snášim poznámky, které občas návštěvníci utrousí na adresu svých předků □ Že to musila být hrůza bydlet v tak malých prostorách □ Že to musila být hrůza používat tak primitivní nástroje □ My prý máme luxy, ledničky, auta, to se nám to žije □

□ Některým lidem a některým králíkům stačí někdy velice málo □

V přestávkách mezi dalším prováděním pozoruji, jak se kolem kasy kupí další návštěvníci a říkám si: „Tak co, jaké blbé poznámky budete mít zase vy?“ □

□ Mám lidi v podstatě rád □ Piju mezi tím kakao a pokladní říká, že ještě neviděla člověka, který by za den vypil tolik kakaa □ Je to docela možné □

□ Dneska je možných věcí □ Třeba syn s otazníkem dostal ve škole poznámku, že stále hledí do blba □ Jdu do školy a povídám učitelce: „On vás má rád, proto se na vás stále kouká“ □ Učitelka rudne a říká, abych jí dal žákovskou knížku □ Dostáváme poznámku oba dva □ Já že jsem hrubý po škole □

□ Učitelky jsou dneska hodně zmatené □ Je toho na ně dost □ Když k tomu mají ještě navíc učit, úplně je chápu □

□ Zním důvěrně pohledy mého syna s otazníkem do blba □ Ani já nebyval jiný □ Často se při hledění do blba přistihnu, jak i on hledí do blba, ale nijak ho nevyrušuji □ Mohl by mi opáčit to samé □ Ani jeden z nás nemá rád okřikovací slova: „Kam se to pořád koukáš?“ □

□ Dumá □

□ Holt dumá □

□ Pochopil, že existuje velké kvantum nevyřešených věcí □ Rodová nemoc □ A což teprve, až mu někdo odhalí v dotazníku tu věc se záměnou děvčete za chlapce s otazníkem □ Jestli taková situace nastane například těsně před vstupem do obřadní síně, kdy snoubenci předkládají průkazy, bude to vyloženě kalvárie □ Vůbec si nedovedu představit reakci své budoucí snachy □ Jistě netoužila po tom vzít si za muže ženu □ Určitě bude mít zcela jiné představy o životě □ Minimálně tu, že chtěla za muže muže □

□ I já jsem míval docela jiné představy o životě □ Dvacet let úspěšné stagnace kupředu mi je zcela převrátilo naruby □ Mám dokonce pocit, že bychom měli začít chodit po hlavě □

□ Nemohu se té Černé mûry zbavit □ Zdařilé šlo hlavně o miminko stejně jako Semišové □ Nad postelí nám visel graf bazálních teplot □ Také černé a červené puntíky s plodnými a neplodnými dny □ Několikrát jsem vtipně utrousil: „Už abychom to měli za sebou, už aby se něco urodilo“ □

□ Zdařilá naopak přistupovala k problému našeho mateřství zcela zodpovědně, systematicky a tudíž velmi chaoticky □ Někdy si dokonce spletla puntíky, takže jsme souložili zcela zbytečně v neplodné dny □ Stejně jako křivka bazálních teplot nad postelí byla Zdařilou velmi nedbale vedena □ Koncem srpna jsem dokonce zjistil, že měla Zdařilá bazální teplotu 72 stupňů Celsia □ Kdoví, jak se měřila □ Mám pocit, že se měřila halabala, hlavně když se měří □

□ Maminka Semišové nám držela palce □ Jednou dala své dceři facku, aby ty bazální teploty neflákala □ Když uklízela v našem pokoji, křivku teplot totiž bedlivě sledovala □ Celá věc se pak vysvětlila tím, že zmatek do bazálních teplot pro vhodnou soulož vnesl náš syn s otazníkem □ Když jsme nebyli doma, červenou a černou fixkou v grafu různě čmáral □ Proto ty vysoké bazální teploty

v srpnu □

□ Dělal mu radost, když jsem pak při večeři řekl, že naše maminka je nějak provozně přehřátá □ A jestli to takhle bude pokračovat, můžeme se u Zdařilé dočkat i bodu varu □ Syn s otazníkem se plácal do stehů a řekl, že je to bahno □

□ Náš syn s otazníkem nikdy nechodí pro bahna moc daleko □ S utrpením zjišťuji, že se na fotografiích směje jak zjednaný, jako by byl placen za roztaženou hubu od ucha k uchu □

□ Celý dědeček □ Je to můj pravý opak v některých případech, jinak celý po mně někdy □ Ve škole mu to moc nejde, takže se brání slovy, že učitelky jsou blbé a předměty pitomé □ Někdy se s ním učím a musím mu dát za pravdu □

□ „Hlavně, aby postoupil,” říkává maminka Zdařilé □ Nemluví do větru, protože za chvíli bude dělat opravné zkoušky □ Celý život se s námi vleče „hlavně aby” □

□ Hlavně, aby bylo zdravé □

□ Hlavně, aby postoupil □

□ Hlavně, že se máme rádi □

□ Maminka si toto slovo natolik oblíbila, že jej používá před každou větou, tedy velmi často nesmyslně □

□ „Hlavně se pojd’me navečeřet” □

□ A pak: „Hlavně, že jsem zapomněla uvařit” □

□ Jednou jsem dokonce přistihl syna s otazníkem, jak si po chodbě pobrukuje: „Hlavně se na to můžu vysrat” □ Dělal jsem, že ho neslyším □ Vážně nevím, co bych mu na to měl říct □ Povídal si to pro sebe a jestli má nějaké nevyřešené věci, těžko mu do nich mohu zasahovat □

□ Až koncem září skončí sezóna na Veselém kopci, nevím, co budu dělat □ Patrně se stanu průvodcem na volné noze □ Budu sedět doma a čekat, jestli někdo zazvoní, že chce bůhví kam provést □ Namažu si chleba se sádlem a provedu tu osobu nebo skupinu po všech čertech □

□ Nebo bych se mohl konečně stát kovozezemědělcem □ Od dětství jsem po tom toužil □ Půdu už mám zmáknutou, teď už jen to kovo □ Slyšel jsem, že ve městě existuje malá fabrička na šroubky a některé druhy závlaček □ Konečně, mám již s nimi hodně zkušeností □ Hovoří za mě Trabant Combi S 601, tisíckrát rozebraný □ Ale to všechno je daleko □

□ Úkolem dne je miminko □ Pořád se nám nedaří □ Když Zdařilá koncem měsíce vždy zapláče, že už to zase má, jsem z toho natolik zmaten, že ani nevím, co zase má □

□ „Zase nic,” žehrá □ Žehrá velmi podobně jako já ve Sportce □ Taký říkám: „Zase nic” a žehrá □ Rozdíl mezi námi je v tom, že já takto žehrá každý týden, kdežto Zdařilá každý měsíc □ Nevím, co pro to víc udělat □

□ Začít sázet jiná čísla? □

□ Souložit v jiných pozicích? □

☐ Dát se na Matesa? ☐
☐ Soustředit svůj nápor vprostřed periody? ☐
☐ V říjnu to řešíme tak, že si Zdařilá bere uprostřed menstruačního cyklu dovolenou a maximálně se věnuje dítěti, které máme vyrobit ☐ Mám z toho ovšem zvýšenou teplotu, potím se a občas mám nedobře po celém těle ☐ Připadám si sám jako těhotný ☐ Zdařilá si stále ještě myslí, že muž je především výkon ☐ Musí mě odvést na pohotovost, můj stav se rapidně zhoršil ☐

☐ Zdařilá žena mě předává jako věc lékaři a říká: „Pochroumal se mi” ☐
☐ Lékař jí odpovídá: „Podíváme se vám na něho” ☐
☐ A žena: „Dejte mi ho zase do pořádku” ☐ Nechce se mi být ovšem hospitalizován ☐ Stále nějaké kontroly ☐ Nechce se mi být chvílemi ☐

☐ Postupně se vylepšuji silou vůle ☐ Je mi bídě, ale pokašlávám na to ☐ Často sedím jako dědoušek na zápraží, připadám si tuze starý, na hlavě mám čepici ☐ Syn s otazníkem mi dokonce koupil k narozeninám fajku a na půdě vystrachal hůl ☐ Můj obraz na zápraží je téměř dokonalý ☐ Bafám z fajky, pohovořím s pošťáčkou, je krásný podzim ☐

☐ Předčasný podzim mého života ☐
☐ Když je mi trochu líp, píšu nahoře v komůrce paměti ☐ Problém je v tom, že si mnoho nepamatuji ☐ Paměti jsem nazval prostě: „Nevyřešené věci” ☐

☐ Když mi pak jednoho krásného dne Zdařilá sděluje, že perioda nepřišla již celý týden, stařecky se raduji: „Budeme mít vnuka” ☐
☐ „Hlavně aby to dobře dopadlo,” říká maminka Zdařilá a nabízí mi, že se v Jednotě uvolnilo místo ve výkupu láhví ☐

☐ To je výborná příležitost ☐ Ve výkupu láhví jsem ještě nedělal ☐ Alespoň budu na stará kolena trochu užitečný ☐ Naráz jsem se místo kovozemědělcem stal sklozemědělcem ☐ Z práce mám velkou radost ☐ Systematicky rozdělují láhve od piva, minerálek, jogurtů ☐ Ukládám je do černých, modrých i červených přepravek ☐

☐ Na svém pracovišti mám pořádek a láhve zle vymyté vracím ☐ Zpočátku s tím byly problémy ☐ Po měsíci osvětové práce jsem však všechny místní obyvatele naučil, aby své láhve řádně vymývali ☐ Brblali, že to tak bylo vždycky dobré a stačilo to ☐ Argumentuji, že to, co bylo vždycky dobré a stačilo to, že už to není dobré a nestačí ☐

☐ Říkají mi: „Náš filozof ve výkupu lahví” ☐
☐ Mám docela slušný přehled o tom, co se v kterých rodinách chlastá ☐ Lidé dnes hodně chlastají a láhve odevzdávají jednou za týden ve velkém množství ☐ Řkám jim: „Rozložte si vracení láhví průběžně na celý týden, nenadřete se tolik” ☐ Brblají, že to bylo vždycky dobré ☐ Argumentuji stejně jako v případě vymytosti láhví ☐ Časem většinu z nich naučím, že přicházejí každý den se třemi až sedmi lahvemi, řádně vymytými ☐

☐ „No vidíte, že to jde,” chválím je ☐ Lidé se mají občas pochválit nebo je

také dobré vrazit jim facku □ V každém případě se vděčně usmívají □

□ Předseda MNV mi nabízí, jestli bych kromě výkupu láhví nevzal ještě knihovnu □ Říkám mu, že se na tak zodpovědnou práci necítím, že čekáme narození vnuka mé ženy □ Žasne, zvláště když mu vracím jednu zcela špatně vymytou láhev od jogurtu □ „A nemyslete si, že když jste předseda výkonného orgánu, že budete mít nějakou protekci” □ Hledí, jako kdyby prožíval třetí vánoce v roce □

□ „No, jen si tu lahvičku hezky vymejte, venku je pumpa” □ Předseda se zastyděl, třikrát zapumpoval a lahvička od jogurtu se leskla jak psí koule □ Pochválil jsem ho a ještě jsem dodal, ať to příště s těmi lahvičkami-špindírami na mě nezkouší □

□ Knihovnu □ Cožpak o to, knihovnu bych dokázal vést □ Vedl jsem již leccos □ Ke knížkám mám příkladný vztah, už jsem jich tolik napsal □ Nakonec svoluji a v pondělí, středu a pátek jsem na několik hodin uvolněn ze skladu výkupu láhví do knihovny □

□ Protože jsem pečlivý, synek s otazníkem mi vyrobil dvě cedulky □ Na jedné stojí: „Jsem v knihovně” □ Na druhé: „Jsem ve výkupu láhví” □ Vždy, když přecházím z jednoho pracoviště na druhé, umístím cedulku na dveře □ V praxi to vypadá asi tak, že když jsem v knihovně, visí ve výkupně láhví cedulka: „Jsem v knihovně”, zatímco v obráceném případě je to přesně naopak □

□ Lidé na vesnici jsou ovšem často popletení rytmem života a tak se někdy stane, že mi nějaká babička přinese do výkupny láhví Šmahelovou nebo Duba, zatímco jiný strejda zase přijde do knihovny s několika prázdnými láhvemi □ Jsem v podstatě lidumil a mám pochopení □ Klidně i ve výkupně láhví přijímám knihy a v knihovně láhve □ Ale jen řádně vymyté a neohmatané, s růžky nezohýbanými □ Na to si potrpím a v této oblasti neslevuji □ Dokonce jsem si zřídil ve výkupně láhví takovou malou pobočku knihovny a v knihovně malou pobočku výkupu láhví □

□ Každý den, když se synek s otazníkem vrátí ze školy, pomáhá mi na dvoukoláku převést knihy z výkupu láhví do knihovny □ Abychom byli vytíženi i nazpátek (vytíženost vozidel je náš velký problém), uděláme to vždy jednoduše: zpátky vezeme láhve z knihovny do výkupny □ Syn s otazníkem je pyšný, když se mnou tlačí do kopce dvoukolák □ Z kopce ho vezu a je také pyšný □

□ Zdařilá je ze mě těhotná a maminka téže Semišové mi vždy večer řekne: „Hlavně, že ses našel” □

OBSAH

1. Bílý pes	5
2. Žlutá vosa	12
3. Bezbarvý chameleón	19
4. Semišová kvočna	25
5. Modrý jelen	31
6. Khaki orel	37
7. Zelený konipas	44
8. Růžová muňka	50
9. Rudý krocan	56
10. Okr vůl	63
11. Fialový netopýr	70
12. Černá můra	75

Richard Crha

Nevyřešené věci

Vydalo nakladatelství Carmen, spol. s r.o. Praha
1993

Vydání I.

Návrh obálky a ilustrace: Jiří Slíva

Odpovědná redaktorka: Petra Zaviačičová

Jazyková korektorka: Alena Ducháčková

Sazba: ROS

Tisk: PP Jihlava

Tematická skupina 13/34

RICHARD CRHA

NEVYŘEŠENÉ VĚCI

RICHARD CRHA (3 školy, 3 děti, 3 redakce, 3 knížky, z nichž jedna spořitelní) je světoznámý autor, který vynikl zvláště v okolí Bohnic. Zde se sám v sobě léčil (z čehož vznikla předešlá knížka Amnestie cvoků), přičemž zjistil, že v sobě nosis 14,3 tuny nevyřešených věcí. Některé z nich pojal do stejnojmenné knížky, zvláště pak nevyřešené věci ve věci kakaa, Haiti, nůžek a jim podobných. Jestli máte pocit, že váš osobní vztah ke kakau, Haiti a nůžkám a jim podobným je jednou provždy vyřešen, autor vám upřímně závidí. Na druhou stranu vám nemá co závidět, neboť nejspíše, házete věci za hlavu, berete život halabala a podceňujete věc kakaa, Haiti, nůžek a jim podobných.

Pokud se nad sebou chcete zamyslit, udělali jste dobře, když jste zakoupili tuto knížku. V žádném případě to ovšem váš niterný vztah ke kakau, Haiti, nůžkám a jim podobným nevyřeší.

Není nevyřešených věcí. Jsou jen lidé, kteří to tvrdí.